

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ONE with the KISS CAM

A SWEET ROMANTIC COMEDY

Cindy Steel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE ONE *with the* KISS CAM

Cindy Steel

Copyright © 2023 by Cindy Steel

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakter isimleri ve kişilikler tamamen kurgusaldır ve yalnızca yazarın hayal gücünde yaratılmıştır. Yaşayan veya ölmüş herhangi bir kişiyle olan benzerlikler tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Melody Jeffries tarafından yapılmıştır.

AYRICA CINDY STEEL TARAFINDAN

Gurur ve Şakalar Serisi

Bir Noel Kıvılcımı O

İnce Çizgi Stranded

Ranch

İki katı ya da hiç

Noel Kaçışı Serisi

Sahte Noel

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27 Sonsöz</u>
<u>Yazarın Notları</u>

Tesekkür Cindy

Hakkında .

*Teresa,
Her zaman kaldığımız yerden devam edebilecek bir dostluk için. Her şey için
Ağlayana kadar güldüğümüz o zamanlar için. Ve bana Dr. Pepper'in
Biber düştüğünde her zaman daha iyidir.*

Sana bir tavsiye vereyim.

Kendinizi profesyonel bir basketbol salonunda tanışma randevusunda bulduğunuzda eşofmanları ve en sevdiği formasıyla gelen bir adamla oyun -*Sadece* onun en sevdiği forma.

Çok uzağa koş.

Jason'la MixNMingle'da tanıştım. İznim olmadan beni üye yapan, profilimde histerik yalanlar söyleyen ve tek bir randevuya çıkmayı kabul edene kadar bilgisayarımı rehin tutan arkadaşım Mira sayesinde uygulamada yeniydim. "Bir gecelik eğlence" diyordu. Eski bir klişe olmak istemem ama randevu zamanı. Onları istemiyordum bile.

Jason benim tek sağa kaydırmamdı. Dürüst olmak gerekirse, hayal kırıklığına uğramadan ve bir bodrum sığınağında ya da spor salonunun ağırlık odasında yaşıyormuş gibi görünmeyen ilk adamı seçmeden önce uygulamada kendime yaklaşık bir dakika verdim. Bana o geceki Jazz maçı için bir bilet teklif etti ki bu benim kriptonitim oldu. Basketbol muhakemesindeki gözüm dönmüş hatam yüzünden kendimi burun kanaması olan yerlere doğru yürürken ve bir basketbol maçından çok NASCAR yarışına uygun giyinmiş olan sevgilimin yanında otururken buldum.

Kefal de dahil.

Erkekleri annemden daha iyi seçemediğimi bir kez daha kanıtlamış oldum.

Jason yakınımaya eğildi, çıplak kolu benimkine değiyordu ve nefesinde şimdiden yoğun bira kokusu vardı. "Bu gece bu kadar kalabalık olduğuna inanamıyorum."

Eğildim ve kibarca gülümsedim. "Biliyorum. Bu çılgınca."

Gözlerim onun atletinden sızan iri siyah saçlarına kaydı. Anlıyorum. Hepimiz memeliyiz, hepimizin saçı var. Kuaförüm Bana her zaman kafamda üç farklı kafa derisini kaplayacak kadar kahverengi saç olduğunu söyler. Yani kimseyi saçından utandırmıyordum ama ilk buluşmada bunların hepsini görmeye ihtiyacım yoktu. Formanızın maça ne kadar şans getirdiğini düşünmeniz umurumda değil. Her açıklıktan saçlar fişkirirken nereye bakacağımı bilemiyordum, bu yüzden takımlar ısınırken dikkatimi tekrar sahaya çevirdim ve maçta olduğum gerçeğini takdir etmeye çalıştım.

Patlamış mısır kokusu ve sahaya vuran ısınma basketbol toplarının sesi beni sersemletmeliydi. Salt Lake'teki Delta Center

City, Utah yaşadığım yere sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ama hiç maça gitmemiştim. Jazz'ı şahsen görmek her zaman hayalim olmuştu. Mira ve ben çoğu maç gecesini onun dairesinden izleyerek geçirirdik. mikrodalga patlamış mısır yiyor ve hakemleri yuhalıyordum. Arenanın havadaki heyecanlı vızıltısını takdir etsem de, Joe Dirt'ün yanında oturmak ve Kollarını her kaldırdığında ekşi bir şey kesinlikle tüm deneyime bir damper koydu.

Ama bunun tavrımı tamamen değiştirmesine izin vermedim.

Sonunda, oyun başladığında etrafımızdaki koltuklar doldu. Doğrudan ona bakmasam da yanımdaki koltuğa bir adam yerleşti. Sağıma rastgele bakarak anladığım kadarıyla oldukça uzun boyluydu. Onun Dizleri önündeki koltuğa sürtündü. Kahverengi saçlı. Beyzbol şapkası. Güzel bir kot pantolon. Hafif bir ceketle örtülmüş bir tişört giymişti. Forma yoktu. Yüzümde gereksiz vücut kılları yoktu. En iyi yanı da vücuduna yapışmış olan ve her nefes almaya ihtiyaç duyduğumda gizlice yöneldiğim hafif kolonyaydı.

Kendimi savunmam gerekirse, Jason'ın MixNMingle fotoğrafı ordudaki görevinden kalmaydı. Yeşil kamuflajlı asker gömleği, pantolonu ve kısa saç kesiminin çekici olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Hâlâ flörtümün resimdeki adam *olduğundan* emin değildim.

Mira'yı öldürecektim.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin Nora?" Jason bana doğru döndü, elini hafifçe dizime koydu, yüzü benimkine iki santim kadar yakındı. Bardaklığındaki bira neredeyse boşalmıştı. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyen ve satış yapan adamı işaret etti.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler," dedim, elini çektiğinde daha rahat nefes alıyordum. Dokunmayı pek sevmezdim, gerçi bazı insanlar severdi ve bunu pek önemsemezlerdi. Muhtemelen ona çok sert davranıyordum. Aslında yanlış bir şey yapmamıştı ama nedense onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Jason'a hiç yanlış izlenim vermek istemiyordum. Teninin benimkine kasten rahat bir şekilde dokunması kırmızı bayrak reseptörümün pır pır etmesine neden oluyordu. *O kadar* da aç değildim. Gerçi peynir soslu çubuk kraker kulağa harika geliyordu. Ama burada olmazdı. Jason'ın hiçbir şey için para ödemesini istemiyordum. Adamı işaret edip kendisi için bir simit aldı ve bana da bir ısırık ikram etti, ıslak ağzının ekmeğe saldırışını izledikten sonra kibarca reddettim.

"Çok yiyen biri değilsin, ha?" Sadece bana mı öyle geliyordu yoksa O kadar mı?

İlk çeyreğin bittiğini gösteren zil sesi duyulduğunda kaslarımı esnetmek için ayağa kalktım. Jason merakla bana baktı. "Tuvaleti kullanman mı gerekiyor?"

"Hayır, sadece esniyorum."

Jason'ın gözlerinin kot pantolonumun arka tarafına kaydığını fark edene kadar ayağa kalkmak iyi hissettirmişti. Oturdum ve güzel kokulu adama biraz daha yaklaştım ve gözlerimi sahaya diktim.

"Kolçak tamamen senin."

Sağımdan gelen alçak ses o kadar yumuşaktı ki kulaklarıma yönelik olduğunu neredeyse fark etmemiştim. Jason şimdi öne doğru eğilmiş, bir sıra önümüzde oturan bir grup adamla tartışıyordu. Sese doğru bir bakış attım.

Uzun ve hafifçe kıvrılmış koyu renk kirpikler bakışlarımı karşıladı. Beyzbol şapkası.

Nazik kahverengi gözler. Ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi saat beş gölgesi olabilirdi. Şoktan ağzımın açık kalmasını engelleyebildim ama zar zor.

Bir şey söylediğini hatırladım. "Ne demişti?" Zekice sordum.

Koltuğuma doğru başını salladı. "Kolçak. İlk çeyrekte bendeydi. İkinci çeyrekte senindir."

Ona baktım, bu adamın kolçağı isteyerek bırakıyor gibi görünmesini tam olarak anlayamamıştım. Genelde daha küçük görünmek için kollarımı karnımın etrafına sıkıştırmayı alışkanlık haline getirmiştım, sanki fazladan yer istemiyormuşum gibi. Ama o sadece bana mı veriyordu?

Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, "Konuşmamız gerektiğini düşündüm," diye ekledi.

Gözlerim şaka yapıyor olabileceğine dair bir ipucu bulmak için yüzünde gezindi ama onun hakkında hiçbir şey bilmediğimden emin olamadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Konuşmak. Aksi takdirde, ikimiz de kolçak üzerinde hakimiyet kurmaya çalışarak bir ileri bir geri gideriz. Böyle yaşamak istemiyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de ona katılmaktan kendimi alamadım. Sonra bir randevuda olduğumu hatırladım ve Jason'a dönüp baktım. Şimdi çılgınca el kol hareketleri yapıyor, tüylü koltuk altlarını sallıyor ve hafifçe bağırıyordu

Aynı derecede kabadayı görünen yeni arkadaşlarına küfür ediyordu. Tekrar koltuk komşuma döndüm.

"Yani ikinci çeyreğin tamamını ben mi alacağım?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdım.

Ciddiyetle elini bir tür izci işareti gibi kaldırdı. "Şerefim üzerine."

"Sonra ne olacak? Bitiş düdüğüyle kolumu mu kıracaksın?" "Aynen öyle."

Güldüm. O da bana katıldı, kollarımdaki tüyleri diken diken eden kısık bir nefesle kıkırdadı.

"Erkeklerin her zaman kol dayama yerini aldığını sanıyordum. Soru sormak yok."

Gözleri kısa bir an için Jason'a kaydı, sonra tekrar benimkilere döndü. "Bütün erkekler değil. Bazılarımız konuşmayı sever."

"Bunu takdir ediyorum." Kolumu aramızdaki kolçağın üzerine koyarak bir gösteri yaptım.

"Fazla rahatlama," dedi. "Üçüncü çeyrekte yine benim olacak."

"Yani, bekle. Yani devre arasına kadar hepsi benim olacak, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı. Belli ki yirmi dakikalık devre arası gösterisini unutmuştu. Smaçlardan sonra, devre arası gösterisi benim ve Mira'nın tüm maç boyunca en sevdiğimiz bölümdü.

Seçeneklerini düşünürken başını öne eğdi. "Yarı yarıya paylaşmaya ne dersin?"

Yüzümü buruşturdum. "Emin değilim. Özellikle zamanının üçüncü çeyrekte yeniden başladığını söylemiştin. Ve senin hakkında hiçbir şey bilmesem de, sözünün eri biri olduğuna eminim."

Dudakları bir gülümsemeyle kalktı ama o daha konuşmadan Jason kolumu dürterek dikkatimi tekrar randevuma vermemi sağladı.

"Bu adamlar Jazz'ın bu yıl yarı finale çıkamayacağını düşünüyor." Onun Sesi olması gerekenden iki oktav daha yüksekti ve ekşi nefesi burnumdaki tüyleri yaktı. "Aptallar!" Güldü ve son cümlesini söz konusu kişilere doğru bağırarak söyledi, ancak takımın erdemleri üzerine başka bir ateşli tartışmaya girdi.

Koltuğuma geri yaslandım. Koltuk komşum diğer tarafındaki arkadaşlarıyla konuşuyordu, ben de onun kokusundan taze bir nefes aldım ve kol dayama sıramın tadını çıkardım. Böylesi çok daha rahattı. Göz ucuyla sinsi bakışlar atarak, birinin elinde alyans olan iki adamla daha birlikte olduğunu keşfettim ama ilginin fark edileceğinden endişelenmeye başlamadan önce keşfedebildiğim tek şey buydu.

Düdük çaldı ve ikinci çeyrek başladı. Jazz dört sayı öndeydi. Jason tekrar yanıma yerleşti ve bana özel yorumunu sundu. Daha önce, merdivenlerden çıkıp koltuklarımıza oturup havadan sudan konuşurken, ona hiç profesyonel basketbol maçına gitmediğimi söylemek gibi bir hata yapmıştım. Bu itiraf, basketbol sporunu da hiç duymadığımı düşünmesine neden oldu. Kibirli konuşma tarzı sinirlerimi bozdu.

Yine de o konuşurken ilgileniyormuş gibi yaptım ve uyuklamamaya çalıştım. Devre arası dans gösterisi sırasında Jason ayağa kalktı.

"Bir köpek ve bira daha alacağım. Bir şey ister misin?" diye sordu, sesi müzikle yarışıyordu.

Şu anda tek istediğim sıcak bir banyo ve bir Tylenol PM idi ama bu iki saat daha olmayacaktı.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Bütün gece sana bir şey almadım mı?" Ve şimdi de başlamayacaktı.

"Bugün akşam yemeğini işte yedim." Beyaz bir yalanın dudaklarımdan bu kadar çabuk dökülmesi biraz şaşırtıcıydı. Bunu bir tür hayatta kalma moduna geçmeme bağlıyordum.

Jason koridorda benden uzaklaştığında bir iç geçirdim. Sandalyemde arkama yaslandım. Kötü bir adam değildi -en azından şu ana kadar söyleyebildiğim kadarıyla. Ama bana göre değildi. Bu kadarı kesindi. Bir parçam onu ekmeyi ve randevu sonrası garip bir vedalaşmadan kurtulmayı istiyordu ama bunu bir insana *yapmak* bir yana, oyundan ayrılmayı bile kendime yediremiyordum.

Sağ tarafımdan gelen bir dürtmeyle kolum kolçağın üzerinden düştü. Yüzünde masum bir ifadeyle ileriye bakan koltuk komşuma baktım.

Uzun bir süre bekledikten sonra kolumu kaldırdım ve onunkini kolçaktan iterek yerimi tekrar aldım.

Bir an sonra kolum düştüğünde gülümsemem serbest kaldı. İçimde bir şimşek gibi adrenalin patladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ani, heyecan verici ve gizemliydi. İki yabancı arasındaki bir şakaydı. Neredeyse Jason'la burada olmayı katlanılabilir kılıyordu.

Birkaç dakika böyle oynadık, ikimiz de Jason'la ilgileniyormuş gibi yaptık.

Devre arası şovunda, her biri diğerine kolçakta otuz saniyelik bir tur attırıyordu. Benim yüzümde olduğu gibi onun yüzünde de kocaman bir sırıtış olmasını umuyordum ama olmadı.

görmek için baktım. Gözlerim aşağıdaki dansçılara takılmıştı ama onlar ağaçlara tırmanan maymunlar da olabilirdi.

Salonda Sixpence None the Richer'dan "Kiss Me" çalıyordu. Kol dayama sırası komşudaydı ama beni beş dakika kısa kestiği için Son sıramda bütün saniyeler boyunca, aynısını ona yapmak için kafamda ekstra hızlı sayıyordum. Öpücük kamerası büyük televizyonda oynamaya başladığında dikkatim dağıldı ve seyircilerden öpülecek olanları seçti. Onların şaşkın yüzlerini izlemek eğlenceliydi. Çoğu heyecanlı görünüyordu ama bazıları bu şekilde çekilmekten utanmıştı. Yine de hepsi iyi sporculardı.

Kamerada görüldüğümde yüzümü fark etmem biraz zaman aldı. Komşum onun yüzünü benimkiyle aynı anda tanımış olmalıydı. İkimiz de birbirimize baktık, gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı ve utanç dolu kahkahalar atıyorduk,

Bu sırada ellerimizi televizyona doğru sallayarak çift olmadığımızı tüm dünyaya duyurduk.

Kamera bizi rahatsız edici bir süre görüş alanında tuttuktan sonra oyuna katılmaya çok daha istekli olan başka bir kadın ve erkeğe geçti. Kamera bize döndüğünde birden sevgilimin dışarıda olduğuna şükrettim. Ya kamerada yanımda Jason olsaydı? Onu öpme düşüncesi sınırda iticiydi. Gerçek randevum yerine Kolçaklı Adam'ı öpmeyi tercih ederdim. Ama bu... uygunsuz bir düşünceydi. Değil mi?

Tanrım, burası çok sıcaktı.

"Ucuz atlattık," diye mırıldandı Komşu Adam kolçaktaki yerine geri dönerken.

"Hey. Sıra bende."

Bana arsız bir sırıtiş fırlattı. "Hayır, az önce kamera karşısında kızarmakla meşgulken sıra sana gelmişti. Benim sorunum değil. dikkatim dağıldı."

Utancımı gizlemeye çalışarak alay ettim. "Yüzüm kızarmıyordu."

Bana geniş bir sırıtişla karşılık verdi. "Çok kızarmıştın."

Aman Tanrım, gülümsemesi inanılmazdı. Yan bakışlarını görmüştüm ama tam olarak nasıl bir etki yarattığını görünce neredeyse adımları unutacaktım.

"Bu adam senin erkek arkadaşın mı?" Yanımdaki boş koltuğu işaret etti.

Başımı salladım. "Hayır. Bu çok yanlış giden bir randevu uygulaması eşleşmesi." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah. Merak ettim."

Merak etti. Benim hakkımda mı? Komşu koltuğundaki sevimli çocuk beni mi merak ediyordu?

Birden gözleri büyüdü. Televizyonu işaret etti. "Yine oluyor."

Elbette, oradaydım, solgun görünüyordum ve midem bulanıyordu. Kahverengi saçlarım dümdüz görünüyordu ve yumuşak buklelerim çözülmeye başlamıştı.

Bu öpücük kameraları kimin fikriydi? Kimin çift olduğunu nereden biliyorlardı?

Çevremizdeki insanlar bizi tanımaya başladı ve öpüşmemiz için tezahürat yapmaya başladılar. Artan ilgi midemin sıkışmasına neden olurken kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Bunu yapana kadar bizi rahat bırakacağını sanmıyorum," dedi yanımdaki alçak ses.

Bu sözler yüzüme bir sıcaklık dalgası getirdi. Mükemmeldi.

Onun önerisiyle vücudumda küçük bir heyecan belirdi. Pek kimseyle çıkmazdım ama ben bile başka biriyle çıkarken birini öpmenin kötü bir davranış olduğunu bilirdim - her ne kadar çıkmak istemesem de.

Kamera sonunda ilerledi ve ben de rahat bir nefes aldım. Kesinlikle başka bir duygu hissetmedim. Karnımda dönüp duran hayal kırıklığı başka bir şeyle ilgili olmalıydı. Bu adamı tanı mıyordum -oyun boyunca flört etmemize rağmen.

Bir an için ikimiz de gözlerimizi televizyondan ayırmadan öylece oturduk. Bu şarkı ne kadar sürecekti? Kamera bu kez iri yarı bir adamla coşkulu karısına odaklanmıştı, ikisi de binlerce kişinin önünde kamera karşısında öpüşmekten mutluydu.

"İnsanlara istediklerini vermek konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Ona baktım. "Ne?"

Ekрана doğru başını salladı. "Eğer bizi tekrar gösterirse, bunu yapmayı düşünüyorum. Tabii ki senin izninle."

Küçük bir gülümseme takınmıştı ve etkilenmekten kendimi alamadığım sessiz bir özgüveni vardı. Şarkı nakarattan önceki son mısrasındaydı. Elbette bizi yalnız bırakacaklardı. Diğer tarafındaki arkadaşları gülmeye ve dirseğini dürtüklemeye devam ediyordu. Yanında oturan sarışın adam bana doğru eğildi ve koltuk komşumun göğsünü okşayarak şöyle dedi: "Sana söylüyorum, o çok sağlam bir adam. Her zaman koltuğu indirir. Bulaşıkları bir şampiyon gibi yıkar. Çok nazik ve tatlı."

Komşum bu noktada gülmeye başlamıştı.

Ben de ona baktım. "Bu doğru mu?"

Ağızı yukarı doğru kıvrıldı. "En azından bulaşık kısmı.
Üniversitedeyken Mike'la yaşıyordum ve o tam bir pasaklıydı."

"Ve kimseyle çıkmıyorsun?"

Gözlerime baktı. "Hayır. Bekârim." Televizyona dönmeden önce dudaklarıma baktı. Neredeyse umutlu görünüyordu. Ya da belki de bu benim durumu aşırı analiz eden endişemdi. Ben de televizyonu izledim, bekliyordum. Kalbim çarpıyordu. Kararsızlık içindeydim. Kamera bizi tekrar gösterecek gibi değildi. Seyircilerimizi zaten hayal kırıklığına uğratmıştık. İki kez. Hatta birkaçı son denememizde bizi yuhalamıştı. Ama neden bu fikir beni olması gerektiği gibi rahatlatmamıştı?

"Adını bile bilmiyorum."

Komşum bana sırtıttı ve ben de kendimi gülümserken buldum. "Bu biraz heyecan verici, değil mi?"

"Evet, ama adını duymadığımdan emin olmayı tercih ederim."

Amerika'nın En Çok Arananları."

Güldü, uzun parmaklarını şapkasına götürüp ters çevirdi. Saçları düşündüğünden daha uzundu, kulaklarının tepesine değiyordu. Bana genç bir Ashton Kutcher'ı hatırlattı.

"O program hâlâ devam ediyor mu?"

diye sordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben Duke."

Yutkundum, ağzım kurumaya başlamıştı. "Nora."

Elimi sıkamak için elini uzattı ve tam beni kavradığı anda etrafımızdaki kalabalık bir kez daha tezahürat yapmaya başladı. Duke'un arkadaşları bağırıyor, işaret ediyor, gülüyor ve ıslık çalıyorlardı.

Birbirimize bakmadan önce televizyona baktık, ikimizin de gözlerinde bir soru vardı.

Elimi tuttu ve daha yakına eğildi, gözleri mizah ve tatlılıkla parlıyordu.

"Seni öpeceğim. İyi misin, Nora?"

Dudakları dudaklarıma değmeden önce bir evet nefesi verecek zamanım bile olmamıştı.

Dedikleri gibi, kalabalık çılgına döndü.

Arenadaki heyecan her yerdeydi. Ayak vuruşlarının ve heyecanlı bağırışların titreşimini hissedebiliyordum. Şarkı sona ermeye başlamıştı.

Tüm gürültü kulaklarımda hafif bir vızıltıya dönüştü çünkü duyularım tamamen bana olanlara dalmıştı. Sıcak eller yanaklarımla boynum arasındaki o yeri hafifçe kavradı ve beni yakın tuttu.

Uzun parmakları boynumun dibindeki saçlarla oynuyordu. Çam ve sıcak baharat kokan tatlı parfümü beni neredeyse zevkten titretiyordu. Ve öpücüğü.

Neredeyse yabancı olduğum için ne beklediğimden emin değildim. Soğuk mu? Kısa mı? Kişisel olmayan? Duke'un öpücüğü bunların hiçbirisi değildi. Önce dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı, elleri boynumdaydı. Önce beni içine çekti.

Dudaklarımı araladı ve baskıyı arttırdı. Tenindeki kirli sakaldan gelen yumuşak sıyrıklar yüzümde bir his uyandırdı. Ellerim kollarını kavradı. Bana bakmak için geri çekildiğinde ağzım onunkinin peşinden gitti. Yumuşak gözleri yüzümde gezindi. Gördükleri karşısında gülümsedi ve ellerini yanaklarımdan çekmeden önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Şarkının ne zaman bittiğinden emin değildim. Şimdi bir araba kazanmak için yarı sahadan atış yapması için kalabalığın arasından birini çekiyorlardı. Etrafımızdaki insanlar büyük bir ilgiyle izliyor olmalıydı ve bize doğru heyecanla bağırıyorlardı. Rastgele birkaç adam Duke'u omzundan alkışladı ve arkadaşları ona takılarak iyi vakit geçirdi. Şaşkınlık içinde koltuğuma geri oturdum ve ileriye baktım.

Sanki lunaparktaki hız treni yolculuğu sona ermiş gibi hissediyordum. Başladığı yerde aniden durmuş, sersemlemiş yolcuları indirmek için kapılar açılmıştı.

Affedersiniz efendim, tekrar binmek istiyorum lütfen.

İri ve kıllı bir vücut diğer tarafıma yerleşti, alanımı doldurdu ve yüzümün önünde mavi köpükten bir parmak salladı. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği hızla üzerime çöktü.

"Kimse köpük parmağa hayır diyemez. Haksız mıyım?"

Bana bir köpük parmak almıştı. Uysalca gülümsedim ve devasa ikramı, biraz beceriksizce kucağıma bıraktı. "Teşekkür ederim."

Jason boş bira bardağını alıp ayaklarının dibine fırlattı, bira artıkları yere ve biraz da benim ayakkabılarıma sıçradı. Kucağındaki sosisli sandviçi dengede tutarken bardağını dolu bir bardakla değiştirdi.

"Ne kaçırdım?" diye sordu bana. Sustum.

Tüm salon az önce bu pembe dizi anını izlemişti. Aslında, muhtemelen çok az kişi fark etmişti, arkamda sevgilim gözden kaybolmuşken bir yabancıyla öpüştüğümü görenler hariç.

"Pek bir şey yok. Dansçılar, öpücük kamerası, o tür şeyler."

"Oh, adamım, öpücük kamerasını kaçırdım mı? Hep bunu yapmak istemişimdir." Hıçkırarak geçirmeden ve birasından bir yudum almadan önce kaşlarını bana doğru salladı. Bunu tekrar ileriye bakabileceğime dair bir işaret olarak aldım. Duke'u bilerek görmezden gelmiyordum ama kızgın yanaklarım soğumuş olsa da ellerim hâlâ titriyordu, öpücüğünün son etkisiydi bu. O da bana doğru bakmamıştı ama hakem düdüğü çaldığında Duke'un kolu benimkini kolçağın üzerinden itti.

Yüzümde bir sırtış patladı ve kalbim yeniden küt küt atmaya başladı. Elimi ağzımın üzerine koyarak, yasak gülümsememi gizlemeye çalıştım. Kendimi tutamıyordum ama *daha az* deli görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Ona bakmadığım halde onun da gülümsediğini görebiliyordum. Kıpırdanıp duruyordu, sanki yerinde durmakta zorlanıyormuş gibiydi. Bu duyguyu biliyordum. Bu sadece ilk öpücük değildi - kalp durduran, kemik eriten, ateş yakan, tüm arenanın izlediği ilk öpücük. Gerçi o beni kesinlikle etkilemişti. Ama göstermelikti. Herkesin beklediği bir öpücüktü. Sordular. O da yerine getirdi. Ama ikinci bir öpücük daha vardı. O sırada kameranin hala üzerimizde olduğundan bile emin değildim. Umarım değildir. Geri çekildi, aşağı baktı, gülümsedi ve beni tekrar öptü. Hızlı ve tatlı. Elinde değilmiş gibi. Sanki gerçekte olduğumuzdan çok daha iyi arkadaşmışız gibi.

"Bu kadar komik olan ne?" Jason'ın sesi boşluğuma doldu. Bir anda gülümsemem soldu ama tamamen kaybolmadı.

"Ah, hiçbir şey. Daha önce olan bir şeyi düşünüyordum." "Neydi o?"

Jason'ın keçi sakalında biber damlaları vardı. O aldı bir ısırık daha aldı ve sessizliği benim doldurmamı bekledi. Bu randevunun nasıl gittiğini düşündüğünü merak ediyordum.

"Oh... hiçbir şey. İşten aradılar. Açıklamak çok uzun sürer." Ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Özür dilerim."

Sağ tarafımda omuzların belirgin bir şekilde titrediğini hissettim. Kolumu onunkinin yanına kaldırdım ve onu dürttüm. Kolumu çekecektim ama yeterince yaklaşırsak kolçakta ikimize de yetecek kadar yer olduğunu fark ettim. Kolumu orada bıraktım - yarı yarıya beni dürtmesini bekliyordum. Ama yapmadı.

"Sen garsonsun, değil mi?" Jason söyledi.

"Evet."

"Bana bu gecenin spesiyalini söyleyebilir misin?" Kaşlarını yine tüylerini diken diken edecek şekilde kaldırdı. Düşünce sürecine devam etmesi için ona cesaret vermeyerek başka tarafa baktım. Eğer MixNMingle'ın bir yıldız derecesi varsa, az önce birkaç tane kaybetti.

Etrafımızdaki kalabalık aniden patlayıcı bir hal aldı, küfürler savurdu ve sahaya doğru yuhaladı.

"Hadi ama hakem!" Jason oyuna hakaret ederek patladı ve önümüzde yeni arkadaşlarıyla son oyunu tartışmak için eğildi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve koltuğuma gömüldüm, önceki iyi ruh halim değişmişti.

"Nerede çalışıyorsun?" Duke'un alçak sesi benimle konuştu. İkimizin de gözleri oyundaydı ama onun başı bana doğru eğikti.

Jason hâlâ hararetli bir tartışmanın içindeydi, bu yüzden Duke'un yüzüne bakmaya cesaret ettim. Bakışlarımı dostça bir gülümsemeyle karşıladı. Jason'ın bana hissettirdiği gibi kendimi onun tarafından tehdit edilmiş hissetmiyordum. Ama 'hiç randevuya çıkmayan kız'dan 'bir erkekle çıktıktan sonra başka bir erkekle öpüşen kız'a dönüşmüştüm.

aynı tarihte.' Yoğun bir gece olmuştu. Zihnim aşırı uyarılmanın girdabındaydı. Ona kişisel bilgilerimi verme konusunda kendimi ne kadar rahat hissettiğimden emin değildim. Jason'la çıkmadan önce onu incelemek için elimden geleni yapmışım - gerçi bu bana çok iyi gelmişti.

Yani, onu öpebilirdim elbette ama nerede çalıştığımı söylemek çılgınca görünüyordu.

"Şehir merkezinde," dedim ona küçük bir gülümseme vererek. "Peki ya sen?"

Gözleri yüzümde gezindi, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Garajımda."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. Şimdi elimde Garajında tam olarak ne yaptığını ve neden yaptığını bilmek için dayanılmaz bir dürtü. Ama bu bilgiyi elde etmek için benden biraz daha fazlasını bekleyecekti.

"Bu çok hoş," dedim kolçağı geri çalarak.

"Çok hoş." Sırıttı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, teknik olarak sıra kendisinde olmasına rağmen kolçağı bıraktı.

İlk hamlesini yaptığında randevum üçüncü çeyrekte iki buçuk bira içmişti. Vücuduma rahatsız sandalyede yeni bir pozisyon vermek için öne doğru eğilmiştim. Orada kendi işime bakıyor, solumdaki adamı kibarca görmezden gelmeye ve sağımdaki adamı düşünmemeye çalışıyordum ki ağır bir el sırtıma kondu ve masaj yapmaya başladı. Vücudum dondu kaldı. Eli hiç sorgulamadım. Kime ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Hemen sandalyemde geriye yaslandım, Jason sırtımla koltuk arasına sıkışmadan önce elini zar zor çekebildi.

"Vay canına, bu gece gerginsin ha?" Bana sırtıttı ve içkisini uzatmadan önce elini geri çekti. "Biraz ister misin? Gerginliği azaltmak için?"

"Hayır," dedim. Tüm sinirlerim beynime uyarı sinyalleri gönderiyor, savaş ya da kaç duygum aniden harekete geçiyordu. Dokunuş ille de uygunsuz olduğu için değil, istenmeyen bir şey olduğu için.

Jason'ın ellerinin birasıyla ve Jazz'dan sayı yedikleri sırada el koyduğu köpük parmağımla meşgul olduğundan emin olduktan sonra tekrar öne doğru döndüm.

"Eğer orası çok kalabalık olursa, koltuklarınızı seve seve değiştirebilirim. Her zaman," dedi Duke kulağıma. Onun bu sözleri karşısında açıkta kalan her santimetrekaremden tüylerim diken diken oldu.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim, onun koruyucu doğasından etkilenmişim. "Yine de teşekkürler."

"Elbette." Uzun bacaklarını önündeki koltuğa dayayarak pozisyonunu düzeltti ve boğazını temizleyerek ekledi: "Bu bir patlama olacak. Muhtemelen trafiğe yakalanmamak için dördüncü çeyreğin başlarında kaçacağız. Beni Adam'dan tanımadığını biliyorum ama... bunlar benim arkadaşlarım, Mike ve Ryan. İkisi de evli. Mike'ın çocukları var. Ryan'ın da yolda bir tane var. Eğer bir yere gitmek istersen, seni seve seve götürürüz."

"O zaman seri katil değilsin?" Hafifçe gülümseyerek sordum.

"Cuma günleri değil. Hafta sonlarını boş geçirmeye çalışıyorum."

Mike ve Ryan öne doğru eğilip bana gülümsediler. Mike, Hawaii tişörtü ve dikenli sarı saçlarıyla bana çok tanıdık geliyordu, ama onu çıkaramıyordum. Ryan denen kişi ise bana bir snowboardcuyu hatırlatıyordu. Sadece kolay gülümsemesi ve tembel hareketleri değil, kafasındaki siyah bere ve ayağına giydiği Vans ayakkabı da bu etkiyi tamamlıyordu. Gerçekten de iyi adamlara benziyorlardı. Erkekler gecesi için dışarı çıkmış eski üniversite arkadaşları. Mike esnemeye devam etti. Çocukları varsa dokuz buçuk muhtemelen geç bir saatti. Keşke maça gelmek için Jason'ın arabasına binmeseydim. Keşke Jason'ın arabasına binmeseydim.

beni evimden almasına izin verecek kadar rahattı, bu yüzden onunla arenadan birkaç mil ötede iyi aydınlatılmış bir Chick-fil-A otoparkında buluştum.

Ben düşünürken Jason'ın iri kolu omuzlarıma dolandı ve beni garip bir yan sarılmayla kendine çekti. Vücudum bir kez daha gerildi, kaskatı kesildi.

Böyle durumlardan nefret ederdim. Olay çıkarmaktan nefret ederdim. Aslında bundan korkardım.

Ama bunun devam etmesine izin veremezdim.

"Lütfen bana dokunma, Jason."

Kalbim kulaklarımda çılginca çarpıyordu. Duke'un konuşmamızı dikkatle dinlediğini hissedebiliyordum. Jason kolunu bana doladığından beri kılını bile kıpırdatmamıştı. Azarlamamdan sonra bile kolu hâlâ omuzlarımda gevşekçe asılı duruyordu.

Jason sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyordu. "Kötü bir niyetim yok. Sadece arkadaşça davranıyorum. Ben de aynı şeyi Büyükanne."

Parmaklarının ucu omzumu okşadı.

Öne doğru sarsıldım. "Ben senin büyükannen değilim. Kes şunu."

Gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, MixNMingle profilinde iffetli mi yazıyor-"

Birden Jason'ın kolu omzumdan çekildi ve tekmelenmiş bir bez bebek gibi başımın üzerinden ona doğru fırlatıldı.

Duke bana doğru eğilerek öfkeden kudurmuş Jason'la göz göze geldi. "Sana ona dokunmamamı söyledi, o yüzden dokunma ona, ahmak."

Vay anasını.

Jason öne doğru eğildi ve Duke'a bariz bir kızgınlıkla baktı. "Bunu dışarıda halletmek ister misin?"

Yaklaşık on sekiz bin merdiveni inip yürüyen merdivenle daha da aşağı inerek dışarı çıkmanın saçmalığının ötesinde, Jason'ın bayrak direğinin yanında kavga için buluştular. Adamların arasına atladım. Bu randevu resmen sona ermişti.

Jason'a dönerek, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bilet için teşekkürler ama ben artık gidiyorum."

"Ben senin arabanım, unuttun mu?" Jason hâlâ sinirli görünüyor ve Duke'a bariz bir küçümsemeyle bakıyordu.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Duke, ayağa kalkıp arkadaşlarına da aynısını yapmalarını işaret ederek. "Sizi eve götürebiliriz."

"Durun! Affedersiniz." Dördümüz döndüğümüzde resmi Utah Jazz yeleği giymiş bir adamın patlamış mısır kutuları ve içeceklerle dolu bir zeminin yanından geçerek bizim sıramıza doğru ilerlediğini gördük. Gözüme ilişince sordu,

"Siz ikiniz öpücük kamerasında mıydınız?" "Evet."

"Ne?" Jason sordu. Ayağa kalkmak ister gibi görünüyordu ama yelekli adam ona engel oldu.

Adam bana bir kağıt uzattı. "İkinize de bedava kurabiye Murray'deki Chocolate Melt kurabiye dükkanı. Öpücük kamerasına katıldığınız için teşekkürler. Çok uzun sürdü ama kesinlikle kalabalığın favorisiydiniz."

"Uhh, teşekkürler." Kuponları ondan aldım ve o da gitmek için döndü.

"Senin iki kez geleceğini tahmin etmemiştim, Blok'tan Nora," dedi Jason.

Mira'nın benim için seçtiği korkunç MixNMingle kullanıcı adını alıntılayarak mırıldandı. "Biz asla tek seferlik ilişki kurmadık."

Jason alay etti, gözleri benimkileri buldu. "Bu adamlara güvendiğine emin misin?"

Çantamı tutarak Duke'un bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm. Ateşli ama sıcak gözleri sabırla cevap vermemi bekliyordu. Onu tanımıyordum. Ya da arkadaşlarını. Ama bu gece Duke'un dirseğiyle Jason'ın bana söylediği her şeyden daha anlamlı bir etkileşim kurmuştum.

"Evet, sanırım tanıyorum," dedim Duke ve arkadaşlarını sıranın aşağısına kadar takip etmeden önce, dizlerinin ve bacaklarının arasından geçerek.

Duke elini arkasından uzattığında, parmakları bir can simidi gibi beni işaret ediyordu, tuttum.

DUKE tahmin ettiğimden daha uzun. Boyu 1.70'ti ve omuzlarının üst kısmına ulaşmıştım. İmtiyaz standlarıyla dolu geniş yürüyüş yolu neredeyse boştu. Koridorun ötesinde, arenadaki kalabalık bağırışlar ve alkışlarla patladı. Bir sayı daha kazanmış olmalıydık. Dördümüz yürüyen merdivenlere doğru yürürken, zihnim şaşırtıcı bir telaşla son birkaç dakikayı yeniden yaşadı. Ben ne yapmıştım? Bu adamlar bana yabancıydı ve ben onlarla bir arabaya binmeyi düşünüyordum.

Elimi Duke'un elinden çektim ve hemen kendimi daha sağlam hissettim. Bana baktı.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Hâlâ o adamı dışarı çıkarman gerektiğini düşünüyorum," dedi sarışın arkadaşı Mike, yürüyen merdivene doğru ilerlerken Duke'u şakacı bir şekilde yumruklayarak. "Bunu görmeyi çok isterdim."

Duke ellerini ceplerine sokmuş, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi rahat bir tavırla, "Kefali muhtemelen beni devirebilirdi," dedi. Hareket eden merdivenlerde ondan bir adım aşağıda duruyordum ve gözlerim kısa bir süreliğine kollarına kayd ve aynı fikirde olmamak zorunda kaldım.

"Kimseyle kavga etmeyecek kadar tatlı," dedi Ryan, ellerini Duke'un omuzlarına koyup sıkarak, Mike'a sivri bir bakış attıktan sonra başıyla beni işaret etti.

Duke başını salladı ama yanaklarında beliren renk onu sevimli gösteriyordu.

"Biraz sakın ol Romeo," dedi.

Sonunda Duke'un sarışın arkadaşı Mike'ı nereden tanıdığımı bulmuştum. Birkaç gün önce kafede ona, karısına ve çocuklarına hizmet etmiştim. Onu ele veren parlak gömleği ve dikenli sarı saçlarıydı. İçimde bir yerlerde, bu küçük etkileşim - tatlı karısının ve deli dolu ama süper sevimli çocuklarının anısından bahsetmiyorum bile - rahatlamama yardımcı oldu... rahat değilse bile, en azından şu anki çıkmazımda biraz daha hafiflememe yardımcı oldu.

Yürüyen merdivenlerden indiğimizde Ryan önüme geçti ve elini uzattı. Benimle göz hizasındaydı, açık kahverengi saçları ve yüzünde tembel bir sırıtış vardı. "Ben Ryan, Duke'un en eski arkadaşıyım. Onun hakkında her şeyi bilirim,

Buna çocukken yatağını kaç kez ıslattığı da dahil, eğer bir sorunuz olursa çekinmeden sorabilirsiniz."

Duke koluna bir yumruk atarken gülümsemem serbest kaldı. Sinirlerim yatışmaya başlamıştı ama hâlâ nasıl ilerleyeceğimden emin değildim. Hepsi çok iyi görünüyordu ama Jason da öyle. Onlarla gitmeli miydim? Uber mi çağırayım?

Mira? Annem bu gece kafede çalışıyordu. Arabam yaklaşık beş blok ötedeydi ama karanlık sokaklarda tek başıma yürümek de bana cazip gelmiyordu. Artık hızla dış kapıya yaklaşıyorduk. Duke sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi aniden durdu ve hepimiz onu takip ettik.

"Bir saniye Nora'yla konuşayım." Cüzdanına uzandı ve on dolarlık bir banknot çıkarıp Ryan ve Mike'a doğru uzattı. "Buyurun çocuklar, gidip biraz sosisli alın ama sizi görebileceğim bir yerde kalın."

Duke'ün biraz zorlamasıyla çocuklar, benimle alay ederek ve abartılı kaş kaldırmalarla büfeye doğru ilerlediler.

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Duke'a bakmaya cesaret ettim. "Ben senin çocuğun olmadığı izlenimine kapılmıştım."

Duke'un yüzü neşeye aydınlandı. "Ayda sadece bir gün alıyorum. Ve bu genellikle yeterli oluyor."

Kollarımı kendime dolayarak bir süre sessizce durduk. Bu adamı sadece kısa bir süre önce öpmüş olduğumu idrak etmeye çalışıyordum. Soyadını bile bilmiyordum. Şu ana kadar hayatımda yaptığım en çılgınca şey bir kütüphane kitabını zamanında iade etmemekti.

"Nora, o kurabiyeyi almak için sana çıkma teklif etmeyi çok isterdim ama bu senin için çok hızlı ya da çok tuhafsa, sen bir araç çağırırken seninle beklemekten mutluluk duyarım. Kendini rahatsız hissetmeni istemem."

Bana bakarken ellerini ceplerine soktu. Kahverengi gözlerinin derinliklerinde kırılğan bir dokunuşla birlikte nazik bir güven vardı. Bir kadın böyle gözlerin içinde kaybolabilirdi. Nazik gözleri, beyzbol şapkası, yüzündeki hafif kırıksıklıklar ve sessiz bir özgüven, hepsi onun için çok iyi çalışıyordu. Bakışlarımı ayıramıyordum ve bana neden baktığını merak etmeden duramıyordum. İşte böyle. Bunu yapmamalıydım. Üç gün içinde, belirsiz bir süre için taşınyordum. Şu anda hiçbir şeye karışamazdım. İlginç bir gece olmuştu ama artık bitirmem gerekiyordu.

"Özür dilerim. Çok isterdim ama yarın sabah bir sınava tekrar girmem gerekiyor. Çalışmam gerek."

"Oh, daha önce bombaladın falan mı?"

Berbat kesinlikle doğru değildi. "Daha çok B aldım ve bu beni tekrar yapmak isteyecek kadar rahatsız edecekti."

Bana inanamayarak baktı. "Dur bakalım. B aldığın için mi sınavı tekrarlıyorsun?"

"Suçluyum."

"Belki de en iyisi yollarımızı ayırmamızdır. Benim için C almak, büyürken evimde kutlama sebebiydi."

O zaman ona baktım ve alay ettiğini görünce gülümsedim, "Pekala o zaman, Nora. Araban buralarda bir yerde mi, yoksa sevgilin mi seni aldı?"

"Onunla birkaç blok ötedeki Chick-fil-A otoparkında buluştum."

Başını salladı ve bir karar vermemi bekliyor gibiydi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne olduğunu hatırlayamadım. Alışılmadık bir pervasızlık hissi, vücudumdan akan olağan sakinliğin ve düzenin yerini aldı. Onunla gitmek *istiyordum*. Güvenliğim için korkmuyordum. Onunla gitmeyi düşündüğümde zihnimin arkasında hiçbir uyarı alarmı yoktu. Ama gidebilir miydim?

Benim tereddütüm üzerine, bana bakarken gözlerinde büyüyen başka bir şey vardı. Umut, belki? Sanki tereddütümü hissetmiş gibi yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Sadece bir kurabiye mi?"

Midemde bir kıpırtı mı vardı?

"Tamam," dedim cesurca ve hemen ardından cesaretimin bir kısmını kaybettim. "Ama sadece bir kurabiye. Sonra ders çalışmam gerek."

Sırttı ve bana bir selam verdi, yüzü çocuksu bir çekicilikle aydınlanıyordu. Arenadayken yirmili yaşlarının ortalarında olabileceğini düşünmüştüm ama onda şimdi bana yirmili yaşların sonlarında olduğunu hissettiren bir olgunluğu ima eden sakin bir hava vardı.

Ellerinde sosisli sandviçlerle bize doğru yürüyen arkadaşlarını işaret etti. "Benimle geldiler, eğer bizimle gelmek istersen onları bırakırım, sonra da kurabiyelerimizi alırız. Sonra da sizi arabanıza geri götürürüm. Olur mu?"

Başımı salladım, nefesimi içime çektim. "Evet, kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

Mike ve Ryan kibarca Duke'un beyaz Toyota Tacoma'sının arka koltuğuna bir sürü şaka ve şikâyet arasında yerleştiler. Birkaç yıl görmüştü, birkaç küçük ezik vardı ve içi... yaşanmış görünüyordu. Duke biraz

Oturmam için yer açmak üzere fast food paketlerini ve poşetleri kenara iterken biraz utandı.

"Lanet olası çocuklar," diye mırıldandı.

"Süslü arabanızı alsaydınız, endişelenmenize gerek kalmazdı. Onun içinde yemek yememize izin yok," diye cevap verdi Ryan.

Duke onları görmezden gelerek otoparktan çıktı ve State Caddesi'ne doğru ilerleyerek doğuya yöneldi. Bana doğru baktı. "İyi misin?"

"Kürek ya da koli bandı görmüyorum. Buraya kadar her şey yolunda." Sırıttı. "Sana söyledim, Cuma günleri olmaz."

"Hepiniz birlikte mi büyüdünüz?" Arka koltuktaki çocuklarla konuşmak için yan döndüm.

Kahverengi saçlı arkadaşı Ryan koltuğunda öne doğru eğildi. "Ben ve Duke birlikte büyüdük ve ortaokulda Mike'ın muhteşem çemberimize katılmasına izin verdik."

Mike pencereden dışarı bakarak, "Siz satranç kulübündeysiniz," dedi.

"Ve basketbol takımında. Kadınlar çok yönlü erkekleri sever."

"Sen de öyleydin."

Ryan Mike'ın koluna yumruk attı.

Mike ve Ryan Ryan'ın evine varana kadar birbirlerine takıldılar.

Salt Lake'in eteklerinde. Ryan el sallayarak evine girdi, yeni başlangıç evlerinden oluşan bir alt bölümdeki iki katlı bir evdi bu. Mike da birkaç dakika ötede, benzer bir mahallede oturuyordu.

"Pazartesi işte görüşürüz patron." Duke başını sallarken o alaycı bir tavırla bu sözleri söyledi.

Kamyonetini garaj yolundan geri geri çıkardı, ani bir sessizlik bizi sardı ve ben hemen arka koltukta Mike ve Ryan'ın ileri geri konuşmalarını özledim. Konuşmayı düşünmek için üzerimdeki tüm baskıyı kaldırmışlardı. Jason arenaya giderken arabada yalnız kaldığımız beş dakika boyunca çoğunlukla kendinden bahsetmişti. Duke uzanıp şapkasını düzeltti. Ellerini tekrar direksiyona koyuşunu izledim, ön kolları doğru şekillerde esniyordu.

Söyleyecek bir şey bulmalıyım.

"Sanki bunu tersinden yapıyormuşuz gibi hissediyorum," dedim.

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Yani öpücüğünü randevunun sonuna mı saklıyorsun? Hayal gücü yok."

"Hayır. Genelde ilk buluşmada öpüşmem." Ya da ilk buluşmada.

"Bu cümlede ilginç bir kelime vardı." Duke tek parmağını kaldırıp dikiz aynasını kontrol ederek ana yola geri döndü.

"Ne?"

"Genellikle."

Güldüm. "Sekizinci sınıfta cennette geçirdiğin yedi dakika sayılır mı?" Bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "İnsanlar gerçekten bu oyunu oynuyor mu?" "Arkadaşımin partilerinden birinde bir meydan okumaydı. İlk kız-erkek partisiydi, ve korkunç fikirler için internette arama yapmış olmalı." Mira'nın partisiydi. Ortaokulda gittiğimi hatırladığım birkaç partiden biriydi.

"Peki yedi dakika boyunca öpüştünüz mü?"

"Rob kesinlikle öpülecekti ama önce altı dakika kırk beş saniyelik bir tanışma oyunu oynattım."

"Zavallı adam. Peki o öpücük nasıldı? Bizimkinden daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü?" Bizimki.

Ne kadar seksi bir kelime. Ve bu adamı tanımadığım düşünülduğünde tamamen uygunsuzdu. Ama yine de karnımın etrafında telaşla çırpınmalar başladı.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Rob'un diş telleri vardı, bu yüzden heyecan vericiydi."

Sırıtarak otoyola girdi ve güneye doğru ilerledi. "Senin hakkında hem çok şey bildiğimi hem de çok az şey bildiğimi hissediyorum."

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Şehir merkezinde bir yerde çalıştığını, kendini serbest bıraktığında öldürücü bir gülümseme olduğunu ve bir randevudayken başka bir erkekle flört edeceğini biliyorum."

"Ne?" Derin kıkırdaması aramızdaki boşluğu ısıtırken yüksek sesle itiraz ettim. "Bunu sen başlattın!"

Bana yan gözle baktı. "Sürekli yaklaşıp koluma dokunarak bana çok karışık sinyaller veriyordun. Zavallı Jason için üzölmeye başlamıştım."

Yüksek sesle itiraz ederken bile yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Üzölmüyordun." "Hayır, üzölmüyordum."

"Öyleyse hepsinin senin suçun olduğunu kabul edebilirsin."

Dönüp bana baktı, kaşlarını kaldırmış, sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten mi? *Hepsi* benim mi?"

Oyunda ne kadar ilerlediğimi hatırladığımda yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Ama bunu itiraf edemezdim. "Çoğunlukla sendin."

"Çoğunlukla. Cümlelerine en anlamlı kelimeleri sen ekliyorsun."

Sadece başımı sallayabildim. "Ben randevudayken benimle konuşan sendin."

"Bir centilmen olmaya ve kolçağı paylaşmaya çalışıyordum."

"Sen bir azizsin. Benim Jason'ımdan çok daha iyi kokuyorsun, hakkını vereyim."

"*Senin* Jason'ın

mi?" "*Flörtüm*,

Jason."

Kıkırdadı, parmakları direksiyon simidinde esnedi.

"Genelde böyle değilimdir," dedim beş saniyelik sessizliği bozarak. Birdenbire, bu gecenin son derece sıkıcı, her zaman çalışan, okula giden, randevusuz, kedileri özleyen, kedi-bayan hayatımda çok sıra dışı bir an olduğunu bilmesini arzuluyordum. "Randevularıma her zaman kapı eşiğine kadar sadık kalmışımdır."

"Ben de genelde öyle değilimdir."

"Genelde mi?" Ona yan gözle baktım. Bir gülümseme daha.

"Genellikle."

Bir sonraki çıkışa yöneldi. "Her zaman öpüşme kamerasında olmak istemişimdir, ama şuna bak... dileğim gerçekleşti," dedi.

"Öpücük kamerasına çıkmanın bu gecedan önce düşündüğün bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Bir kahkaha attı. "Hayır ama çok hızlı bir şekilde büyük harflerle listemde yerini aldı."

Ona baktım, aniden utandığımı hissettim. "Gerçek yapılacaklar listende neler var?"

"Hepsi işaretlendi. Resmi olarak mutlu bir adam olarak ölebilirim." "Hayattaki tutkuların ilham verici," dedim.

Şerit değiştirmeden önce dikiz aynasına baktı. Sevgilinizin bilinçli bir sürücü olmasını izlemekten tahrik olmak bir Olgunluk mu? Bir arkadaş istemek.

"Listende ne var?" diye sordu. "Belki de sadece bazı fikirlere ihtiyacım vardır." "Keşke sana söyleyebilseydim, ama en derin düşüncelerimi

ikinci randevu."

"Bu bir davetiye mi?"

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan karşılık kaçamadan durdu. Onunla bu şekilde flört etmemeliydim. Genelde *kimseyle* böyle flört etmezdim. Üç gün içinde Kuzey Dakota'ya taşınyordum. Onu yönlendirmek sahtekârlık gibi görünüyordu, tabii eğer sadece arkadaşça davranmıyorsa.

Kurabiye dükkânının otoparkına yanaştı ve ben de çok kibar bir şekilde, "Üç gün içinde taşınyorum," diye ağızımdan kaçırdım.

İtirafımdan önce bir şey söyleyecekmiş gibi ağızını açmıştı ama kapattı ve çatık kaşlarıyla bana baktı. "Ha?"

"Ben sadece... birkaç gün içinde başka bir eyalete taşınacağımı sana söylemem gerektiğini düşündüm. Her ihtimale karşı."

"Ne olur ne olmaz diye?" Arabayı park etti.

Dudaklarının seğırdiğini görene kadar kalbim durdu.

"Bu kurabiye randevusu sırasında bana deliler gibi aşık olursan diye," diye mırıldandım, aklımı başımda tutmaya çalışarak.

"Ya çoktan yolu yarıladıysam?" Bana doğru attığı çekici sırtış, garip bir şekilde beni rahatlatı.

Yumuşak bir kahkaha attım ve emniyet kemerimi çözdüm. "Ha ha."

"Nereye gidiyorsunuz? Ve neden?" diye sordu.

Girişte. Chocolate Melt'in birkaç çeşidi vardı, ancak dışarıdaki posterde iki yıl önce şehrin en iyisi seçilen çikolata parçacıklı kurabiyeyle övünen poster zaten tüm kalbimi almıştı. Başka bir lezzet görmeme gerek yoktu.

"Büyükanmem tek başına yaşıyor ve bir süre daha yardıma ihtiyacı var. Bu yüzden Fargo'ya

taşınyorum." "Kuzey

Dakota'ya mı?"

"Evet."

İnanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Dakota eyaletlerini duymuştum ama orada gerçekten kimsenin yaşadığını sanmıyordum."

Güldüm ve omzumdaki saçları taradım. Kafede çalıştığım için saçlarımı genellikle topuz ya da at kuyruğı yapardım. Bütün gece aşağıda kaldıktan sonra, sürekli ensemden hissetmek beni rahatsız etmeye başlamıştı. "Birkaç kişi yapıyor. Kuzey Dakota eyaletinin tamamı bir gözleme kadar düzdür, ama Fargo aslında oldukça güzel bir şehirdir."

Duke benim için kapıyı açtı, tereyağı, şeker ve çikolata ağızımı sulandırıyor. Bu kurabiye dükkânını ve şehrin dört bir yanındaki benzerlerini görmüştüm ama hiç içeri girmemiştım.

Birkaç dakika sonra köşedeki küçük bir masaya oturduk, ikimiz de sıcak çikolata parçacıklı kurabiye yiyorduk ve beni bu ana getirseydi Jason'ın randevusuna binlerce kez evet diyeceğime karar verdim.

"Okulda olduğunu sanıyordum. Fargo'ya taşınma konusunda ne yapacaksın?" Duke sordu.

"Bu dönemin finallerini bitirmek üzereyim, sonra online derslere geçeceğim. Yarın son sınavıma tekrar gireceğim. Büyükanнем ona yardım etmem karşılığında diplomamı ödemeyi teklif etti."

"Peki okula ne için gidiyorsun?" "Grafik tasarım."

Başını şaşkınlıkla bana doğru çevirdi. "Gerçekten mi?" İlgisi karşısında kaşlarım soru işaretiyle kalktı.

"Evet." "Ben, Ryan ve Mike bir pazarlama şirketi kurduk."

Bu kez benim başım da şaşkınlıkla ona döndü. "Sen mi kurdun?"

"Evet."

"Garajında mı?"

"Evet. Muhtemelen işe yaramayacak. Yeni iş fikirleri konusunda pek parlak bir geçmişim yok. Büyükanнемde ne kadar kalacaksın?"

Ne kadarını söyleyeceğimi bilemiyordum. Birine ölümcül bir hastalıktan bahsetmek bir randevuda ruh halini bozacak gibi görünüyordu.

"Emin değilim. Demans hastası ve gittikçe daha fazla kaymaya başlıyor ve ona yardım edecek başka kimsesi de yok." Burada duracaktım ama nedense ruh hali bozulmamıştı ve açıklamamı bitirmemi sabırla bekledi.

"İhtiyacım olduğu sürece orada olacağım. Altı ay da olabilir, beş yıl da."

"Onun yerine ailen gidebilir mi?"

Başımı salladım. "Annem hala küçük kız kardeşimi evde tutuyor, ama bu babamın annesi. Annemle babam ben bebekken boşanmışlar, o yüzden..." Sözümü kestim.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sen ve büyükanнем yakın mısınız?"

"Bazen." Hayatım boyunca kısa aralıklarla ziyaretine dair anılar her zaman hoş olmuştur. Güzel bir oyalanma.

"Yani bu muhtemelen seninle çıkacağım tek randevu. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Sanırım öyle," dedim, sözleri karşısında en ufak bir hayal kırıklığı bedenimi sarmış olsa da durumu hafifletmeye çalışarak.

Konuşmada bir duraklama oldu ve sonunda başımı kaldırıp baktığımda kollarını kavuşturmuş, gözlerinde bir parıltı vardı. "Gördüğüm kadarıyla, Jason muhtemelen maçtan sonra seni yemeğe götürecekti, bu da ne demek oluyor... bir yedi saat daha mı?"

Gülümsedim, karnımın karıncalandığını hissettim ama başımı salladım. "Akşam yemeği Jason'ı geri çevirirdim."

"Peki ya Bucket List Duke?" "Ne?"

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi hakkındaki tüm konuşmaların beni düşündürdü," dedi. "Senin listende ne var? Öpücük kamerasında bir yabancıyla öpüşmek dışında."

"Beni rüyalarına çekme dostum." Bir parça daha kurabiye kopardım ve ağzıma attım.

Başını sallarken bile dudaklarının bir tarafı sırtıyordu, muhtemelen onun için ardına kadar açık bıraktığım boşluğa karşılık verme dürtüsüne nezaketle direniyordu. Ki bu etkileyiciydi.

Bir listem yoktu. Elbette gitmek istediğim yerler vardı ama bu hangi gezegende olabilirdi ki? Şu anda Kuzey Dakota gidebileceğim en heyecan verici yerdi ve manzara değişikliği beni içten içe mest ediyordu.

Ama Duke'a bir kez baktığımda Fargo'nun cevabının beni tatmin etmeyeceğini anladım. "Eğer bir listem olsaydı, çoğu şey şöyle olurdu... fotoğrafımı çektmek

Kırmızı bir telefon kulübesinde çekilmiş ve Eyfel Kulesi'ni görmek. Bilirsiniz, bunun gibi gerçekten orijinal şeyler."

Kaşları kalktı. "Çoğu şey mi dedin?" İfadesinde yüzeyin hemen altında fokurdayan bir meydan okuma vardı.

Ve bütün gece boyunca ilk kez, buraya nasıl geldiğimi tekrar merak ettim. Mira'ya çok itiraz ettikten sonra Jazz maçını -yani Jason'ı- programıma cömert bir dört saat olarak kaydetmiştim. Temiz ve düzenli. Mira'yı rahatlatmak için bütünleme sınavıma çalışmayı ertelemiştim. Eğlence nadiren karşılayabildiğim bir lükstü.

Başını arkaya eğdi ve beni düşündü. "Düşünüyorum da... bu geceyi yapılacaklar listesindeki birkaç şeyi kontrol etmek için kullansak nasıl olur?"

İtiraz etmek üzere olduğumu görünce elini kaldırdı. "Kaç gün içinde taşıyorsun?"

"Üç," dedim, vücudumun sertleşmeye başladığını hissederek.

"Eve yazılacak bir gece mi? Seni şık bir şekilde uğurlamak için."

Yarısı yenmiş kurabiyemi kaldırdım. "Kurabiyemizi aldık. Eğlenceliydi."

Sanki beni duymamış gibi devam etti. "Anladığım kadarıyla Jason'la olan randevuna zorla girmişsin, değil mi?"

"Evet."

"Eğlenceyi planlamak zorunda olan bir tipe benziyorsun. Bu gece bunu yapsak nasıl olur? Geç kalma endişesi yok. Testler, faturalar ya da başka şeyler için endişelenmek yok. Bu gece, yüzde yüz spontane ve anı yaşa."

Ciddi olduğundan emin olmak için ona uzun uzun baktım. Ciddiydi. Bir yanım ona, annemin üç ayrı kez karnında bir bebekle kalmasına neden olan şeyin spontanlık olduğunu söylemek istiyordu. O *eğlenceli* geceler, çocuklarına, iyi vakit geçirme anlayışlarının bebek bezi görevini ya da nafakayı içermediğini çabucak anlayan üç beleşçi baba vermişti. Beni engellerden, çizgilerden ve sınırlardan oluşan bir hayata sürükleyen şey başkalarının *eğlenceli*, spontane eylemleriydi.

Hayır. Eğlence hiçbir zaman özellikle aradığım bir şey olmamıştı.

"Bunu neden benimle yapmak istiyorsun? Bunun bir yere varacağı yok." "İşin güzelliği de bu zaten. Arkadaş olarak bir gece. Başka bir şey değil. Bir vahşi

gece." Gözlerimin dehşete kapıldığını görmüş olmalı ki hemen ekledi, "Platonik olarak vahşi bir gece. Arkadaşça şeyler. Yapılacaklar listesindeki bazı şeyleri tamamlamak. Hayat, tekrar girmene gerek olmayan bir sınava çalışmaktan ibaret olamaz."

Ona dudaklarını yukarı doğru çekiştiren bir bakış attım. "Bunu kötü anlamda söylemedim," diye başladı.

"Evet, öyle demek istedim."

"Birkaç anı biriktirmek istemez misin? Programı bir kenara bırak ve geceyi yaşa. Fargo'da donarken kendine hatırlayacak bir şeyler ver."

Ben böyle şeyler yapmazdım. Benim çılgın gecelerim Mira ya da kız kardeşlerimle kanepede film izlemekten ibaretti. Öyleyse neden onun çılgın planına evet demeyi düşünüyordum? Gülümsemesi ya da vücudunun kot pantolonunu doldurması değildi. Değildi. Yakışıklı bir yüz, hayranlık uyandırır da, beni etkilemek için tahmin edebileceğinizden daha az işe yarıyordu. Konuşurken gözlerinde bir meydan okuma vardı ve onun yanıldığını kanıtlama dürtüsü beni güçlü bir şekilde vurdu.

"Ölmeden önce yapılacaklar listemde ne olduğunu bile bilmiyorsun. Ya ana caddede avazım çıktığı kadar Disney şarkıları söylemekse?"

"Bana sadece hangi parçayı söyleyeceğimi söyle." Şimdi yüzünde bir sırıtma vardı ve uzun bir süre bana baktı. "Bunu yapacak mıyız? Bu gece listendeki birkaç şeyi kontrol etmek ister misin?"

Cevap vermeden önce ona baktım. "Benim kurallarım var."

Kollarını kavuşturdu, yüzünde bir eğlence ifadesi vardı.

"Sabırsızlanıyorum."

İlkini parmağımla işaretleyerek rahatlardım. "Bir numara: Flört etmek yok. İki numara-"

Öne doğru eğildi ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladı. "Birbirimize aşık olamayız."

Romantik-komedi türüne yaptığı göndermeyi takdir etsem de bacağına bir tekme attım.

"Bu kadardı, değil mi?" Güldü.

"Ben o kadar sevimsiz değilim." Çenemi kaldırdım. "İki numara bağlanmak yok. Bağlanmak yok."

"Aynı şey," diye açıkladı Duke. "Ama katılıyorum. Sen gidiyorsun. Ben de bağlanmak istemiyorum. Bu yüzden bu çok zekice. Baskı yok. Bağlanmak yok. İkimiz de bu gecenin nasıl biteceğini biliyoruz."

Kurallar bana göreydi ve kurallar yerine getirildiğinde vücudum hemen rahatlıyordu. Saate baktım ve zihinsel olarak ürperdim. On bir buçuk.

ÖĞLEDEN SONRA.

"Ne diyorsun?" diye sordu. "Var mısın?"

Bu fikir çekici gelmeye başlamıştı. Bu geç saatte bile. Endişesiz bir gece kulağa o kadar lüks ve yabancı geliyordu ki kendime engel olamadım. Belki Duke'un gözlerindeki tatlı heyecandan, belki de Jason'la randevumdan kaçmanın verdiği adrenalinin yan etkisindendi. Her iki durumda da, etkili bir şekilde etkilenmiştim.

"Ben de varım."

Kaşları hafifçe kalktı. "Gerçekten mi? Harika."

"Bir şartım daha var. İki şey için zamanım var ve sadece iki şey. Biri senin listenden, biri de benimkinden. Çılgınca bir şey değil. Ve yapmam gereken en geç iki gibi evde ol, pazarlık yok." Gözlerinde beliren ışıkla hemen ekledim. "Sabahın ikisinde. SABAHIN IKISI."

Kollarını kavuşturmuş, şüpheli görünüyordu. "Sınavın ne zaman?"

"Seni ilgilendirmez."

Güldü. "Dur tahmin edeyim. Öğlen mi? Akşam 5 mi?"

"Sabah yedi, dostum. Saat ikiye kadar evde olmalıyım ki ders çalışmak için zamanında kalkabileyim." Dürüst olmak gerekirse, yedi sınavın ama Duke'ün bunu bilmesine gerek yoktu. Gerçi... muhtemelen biliyordu ama görmezden geldi.

"Tamam," dedi beni düşünerek. "Bir şey daha var. Sen evet dedin. Yani benimleyken neleri yapamadığın konusunda endişelenemezsin. Her şeyini ortaya koymalısın. Anlaştık mı?" Elini sıkmam için bana uzattı ve yüzünde bir şey kazanmış gibi bir ifade vardı.

Gözlerimi şakacı bir şekilde kısarak vücudumda asice yükselen sersemliği bastırdım, elini kendi elimle birleştirdim ve sıktım.

"PEKİ NEREYE GİDİYORUM?" Duke kamyonetine yerleşirken sordu.

"Önce seninkini yapalım," dedim. Listem bu gece yapmamızı istediği şeylere göre değişebilirdi. Ya onun çılgınlığına uyacaktım ya da çok daha az çılgın olacaktım.

"Her zaman Avrupa'ya bir bilet alıp uçağa atlamak istemişimdir, anlık bir şey," dedi. "Plansız. Sadece kalkıp gitmek, gişeden bileti almak ve havalanmak."

"Peki ya oteller?"

"Oraya gittiğimde bir şeyler bulurum."

"Ya hiçbir şey yoksa?"

"Bir şeyler olurdu."

"Tüm paranızı Euro'ya çevirmeye ne dersiniz?" "Bunu orada yapabilirim."

"Peki ya iş?"

Omuz silkti, bu düşünce karşısında çok rahattı. "Döndüğümde orada olacak."

Güldüm, biraz da acı acı. "Senin işin benimkinden farklı olmalı."

Öne doğru eğildi, şapkasını arkaya doğru çekti ve motoru çalıştırdı.

"Ya dili bilmiyorsan?" "Google translate."

"Şu anda seni dinlerken tansiyonum yükseldi."

Direksiyona vurdu, yüzüne hülyalı bir ifade veren bir anının içinde kaybolmuştu. "Bir keresinde, üniversitedeyken, Mike ve ben okuldan ve işten iki gün izin almıştık. Hafta ortası. Gerçekten rastlantısal olarak ikimiz de özgürdük. Kalkıp New York'a gitmeye karar verdik. O öğleden sonra biletlerimizi aldık, o gece Red Eye'a bindik ve ertesi günü on iki saatlik bir şehir turu yaparak geçirdikten sonra ertesi sabah eve dönüş uçağına bindik. Ve bu şimdiye kadar yaptığım en iyi tatildi. Gündem yoktu. Para yoktu. New York şehir merkezindeki en korkunç otelde kaldık. Sokakta sosisli yedik, tüm eşyalarımızı bir sırt çantasında taşıdık, Brooklyn Köprüsü'nden koşarak geçtik, sırf yapabildiğimiz için yoldaki sürücülere bağırarak."

Buna gülümsedim. Hiçbir sorumluluk almadan birkaç gün geçirme fikri bile başlı başına akıl almazdı ama önceden hiçbir planlama yapmadan bir uçağa atlamak. Paranın sorun bile olmaması...

Boğazımı temizledim. "Avrupa'ya gidip beni gece 2'de eve getirebileceğimizi sanmıyorum, o yüzden daha ulaşılabilir bir şey seçsen iyi olur."

"Önce bayanlar."

Ona sahte bir dövme yaptırmak istediğimi söylemeye ya da *A Walk to Remember*'dan aynı anda iki yerde olma fikrini çalmaya hazırdım. Ben hazırdım

Bir filminden fikir ödünç almak. Yapılacaklar listesinin hayatım üzerinde herhangi bir etkisi olmasından bu kadar uzaktım. Ama ruhumun bir parçası uyanmaya başlamıştı. Ancak, şu anki banka hesap durumumla, ucuz bir tür spontane olmak zorunda kalacaktı.

"Hep bir düğüne katılmak istemişimdir."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden?"

"En iyi pasta onlarda. Ve yemek. Ve bedava olur." "Düğün pastasının tadının hep şekerli Crisco gibi olduğunu düşünmüşümdür." "Hep yanlış düğünlere gitmiş olmalısın."

"Yani gidip pastayı mı yiyeceğiz? Amaç bu mu?"

"Benim amacım bu."

Duke saate baktı. "Bahse girerim çoğu düğün partisi şimdiye kadar bitmiştir. Aslında... yemek servisi yapan bir kuzenim var. Bu gece bir yerde çalışıp çalışmadığını öğrenmek için onu aramamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Onu aradığında içimde küçük bir heyecan belirdi ve hemen bu duyguyu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Tamam, teşekkürler Jess. Birazdan görüşürüz." Duke aramayı sonlandırdı ve telefonunu kamyonunun ön paneline fırlattı. "Tamam, kuzenim Jess, şehir merkezindeki etkinlik merkezinde bir partide çalışıyor ve bütün gece burayı kiraladıklarını ve ortalığın karışmaya başladığını söyledi.

Ses

iyi mi?"

Ellerimin üzerine oturdum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Kamyonetini ana caddeye çekti. "Seni tanıdığım kadarıyla, bu yapılacaklar listesi maddesi beni şaşırttı. Pek parti adamı gibi görünmüyorsun."

"Düğün yemeği sevgim sizi yanıltmasın. Kandırmıyorum." "Peki... son oyunumuz ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda çekici olan bir şeyden kurtulma düşüncesi mi? Yoksa bir rol mü oynuyoruz?"

Sorusu hakkında düşündüm. Rol yapmakla gerçekten ilgilenmiyordum. Bir davete gizlice girip davet edilmediğimiz yemekleri yemenin bana bu kadar çekici gelen yanı neydi? Dikiş dikmek için güvenli bir yol Belki de çocukluğumda hiç dikemediğim bazı yaban yulafları?

"Emin değilim," dedim, şehir merkezine doğru giderken pencereden dışarı bakarak, penceremin önünden geçen ışıkları ve gece hayatının hareketini izledim.

"Mesele şu," diye başladı. "Ben buna varım ama bence bunu biraz daha ilginç hale getirmeliyiz."

Ona temkinli bir bakış attım. "Ne?"

"Bence tam anlamıyla *Wedding Crashers*'a gitmeliyiz - yemeği *biz* yiyeceğiz,

Dans pistinde dans etmek, konuklara gelin ve damat hakkında hikayeler anlatmak, gelinin annesine sarılmak... bu tür şeyler. Buradaki amacımız ve beklenmedik şeyler yapın. Bir resepsiyona gizlice girip bir dilim pasta kapmak beş yıl sonra hatırlayacağım bir şey değil."

"Sana zaten öpücük kamerasını verdim. Beş yıl sonra hatırlayacağın bir sürü malzemen var."

Güldü. "Sanırım öpücük kamerasını *sana* ben verdim." "Kesinlikle ortak bir çabaydı."

"Yeterince adil. Ne diyorsun, Nora? Bu resepsiyonda *Wedding Crashers*'a gitmeye hazır mısın?"

İşte yine o... pervasız olma arzusu. Alışılmışın dışında bir şeyler yapmak. Düzenli dünyamı ekseninden saptırmak. Daha önce üzerimde bu kadar etkisi olan bir erkek olmamıştı. Uyuşturucuya geçiş gibi bir şey miydi? Onaylayan biri

Duke'ün gülümsemesi ve şimdi ne isterse yapmam mı? Yoksa onu muhtemelen bir daha göremeyeceğim fikri miydi gecemizin dolu dolu geçmesine neden olan?

Olasılıklar mı? Bilinmezliklerle dolu.

Ah, lanet olsun.

Evet diyecektim.

Damadın annesinin adı Sandy'ydi ve çok hoş bir kadın olduğu ortaya çıktı.

Tabii ki, mekandaki fısıltılar doğruysa, altı yaşındaydı.

Biz gelene kadar bir bardak şarap içmişlerdi ve geceyi yaşıyorlardı, mevcut olan ve bazen olmayan her şeyle dans ediyorlardı.

iyi vakit geçirmek için değilse bile, binadaki müsait erkeklerin çoğu için

Düğünde uzun boylu, genç ve çok çekici bir kızıl saçlıyla birlikte olan eski kocasına kesinlikle sopa gösteriyordu.

Duke ve ben dans pistinin kenarında içkilerimizi yudumluyorduk, Duke'un çok lezzetli bulduğu ikişer dilim pastayla karnımızı doyurduktan sonra Sandy yanımıza geldi. Üzerinde, yukarıdaki disko ışıklarında parıldayan, ışıltılı krem rengi bir elbise vardı. Koyu renkli Sarı saçları zarif bir topuz gibi toplanmıştı ama iki saat dans ettikten sonra daha çok sönmüş bir balona benziyordu.

"Siz ikinizi tanımıyorum," dedi yüksek sesle kollarını omuzlarımıza dolayarak. "Bana isimlerinizi söyleyin. Benim tatlı Timmy'mi nereden tanıyorsun?"

Küçük bir okul otobüsü büyüklüğünde olan ve üzerinde Tim ve Jori, Sonsuza Dek Aşık yazılı bir tabelanın bulunduğu bir resimden yola çıkarak damadın adının Tim olduğu sonucuna varmıştık ki bu ironik bir durumdu çünkü mutlu çiftin çok heyecanlı ve dağınık bir pasta kesiminin ardından koridorda birbirlerine bağırıp küfür ettiklerine tanık olmuştuk.

"Ben aslında Jori ile ikinci dereceden kuzenim," dedi Duke yumuşak bir sesle. "Çocukken birlikte oynardık."

"Ne güzel!" Sandy ikimize de hoş bir şekilde bağırды. "Güney Afrikalısınız o zaman?"

Duke gözlerini kırptırdı. Gülümsememi bastırdım, aniden kendimizi düğünü basan kişiler olarak rolümüze kaptırma hayaline kapıldım. "Ah, Güney Afrika'yı çok severdi," diye ekledim, elimi koluna koyarak. "Orada büyümekle ilgili her zaman en güzel hikâyeleri anlatır." Sandy'ye doğru başımı salladım. "Bir tane de ona anlat, Duke!"

Duke yeni rolüne kolayca girmeden önce kısa bir duraklama oldu. "Oh, ziyarete geldiğin zamanı mı kastediyorsun? Fil gübresi yediğin zamanı mı? Sen anlat tatlım. Senden duymak daha komik."

Dudaklarımın kenarından taşan bir gülümseme ikimizi de açığa çıkarmakla tehdit etti ama kendimi tuttum. "Bu hiç olmadı, hatırladın mı? Neredeyse bir ısırık alıyordum. Onu bir çeşit tıbbi krem sanmıştın ve böcek ısırıklarının üzerine sürmüştün."

Sandy biraz fazla sesli güldü. "Jori bize her zaman bunun oldukça uçucu bir yer." Sandy ayaklarının üzerinde biraz yalpaladı, alkolün etkisindeki başı aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonra gözleri bana döndü. "Onu bir dans için çalabilir miyim?"

Duke'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben de Sandy'ye parlak bir şekilde gülümsedim. "Tabii ki yapabilirsin! Dans etmeye *bayılır*."

Ben ona bir öpücük verirken ve Sandy onu dansçılara doğru çekerken Duke'ün bana attığı bakış bütün geceye değdi. Hayatımın sonraki on yılı boyunca mutlulukla hatırlayacağım bir anı. Alkol ve ikinci Eski kocasına bakışları Sandy'ye ahtapot kolları veriyordu. Duke onu makul bir mesafede tutmak için elinden geleni yapıyor, gerektiğinde elini vücudunun kuzey ucunda bir yere götürüyordu. Bana bir şey fırlattığında Çaresiz bir bakışla, kahkahalarımı Dr. Pepper'ımın arkasına saklayarak sadece arkamı dönebildim.

Alkol ve ter kokusu parti müdavimlerinin bulunduğu odayı doldurmuştu. Daha fazla içki tüketilmesi dans pistinde daha fazla dansçıya yol açtı. Gözlerimi Odanın köşesindeki kısmen dolu şarap bardaklarından oluşan etkileyici kule endişe içinde, felaketten bir sarhoş tökezlemesi uzakta.

"Kötü davrandım!" Sandy'nin kulağımın dibindeki sesi sıçramama neden oldu. Eğlenen Duke'u bana doğru iterken döndüm. "Bu adamı tatlı karısından ayırmamalıydım. Siz ikiniz, sevgi dolu gözlerini." Bu noktada yanaklarımı sıkmak için Duke'u bıraktı. "Git dans et." O içi boş, cam gibi gözleriyle bize hayranlıkla bakıyordu.

Duke'un alnı, Sandy ile bir düğün klasiği olan Pussycat Dolls ve Busta Rhymes'ın "Don't Cha" şarkısı eşliğinde tutkulu bir şekilde dans ettikten sonra ter içinde parlıyordu. Elini bana doğru uzattı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Hey, karıcığım. Dans etmek ister misin?"

Karım yorumu omurgamdan aşağı ve yukarı gerçek his dalgaları gönderdi. Belki de evrenin bu gece bizim için bu kadar rastgele dönmesi yüzündendi ama elimi onun elinin içine koyup beni dans pistine götürmesine izin verirken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

O gece Duke'un elini ikinci kez tutuyordum. Zihnim, onunla sadece beş saat önce tanışmış olmamın ne kadar çılgınca olduğunu kabul ederek tavşan deliğine inmek istedi ama onu şimdiki zamanda kalmaya zorladım. Elimi tutuşunu, "Another One Bites the Dust" şarkısında dans ederken beni kendine çekerken göğsümde hissettiğim çarpıntıyı. Şarkılar Bu düğünün kendine has bir havası vardı. Disko topunun ışıklarının yüzünü aydınlatması o anda beni tüketmeye yetti.

Birbirimizi sadece "tanıdığımız" bir etkinlikte ortaya çıkmak, hazırlıklı olmadığım sıcacık bir birliktelik duygusu yarattı. Gözlerinin tekrar tekrar benimkileri bulmasıyla daha yeni tanıştığımızı hatırlamak zordu "Yardım edin," demeden hemen önce ağzından çıkan *sözlere* kadar.

onu batırdı. Ya da Duke tuvaletteyken kel, orta yaşlı, elleri terli bir adam dans etmek için bana yaklaştığında ve Duke yirmi saniye sonra araya girip beni uzaklaştırdığında. Ya da Sandy bir kez daha tökezleyerek yanımıza gelip Güney Afrika hakkında başka bir soru sorduğunda ayağıyla hafifçe parmağıma basması.

Rahatsız ediciydi. Hepsi bu kadardı. Taşınıyordum. Hiçbir bağ olmayacaktı. Bu bana biraz olsun rahatlamam için izin verdi. Onun kollarında, her şeyin rol olduğunu bilerek, Duke gibi bir adamla gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordum. En iyileri gibi romantik bir fantezi dünyasında yaşayabilirdim ve bu gece için balodaki Sindirella bendim. Saat eninde sonunda gece yarısını vuracaktı ve bu düşünce beni hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğrattı.

Hızlı şarkı bitti ve bir sonraki şarkı başlayana kadar bana sarıldı. Yavaş bir şarkı. Bunun gecenin en uygun şarkısı olabileceğini düşünmeme izin vermedim - Tom Waits'in klasiği "I Hope That I Don't Fall in Love With You."

Duke belime doladığı kollarını düzelterek beni kendine çekti. "Umarım bu şarkı seni hizada tutar. Seni benimkine bakarken gördüm. dans hareketleri. Ellerini görebileceğim bir yerde tutsan iyi edersin."

Başımı omzuna çevirmiş, yüzümdeki mutluluğu gizliyordum. "Sanırım bu şarkı evrenin *seni yolunda* tutması."

Bana bakmak için geri çekildi. "Çok geç. Artık benim karımsın. Sandy'yi duymadın mı?"

"Keşke."

"Duymaya
başlıyorum."

Sertleştim, omzuna vurdum. "Hey! Kurallarımız var."

"Bu senin hatan. Bunu söyledim çünkü yanakların pembeleşti. seni kızdırmak. Bu dünyadaki hiçbir erkek bunun tekrar tekrar olmasını istemeye karşı koyamaz. İster bağla, ister bağlama."

Gözlerine bakmak gibi bir hata yaptım. Gözlerinin içi Tatlılık ve alaycılık, üstümüzde mırıldanan hışırtılı sesle birleşince, aniden damarlarımdan aşağıya doğru alevli bir karıncalanma oku fırladı.

"Tamam, gitme zamanı." Kollarından çekildim ve çıkışa doğru yürümeye başladım, bunu yaparken sandalyelerimizin arkasından paltolarımızı kaptım.

O da bana yetişmek için acele etti. "Neden? Şarkı tam da güzel kısmına geliyordu."

"Kuralları çiğnemeye başlarsan, gitmek zorunda kalırız."

Benim için kapıyı açmak üzere öne atladı. Aralık akşamı ikimizin de ihtiyacı olan mükemmel bir serinlikti.

Sessizdik, Duke'un arabasına doğru yürüyorduk ki o arkasını döndü ve benimle yüzleşmek için geriye doğru yürüdü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Sen?"

Ona baktım. "Ne?"

Sırtı. "Sıra bende."

Kamyonun ^{havası} dışarıdakiyle aynı sıcaklıktaydı. Duke otoparkında rölantide çalışıyor, ısıtıcı ısınmak için tatlı zamanını harcarken her birimiz ellerimize sıcak hava üflüyorduk.

Koltuğuma yerleştim, ayaklarımı gösterge paneline uzattım ve resepsiyondan yanıma aldığım Dr. Pepper'dan uzun, güçlendirici bir yudum aldım. Önümüzdeki bir saati atlatmam için bana enerji vermesini umuyordum. Duke'a bakarak ayaklarımı işaret ettim. "Böyle iyi mi?"

Başını salladı. "Sadece bu kamyonetin görünümünü iyileştirdiğini garanti ederim."

Ona iyi huylu bir şekilde bakarken vücudum hareketsiz kaldı. "Zaten çok ince bir buzun üzerinde olan biri için oldukça cesur bir ifade."

Parmaklarını direksiyona vurdu. "Bu flört değildi. İnan bana, asla yapmam. Bu bir gerçeğin ifadesi." Elimdeki konserve kutusuna baktı. "Dr. Pepper'ın nasıl?"

Yere baktım. "Sorun yok."

"Sadece iyi mi? Bu şeyin bir tarikat tarafından takip edildiğini sanıyordum." Kendini beğenmiş bir şekilde kolasından bir yudum aldı.

"Çok konuşuyorsun," dedim. "Bir DP'nin düzeltemeyeceği şey yoktur, ama düştüğünde daha iyi olur."

Yakınıma eğildi, kaşları çatıktı. "Şimdi ne olacak?"

"Evimin yanında bir benzin istasyonu var ve kendimi şımartacağım zaman, bir bardakta hafif buzlu büyük bir Dr. Pepper alıyorum. Çeşmeden döküldüğünde daha güzel oluyor."

Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bildiğim iyi oldu. Burada aptal gibi kutudan kola içiyorum."

Omuz silktim. "Aynı kurallar kola için geçerli olmayabilir. Her halükarda iğrenç olduğuna eminim."

"Hey... ağzına dikkat et."

Dudaklarımda bir gülümseme hissettim. "Tamam, saat işliyor. Senin seçimin ne?"

"Pekâlâ... *Wedding Crashers*'ı seçtin. Bu gece burada bir film-reenactment teması seziyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Ben pasta istemiştim. Sen onu *Wedding Crashers*'a çevirdin.

Crashers." Bana tembel bir sırtış fırlattı, bu da bir uyarıda bulunmama neden oldu. "I

Bir saat içinde evde olmalıyım. BİR. Aklınızdan geçen her türlü çılgınlığı alın ve yirmi yedi çentik aşağı indirin."

Beni dehşete düşüren gülümsemesi daha da büyüdü. "Her zaman *Dirty Dancing*'deki asansör sahnesini canlandırmak istemişimdir."

Omuzlarım gevşedi. "Filmin sonunda mı? "Dirty Dancing "de yaptıkları gibi mi?

Crazy Stupid Love?"

Beni kaldırması biraz tuhaf olurdu ama kasları görüldüğü gibi çalışıyorsa, yapılacaklar listesindeki bu maddeyi on dakika içinde halledebileceğimizi varsaymak mantıklı olurdu.

"Hayır. Suyun içindeki."

Söylediği şeyle bağlantı kurmam bir anımı aldı. Ona daha yakından baktım. "İki saniye öncesine kadar bu senin yapılacaklar listende hiç yoktu."

Dudağını ısırdı ama sırtısına engel olamadı. "Eğer bir film temasıyla gidiyorsak..."

"Resmen değiliz!"

Güldü. "Keşke sana göstermek için gerçek listemi getirmeyi akıl etseydim, ama sanırım bana güvenmek zorundasın."

"Fazladan giysim yok-" Durdum ve ona ihtiyatla baktım. "Seninle çıplak yüzmeye gitmiyorum, bunu aklından bile geçirme."

Alaycı bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Bakın bayan, sizinle daha bu gece tanıştım. Öpüşmemize ve bir keresinde biraz elleşmenize rağmen beni çok rahatsız ediyorsunuz."

"O Sandy'ydi!"

"Karanlıktı. Nasıl emin olabilirdim ki?"

Bacağına vurmak için öne doğru eğildim.

"Gördün mü! İşte yine yapıyorsun. İlk sefer çok daha nazıktı."

Kahkahalarımı gizlemek için yüzümü kapattım. Sandy'nin dansından sonra Duke'ün poposuna üç kez vurması, yarın sabah utanması için yeterli bir sebep olacaktı. Yine de bunların hiçbirini hatırlayacağını sanmıyordum.

"Tamam, arkada içinde iki gömlek ve iki çift şort olan bir spor çantam var. Biri kirli, diğeri değil. İsteddiğini seçebilirsin."

"Aralık ayındayız. Seninle göle atlamayacağım. Yüzme havuzu olmalı ya da anlaşıma yok."

Alınmış görünüyordu. "Yüzme havuzu mu? Filmde öyle yapmıyorlardı. Kesinlikle bir göldü."

Ona bön bön baktım. "Ben donmuş göl yapmam."

"Donmuş olamaz. Daha erken. Birkaç buz parçası olabilir ama hepsi o kadar."

"Gecenin bir yarısı."

"Bu yapılacaklar listesinin kolay olacağını söylemedim. Sadece buna degeceğini söyledim."

"Bunların hiçbirini söylemedin. Unutuyorsun, daha yeni tanıştık. Gecenin bir yarısı seninle bir dağ gölüne gitmeyeceğim. Şahitlerin olduğu bir yere ihtiyacım var."

"Tanrım, çok alıngansın." Bir şeyden emin değilmiş gibi saatine baktı ve "Peki. Ailemin havuzu var. Gideriz. Orada."

"Tabii ki var."

"Şanslısın."

"Dışarıda mı? Dondurucu olmaz mı?"

Dikkatle konuşmadan önce tereddüt etti. "Dışarıda ama üzerini kapatmışlar. Her halükarda soğuk olacak."

Bu umut verici sözlerle beni şehrin doğu tarafındaki dağa götürmesine izin verdim. Dakikalar sonra, eski, beyaz, külüstür Toyota Tacoma, Salt Lake City'ye bakan doğu kıyısındaki tepelerde yer alan Wild Rose alt bölgesinin kapısından geçti. Duke'un camını indirip şifreyi girmesini izledim. Milyon dolarlık evlerin yanından geçerken ağzımın açık kalmasını özenle görmezden geldi.

Üç katlı, yüksek bir evin bulunduğu bir araba yoluna girdik. Saçaklar, girintiler ve balkonlar... aklınıza ne gelirse, ön cepheyi süslüyordu. Ön cephe, saçaklardaki sıcak, parlayan ışıklarla karanlıkta aydınlatılan kremsi kaya ve sıvanın güzel bir karışımına sahipti. Adının ne olduğunu bile bilmiyordum ama Duke bizi evi başka bir garaj ya da binaya bağlayan kemerli, yuvarlak, üstü kapalı bir köprüden geçirdi ve evin arkasındaki bir alana park etti. Motoru durdurdu ve bir basketbol sahası ve üstü örtülü bir yüzme havuzuyla tamamlanmış bir avluya baktım.

Sadece boynunu neredeyse utangaç bir tavırla kaşıyan Duke'a baktım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, uşağın gelip kapımı açmasını bekliyorum."

"Kahyalar kamyon kapısı yapmaz, Kiss Cam. Ama senin için tutabilirim." Parmaklarım kapının kolunu kavradı. "Ben hallederim."

Dışarıya, parke taşlı araba yoluna adımımı attığımda keskin kış havası yüzümü ısırdı. Duke kamyonetin etrafında dönerken yüzümü ona çevirdim.

"Gerçekten bir uşak var mı?" Şaka yaptığını düşünmüştüm ama şimdi dekoratif kayalarla süslenmiş muhteşem kaydırağın bulunduğu havuzun üzerindeki parıldayan ışıklara bakınca emin olamıyordum.

"Hayır," dedi Duke.

"Ama bir hizmetçi var, değil mi?"

Beni görmezden geldi, dirseğime hafifçe dokunan eli beni önce başka bir garaj sandığımı binaya doğru itti. Beni içeri götürmeden önce kapının dışındaki tuş takımına şifreyi tuşladı.

Bir tekne evi.

Tekne eviydi.

Ve bir araba evi. Sadece garaj diyecektim ama kemerli araba yolunun diğer tarafında yanından geçtiğimiz şey de buydu.

Dikkatimi çeken ilk şey, keskin maviyle çevrili süslü beyaz bir tekne oldu. İki jet ski ve bir kar motosikleti teknenin yanında mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Sonra yan yana dizilmiş üç süslü araba binanın diğer tarafını dolduruyordu. Arabaların markası ya da modeli hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şık ve sportiftiler ve bir dergi kapağında görebileceğiniz bir şeye benziyorlardı. Garajın ana kapısının solunda, her birinin üzerinde kadın ve erkek işareti olan iki banyo vardı.

Beni kadının kapısına doğru itti. Bizi acele ettiriyordu ki bu, bütün gece acelesi olmayan bir adamın karakterine hiç uymuyordu. Oyalanmak ve tüm ayrıntılara uygun bir şekilde aval aval bakmak istedim. Nedense Duke'un çocukluk evini görmek -ev kelimesi şimdi gülünç derecede mütevazı görünse de- beni rahatlattı. Endişelenecek bir şeyim yoktu. Bu randevu gerçekten de tek gecelik bir randevuydu. Taşınmamış olsaydım bile, Duke ve ben nadiren çarpışan iki farklı dünyadan geliyorduk. Ona karşı duyduğum tuhaf çekim sadece çekim olarak kalacaktı. Buranın 1800'lerin İngiltere'si olmadığını biliyordum ama sınıf sisteminin tamamen çözülmediğini anlamak için şehirde köhne bir apartman dairesinde yaşamak yetiyordu.

"Aileni uyandıracak mıyız?" Elim kapıda, Duke'un temiz spor kıyafetlerini omzuma atıp içeri girmeye hazırlanırken sordum.

Yüzünde bir başka mahcup ifade belirdi. "Şu anda Avrupa'dalar."

Donup kaldım. "Ne?" Şortuna bir şaplak attım. "Tanıkları olan bir yere ihtiyacımız olduğunu söyledim!"

"İnsanların bizi asansöre binerken izlemesini mi istiyorsun?" diye sordu. "Bir havuza ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Sabahın birinde girebileceğimi bildiğim tek yer burasıydı." Yüzümde iyi olduğuma ikna olmayan bir ifade görmüş olmalı ki ekledi: "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ailem her yerde kameralar var. Muhtemelen şu anda mülklerine birinin girdiği konusunda uyarılıyorlar."

İçimi çektim. Günlük hayatıma devam etmek için elimden geleni yaptım, gerçek bir suç podcast'inde kurban olmayacağım türden kararlar verdim. Bütün bu gece temkinli doğamı paramparça etmişti ama Duke'la anı yaşama kararım şu ana kadar faydalı olmuştu. Hatta eğlenceliydi. Duke artık bir yabancı gibi hissetmiyordu. Tanrı aşkına, aramızda şakalar bile vardı.

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Bana bir selam verdi. "İki dakika içinde burada buluşalım."

Banyo leylak ve klorun mükemmel karışımı gibi kokuyordu. Onun kıyafetlerini mayo gibi giymemin lojistiğini düşünmemiştim. Onun kıyafetleriyle tamamen soyunmanın çok tuhaf olacağına karar verdikten sonra, sütyenimi ve iç çamaşırlarımı üzerimde tuttum. Muhtemelen gecenin geri kalanında donacaktım ama hesaplarıma göre gecemiz yakında bitecekti. Aynada ten rengimi kontrol ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, tenim randevumun başında olduğu gibi solgun görünmüyordu. Yanaklarımda bir renk sıçraması görmeye alışık değildim, ama uzun bir süre başka tarafa bakamadım. Bu gece kim olduğumdan emin değildim. Saçlarımı tanıdık bir at kuyruğu yaparken ellerim titredi, bütün gece boyunca olduğum en kendim gibi görünüyordum.

Zihnimin büyük mermer tezgahları, banyodaki süslü tezgah üstü lavaboları ya da kendi kendine sifon çeken tuvaletleri fazla düşünmesine izin vermedim. Ve bu *sadece* kayıkhaneydi. Duke'un gerçek evinin içini görmek için adam öldürürdüm. Kapıyı iterek açtım ve Duke'u beni beklerken buldum, üzerinde benim giydiklerimin neredeyse aynısı olan "kullanılmış" spor kıyafetleri vardı - siyah bir şort ve gri bir üst.

Gözlerim omzundan kollarına doğru kaydı, sonra kendimi hatırladım ve kıyafetleri geri çektim. Aslında kendimi rüküş hissetmem gerekirdi. Kıyafetler çok büyük ve garipti ve spor salonunu bile sevmiyordum. Tişörtümün gururla adını taşıdığı, ama gözlerinin

Dizlerimi geçen ortumu ve kolları n kollarımdan sarkan büyük boy gömleğimi görünce kendimi rkten başka bir şey hissetmedim.

"Hazır mısın?"

"Hayır dersem, burada iimiz biter mi?"

Ellerini hafifçe omuzlarıma koyarak beni kapıdan çıkardı ve aniden geldiğimizden çok daha soğuk görünen, muhtemelen ort giydiğim ve artık yalınayak olduğum gerçeğinden kaynaklanan geceye götürdü.

"Burada bekle." Duke'un sıcak elleri beni bırakıp havuza doğru kotu ve bir düğmeye bastı. Kapak geri çekilmeye başladı ve suyla dolu ııltılı bir havuz ortaya ıktı. Isınmak için ayaklarımdın üzerinde dans ettim.

Duke bana doğru yürürdü, soğuktan korunmak için kollarını karnının üzerinde kavuturmutu. Gerçi kollarını kavuturması kaslarının dışarı fırlamış gibi görünmesine neden oluyordu-

Boş ver.

Kollarımı hızlı hızlı ovuturarak havuzun hangi tarafının sığ olduğunu aramaya başladım ki Duke elini koluma atarak beni durdurdu.

"Komalı ve zıplamalıyız." "Ne?"

Çıplak ayakla kar parçalarının yanından geçerken sert hava betonu ayaklarımda buz parçalarına dönüştürdü.

"*Dirty Dancing*'de hep böyle yaptıklarını hayal etmiimdir." "Hayır, hayal etmedin!" Onun gülen yüzüne karşı söyledim. "Bir güldü. Onlar Yürümek zorunda kaldım."

"Hayır. Eminim bir iskeleleri vardı. Kesinlikle atladılar."

Bu doğru değildi. Ve Duke'un gözlerindeki ııltıya bakılırsa, yapılacaklar listemizde sıfır kestirme yol yaratmaya kararlı görünüyordu. Atlamak istemiyordum ama aynı zamanda gecenin bir yarısı Duke'un kıyafetlerini giymiş, bir film sahnesini yeniden canlandırmaya hazırdım. Kendimi bu ie çoktan adamıtım ve şimdi geri adım atacak değildim.

"Peki."

Kalarını kaldırdı. "İyi mi? Gerçekten mi?"

Yzmdede yavaşça pervasız bir glmsemi belirdi. Bana az önce ellerimi sildiğim ultra pel misafir banyosu havluları kadar tanıdık geldi. Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan beton patikadan aşağı doğru komaya başladım.

Duke'un arkamdan bağırıp çağırmasıyla havuza girdim. Bugün eğlenceli olacaktım. Buradaydım. Yüzde doksana be emindim ki

Duke'un bu gece öldürölme ihtimali hâlâ yüzde beşti ama muhtemelen hayat böyleydi. Devam ettim, hızımı artırdım, eğlencenin öngörölmezliğini tamamen benimsedim. Eğlence. Yapabilirdim. *Tadını* alabilirdim. O *olabilirdim*. Kendimi soğuşa hazırlasam da havuzun etrafındaki ışıklar suyun üzerinde parıldıyor ve beni daha yakına çağırıyordu. Ben, Nora Griffin, FU-olacaktım.

Havuza yaklaşırken ayağım siyah bir buz parçasına takıldı, ivmem ileriye doğru sıçrayarak ürkek dönüşlere, sallanan kollara ve gürültülü bir çatırtıya dönüştü ve Duke'un ailesinin abartılı havuz güvertesine kartal gibi yayılmamla son buldu.

"ÇOK ÜZGÜNÜM," dedi Duke tekrar.

Ona döndüm, rahatsız hastane koltuğunda yanımda oturuyordu. Üzerimde ceketim olmasına rağmen hâlâ onun şortu ve tişörtü vardı. Acil servisin bekleme alanındaki çatlakları onlarca insan doldurmuştu; topallama ve sıyrıklardan kara akciğere kadar değişen bir yelpazede. Odanın köşesinde herkesten olabildiğince uzakta oturuyorduk.

"Biliyorum. Ve gerçekten de öyle olmalısın. Yerde bir buz parçası olması tamamen senin hatandı."

"Seni ben koşturdum."

"İsteseydim durabilirdim."

Tam başka bir şey söyleyecekti ki bana baktı. "Yani... atlamak mı istedin? Bu ilginç çünkü ailemin evine giderken bir sürü küfür ve hafif tehditler hatırlıyorum."

Sözümüzü kesen, saçları ağarmış, dolgun vücutlu, yeni bir doz kafeine ihtiyacı varmış gibi görünen güzel bir hemşire oldu.

Hafif bir Güneyli aksanıyla, "Beklettiğim için çok özür dilerim," dedi. "Siz gelmeden yaklaşık on dakika önce ambulansla gelen hastalarla birlikte çok arabalı büyük bir kaza geçirdik. Biraz daha sürebilir. Size bir şey getirebilir miyim?"

Bir şey mi?" Bana sempatik bir şekilde baktı.

"Herkes iyi olacak mı?" Duke sordu.

İçini çekti. "Herkes hayatta kalacak gibi görünüyor, bu iyi haber, ama bazıları oldukça kötü durumda." Ayağını işaret etti. "Başka bir buz torbasına ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Muhtemelen burkulmuştur. Sadece onun için geldim." Başımla Duke'u işaret ettim.

"Yere düştüğünde bir patlama sesi çıkardı," dedi.

Duke'a gülümsedi. "Doğru olanı yaptın." Sonra bana döndü ve ekledi: "Görünüşe göre o bir bakıcı." Masasına doğru yürümeye başladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Duke bana dirsek atmadan önce masasına oturmasını bekledi. "Bunu duydun mu? Ben bir bekçiyim."

Sandalyeme geri yerleştim ve iç çekerek gözlerimi kapattım. "Umarım kırılmıştır, böylece bu acil servis ziyaretinin maliyetini haklı çıkarabilirim."

Uzun bir süre sessiz kaldık, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

Ben çünkü ona söylediğim son söz küstahça gelmişti ama öyle değildi. Duke bacağım için kendini çok kötü hissediyordu ve ayağa kalktığımda topallamaya başladığımda buraya gelmemiz için çok ısrar etti. Parayı büyütme istemiyordum ama bunu ödememin ne kadar uzun sürebileceğini düşündükçe içim cız ediyordu. Ama ben Burada, anı yaşıyordum ve şu anda beynim bir şey anlamaya çalışamayacak kadar karıştı, çünkü saat sabahın iki buçuğuydu ve onun kolu şu anda kolçağın üzerinde benimkine yapışmıştı.

Kolunu kendiminkiyle ittim. "Benim sıram."

Sağlam ayağımı dürttü. "Henüz o konuşmayı yapmadık."

"Sakatlandığım için burada kaldığımız süre boyunca ben konuşacağım."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Canın yandı diye üzüldüğüm için kolçağı sana vereceğimi mi sanıyorsun?"

Tek gözümü açıp ona baktım. "Aslında biraz öyle."

Kollarını kucağında kavuşturdu ve koltuğuna çöktü, başını sandalyesinin arkasına yasladı. "Pekâlâ, Kiss Cam Nora. Bütün gece burada kalabiliriz.

Bana kendinden bahset." Ben itiraz edemeden yüzünü bana doğru çevirdi. "Ve bana bağ kuramayacağımızı söylemeden önce, beni romantik-komedi filmlerindeki gibi düşün. Gizemli ve yakışıklı bir yabancı, bekleme odasındaki ateşli hatuna kendisi hakkında birkaç soru soruyor. Bu sadece küçük bir sohbet."

"Ben havadan sudan konuşma konusunda bir kafeterya uzmanıyım ve sen böyle yapmazsın," dedim, sandalyemdeki pozisyonunu taklit ederek, ateşli bir bebek olarak adlandırıldıktan sonra rahat bir poz takınmış gibi yaptığım için kendimle gurur duyarak.

"Oh, gerçekten mi? Duyalım o zaman."

"Yaşadığınız yerde sıradan insanlarla konuşmanıza izin verilmiyor mu?" Bana sadece beni heyecanlandırmaya yarayan sinirli bir bakış attı.

"Şöyle oluyor: 'Şimdiden bu kadar soğuk olduğuna inanamıyorum. Daha Aralık ayının ilk günü. Bu ay bizi başka nelerin beklediğini görmekten korkuyorum.'"

Duke konuşmadan önce bir duraksama oldu. "Evet. Kışın gerçekten de soğuk olur."

Ayağına hafifçe vurdum. "Bu kadar soğuk olmasına şaşırmış gibi yapmalısın."

"Bu her yıl olur."

"Biliyorum ama biz öyle söylemiyoruz. Utah'ta havanın bu kadar erken soğumasına hep şaşıırız. Her zaman."

"Sıkıldım. Lütfen bana ayağında neden bir dövme olduğunu söyler misin?"

Donakaldım, ama onu susturamadan devam etti. "Neden ayak olduğunu bilmek istiyorum? Acıdı mı? Ve ne anlama geliyor?"

Kabul ediyorum, insanların bana dövme hakkında soru sormasını istemiyorsam, dövmeyi vücudumun daha özel bir yerine yaptırmalıyım, ama bu kimsenin gerçek nedeni öğrenmeye hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bunu nasıl gördün?"

Havuzda, sen aşağı inmeden önce."

Yeterince makul. Muhtemelen gecenin geç saatlerine denk gelen hafif bir baş ağrısı hissederek kaşlarımdaki gerginliğe masaj yaptım. "Dövme yaptırdım çünkü dövme yaptırmak istiyordum. Ve ayak harika bir yer gibi görünüyordu."

"Hayır. Tekrar dene."

Ona baktım. "Ne?"

"Sen uyandığında dövme yaptırmaya karar verecek türden bir insan değilsin. Bu senin tarzına uymuyor."

"Yöntemim mi?"

"Modus operandi'n. Çalışma tarzın." Ben bir şey söylemeyince daha yumuşak bir tonda, "Kişiselse bana söylemek zorunda değilsin. Sadece fark ettim ve merak ettim."

"Yine de bir şeyi unutuyorsun. Beni gerçekten tanımıyorsun." Telefonumun saatini kontrol eder gibi yaptım. "Tam altı saat oldu. İlk tanışmamızdan bu yana saatler geçti."

"Şimdiden altı saatlik yıldönümümüz mü oldu? Sana hiçbir şey almadım." Yüzümdeki gülümseme hiç beklenmedik bir anda ortaya çıktı.

"Gördüğüm kadarıyla, bu saatlere neredeyse üç buçuk randevu sığdırdık, yani teknik olarak bu üç buçuk randevu... Artık oldukça ciddileşiyoruz."

Küçük bir milisaniye için Kuzey Dakota'ya gideceğim için üzüntü duydum. Ve siz bana yaşlı kadın bilgeliği taslamadan önce, eğer olursa aşkı durduramayacağımı biliyorum, bu yüzden aşktan kaçınmayı alışkanlık haline getirmiştım.

genel olarak ilişkiler. En azından bir kariyerim olana ve kendi başımın çaresine bakana kadar. Ama Duke benden tamamen farklı bir hayat seviyesine sahipti. Hayır.

Bağlanan ipler artık gecemizin en önemli kuralıydı.

"İstersen sorumu değiştirebilirim." Duke'un yumuşak sesi kulaklarıma doldu.

Tereddüt ederek olayı daha da büyütüyordum. Asıl neden gizli, karanlık bir sır değildi ama aramızda açılması gerektiğinden emin olmadığım kapıları açacaktı. Ona kendimden bir parça vermiş olacaktım ve tüm bunları içimde tutmanın kalbim için daha iyi olup olmayacağını düşünmeden edemiyordum. Öte yandan, bu gece kendimin tuhaf bir versiyonunu ortaya çıkarmıştı, belki de ona gerçek Nora hakkında biraz daha ipucu vermek iyi olurdu. Maçta yanıma oturduğu anda her şey tersine dönmüştü. Aniden ayak parmağımı suya daldırma isteği duydum.

"Bu rastgele değil. Latince. *"Zorlukları aşarak yıldızlara ulaşmak"* anlamına geliyor. On altı yaşına bastığımda ve annemin kirayı ödemesine yardımcı olmak için ilk gerçek, vergi ödeyen işime girdiğimde aldım."

Tamam, bu bir ayak parmağından çok tüm vücudumu suya daldırmak gibiydi.

Bu durum kafasını karıştırmış gibiydi. "Ne demek ilk vergi ödeyen işim?"

"Teyzemin o zamanki erkek arkadaşının otoyol kenarında bir kafesi vardı. On üç yaşımıdayken orada bulaşık yıkamama izin verirdi."

"Hepsi el altından mı?"

Başımı salladım. "O zamanlar yasal şeylerden hiç anlamıyordum ama annemin o ay kirayı ödeyemediği için teyzeme ağladığını duymuştum. Ben de anneme yardım etmek istediğimi söyledim ve Cathy teyzem bana erkek arkadaşının kafesinde bir iş buldu."

"Yani on üç yaşından beri mi çalışıyorsun?"

"Çoğunlukla. Annemin erkek arkadaşlarına ya da kocalarına bağlıydı. Bazılarının parası vardı ve bir süreliğine yanımıza taşındılar, o zaman çalışmak zorunda değildim. Ama hiç uzun sürmedi."

"Peki ya annen? O çalışıyor mu?"

Başımı salladım. "On altı yaşına girdikten sonra, okuldan hemen sonra akşam dokuz ya da ona kadar işe giderdim, sonra o gece vardiyasına giderken ben evde olurdum. Bu arada ikimiz de yaşadığımız yerin yakınındaki bir kafede çalışıyorduk. Sabah tam ben çıkarken eve gelir, beni ve kız kardeşlerimi okula götürürdü."

"Peki hâlâ annenin kirasının yarısını ödüyor musun?"

Soruyu o kadar yumuşak sordu ki göğsümde beklenmedik bir ağırlı oluştu. "Annem... karmaşık biri." İfademi omuzlarımı silkerek bitirdim.

"Sen Kuzey Dakota'ya gittiğinde o ne yapacak?"

"Bir yolunu bulacağını umuyorum."

"Kız kardeşlerin yardım edebilir mi?"

"Harper'ın okuldan sonra antrenmanları ve maçları var. Diğer kız kardeşim New York'ta dadı..." sesim kesildi.

Düşüncelere dalmış gibiydi, hiçbir şey söylemiyordu. Bakışları önümüzdeki sandalyeye kilitlenmişti. Daha fazla dayanamayana kadar tırnağımı çiğnedim.

"Hiç kızgınlık hissettiğin oluyor mu?" diye sordu. "Hayır."

Bana baktı.

Kızgınlık ve meydan okumanın karışımı gibi görünen bir ses çıkardım. "Yani... Belki. Birazcık. Gençken bazen okuldan sonra çalışmak yerine spor yapmaya zamanım olmasını dilerdim. Ama olan oldu. Hayatım boyunca annemin çırpınışlarını ve içinden çıkamayacağı çukurlara düşmesini izledim. Yardıma ihtiyacı var. Ahmak suratlı eziklere bağımlılığı var."

"Ahmak suratlı ezikler. Teknik terim bu mu?"

Yüzümde beliren gülümseme resepsiyondan gelen hemşire tarafından kesildi. İkimiz de doğrulup ayağa kalkmaya hazırlanırken hemşire bizi durdurup yanıma eğildi ve yaşlı insanların sık sık yaptığı gibi fısıldayarak tüm bölümümüze, özellikle de Duke'un kulaklarına yüksek sesle ve neredeyse tiz bir sesle yayın yaptı.

"Üzgünüm tatlım, henüz geri dönme vakti gelmedi. Az önce evraklarını işliyordum ve sen de son döneminin tarihini yazmamışsın."

Yanımda titreyen omuzlar bir gösterge ise, Duke'ün de bunu duymuş olduğu anlaşılıyordu - yanımdaki üç bölüm sandalyenin yanı sıra.

Öne doğru eğildim. "Burkulmuş bir ayak bileği için bunun gerekli bir bilgi olduğunu düşünmedim." Ayrıca, hiç takip etmediğim ve son regl tarihim hakkında hiçbir fikrim olmadığı için.

Çizilmiş kaşları kırıştı, daha iyi görebilmek için kâğıtları gözlerine yaklaştırdı. "Burkulmuş bir bilek mi? Buraya tedavi için geldiğini sanıyordum" -daha da yaklaştı, ekşi nefesi burnuma doğru bir hava püskürüyordu -"Anal apse."

Gözlerim büyüdü. Ağzım açıldı ve tekrar açılmadan önce kapandı. Göz ucuyla Duke'un elini ağzına götürdüğünü gördüm.

Sıkı bir gülümseme verdim ve ayağımı işaret ettim. "Hayır, sadece burkulmuş bir bilek. Doğru kişiyi bulduğunuzdan emin misiniz?"

Gözlerini kısarak evraklarına baktı. "Debbie mi?"

"Hayır. Nora."

Elleri yüzünü kapatmaya çalışırken kadının yanakları renklendi. "Aman Tanrım, eğer bu bir HIPAA ihlali değilse, nedir bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Bu noktada benden bir kahkaha kaçtı. "Sen iyisin. Umarım Debbie'yi bulursun."

"Seslenmeye çalıştım ama kimse beni duymadı. Onun sen olduğundan emindim." Perişan haldeki hemşire kendi kendine mırıldanarak geri çekildi ve şimdi tıka basa dolu olan acil servisi aramaya başladı. Büyük bir pişmanlıkla dikkatimi tekrar Duke'a çevirdim.

Elimi yüzünün önüne koydum. "Tek kelime etme."

Göğsünü tutarak inledi. "Hadi ama. Bunu bütün gece içimde tutamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da."

Tekrar güldü, bu sefer parmakları burnunun üstünü çimdikliyordu. "Sanırım sadece bir ayak bileği sorunu olduğu için minnettar olmalıyız."

Koluna vurdum, gözleriyle karşılaşmak gibi bir hata yaptım - kırıksık, kahverengi ve ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olacak şekilde parıldayan gözleriyle. Elimde olmadan gülümsedim, yüzümdeki sıcaklık azaldı.

"Her neyse, devam et." Duke bir el hareketiyle beni ileri doğru itti.

Bundan sonra nereden başlayabilirdim ki? "Annemi seviyorum ama hayatım boyunca onun gibi olmamak için çalıştım."

"Ne açıdan?"

O anda Duke yeni tanıştığım en iyi arkadaşımdaydı. Kelimeler ağzımdan çıkıp aramızdaki havaya karıştı, onları yakalayıp güvende tutacağından emindim. Daha önce hiç böyle bir gece yaşamamıştım ve bir parçam konuşmayı kesersem aramızdaki büyüün sona erip ermeyeceğini merak ediyordu. Bu yüzden konuşmaya devam ettim, kelimeler dudaklarımdan ayrılırken bir parçamı da iyileştiriyordu.

"Zaten on altı yaşında hamile kalmadım ve on yedi yaşında evlenmedim, bu yüzden listeden bir engel çıktı."

Çak bir beşlik yapmam için elini uzattı. "Aynen." Güldüm ve ben de ona çak bir beşlik yaptım.

Bir süre sonra Duke, "Annen çalışıyor, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Neden kendi kirasını ödeyemiyor?"

Başka bir gün olsaydı muhtemelen cevap vermezdim. Ama bu gece...

"Çok boşandı ve kredi kartı sorunu var," dedim basitçe.

Duke başıyla onayladı. "O zaman senin taşınman onun için iyi olacak. Ona düşmesi için bir şans ver."

"Düşmek mi?"

"Evet."

Koltuğumda arkama yaslandım, tırnaklarımı inceliyordum. "Ona olanak sağlıyorum, değil mi?"

Buna böyle demiyorlar mı?"

Duke omuz silkti.

"Bunu anlıyorum. Ama işler her zaman bu kadar siyah ve beyaz değildir." Birdenbire, onun hakkında eksikliklerinden daha fazlasını bilmesi için umutsuzluğa kapıldım. "Benim

Annem erkek seçemiyor ve parasını yönetemiyor. Bunlar oldukça büyük iki şey." Devam etmeden önce bir süre bekledim. "Ama insanların durup bakmasına neden olan bir şarkı söyleme sesi var. Herkesi gülmekten kırıp geçirecek şekilde insan taklitleri yapabiliyor. Bana ve kız kardeşlerime her zaman güzel ve komik olduğumuzu söylerdi. Bazen yatma saatimizi geçirmemize izin verirdi ve mikrodalgada patlamış mısır ve kafedeki dağıtıcıdan her birimiz için aldığı bir avuç şekerle film izlerdik. O Sokaklarımızdaki evsizlere her zaman bozuk para verirdi.

-Ya da her ne değişiklik yaptıysam." Duke buna homurdanırken ben bir kahkaha attım ve gözümünden süzülen bir damla yaşı sildim. İkimiz de titreyerek o anın içinde kaybolmadan önce aramızda bir sessizlik oldu. omuzlar ve sessiz hırıltılar.

Sonunda, son düşüncemi ekledim. "Mesele şu ki, annemle ilgili her şey siyah ve beyaz değil, çok fazla gri var."

"Muhtemelen hepimiz için geçerli," dedi Duke derin bir nefes vererek. Durakladı, sonra ekledi, "Yani bu yüzden mi pek kimseyle çıkmıyorsun? Onun gibi olmaktan mı korkuyorsun?"

"Evet. Hayal dünyamda ciddi bir ilişkiye girmeden önce bir kariyerim olacak. Ayrıca oldukça meşgulüm. Kafede çalışıyorum ve tam zamanlı olarak okula gidiyorum. Annem gibi olup olmadığım konusunda jüri hala kararını vermedi. Son zamanlarda çıktığım iki erkeğin kalitesi beni kesinlikle şaşırtmadı. geçmiş."

"Bu gece kesinlikle berbat bir seçim yaptın," dedi. "Kendine bu kadar yüklenme."

Kolumu dürttü. "Seçimin berbattı ama neyse ki harika bir öpücük kamerası müdahalesi vardı."

Gözlerim onun alaycı dudaklarına kaydı. pcgnn anısını canlandırmak için olması gerekenden çok daha az çaba harcadım.

Bir süre sessizce oturduk. Annem hakkında ekleyebileceğim daha çok şey vardı ama birlikte geçirdiğimiz gece için çok fazla olurdu.

Hayatım boyunca annemi bir kalıp sabun gibi kullanan erkekleri izledim. Sonra bir yıl önce Derek'le tanıştım. O farklıydı. Sadece yakışıklı değil, hırslıydı da. Annem asla hırslı biriyle çıkmazdı. Bu farklıydı ve ben kesinlikle annem değildim. Görünüşe göre, daha fazla yanılmış olamazdım. Bir ay içinde, annemin her zaman sahip olduğu kalitede bir erkeği kendime çektiğimi fark ettim - yalancı ve hilekâr. Tüm hayatımı olmamaya çalışarak geçirdiğim kadının karbon kopyası olduğumu fark etmek egoma büyük bir darbe indirdi. Gerçekten de ağır bir darbe.

"Şimdi bana kendinden bahset," dedim, ortamı yumuşatmaya çalışarak, dudaklarımda şakacı bir gülümsemeye. "Dur tahmin edeyim," diye başladım, koltuğumda ona doğru kayarak. "Ailen on altıncı yaş gününde sana bir araba mı aldı?"

Suçlu bir yarım gülümseme neredeyse hiç beklenmedik bir anda yüzünde belirdi. "Neydi o?" steledim. "Ferrari mi? Lambo mu?"

Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Sanki o kadar alalabilirmişim gibi." "Aston Martin?"

"Partime yetiştiremediler." Gülümsemem düştü ve daha yakından baktım. "Ciddi misin?"

Bana bir bakış fırlattı. "Bana bir araba aldılar ama ben kamyonumu on yedi yaşımdayken aldım. Lisedeyken de bir işim vardı, ukala herif."

"Bu gece kullandığın kamyonet mi?"

"Aynısı."

Tüm işaretler muhtemelen daha yenisini ve daha iyisini alabileceğini ya da en azından ailesinin alabileceğini gösterirken hâlâ lisede kullandığı eski kamyoneti kullanıyor olmasından etkilenmemeye çalıştım.

"Mike ve Ryan'a kendilerini kötü hissettirmemek için Lamborghini'yi erkekler gecesinde garaja park ediyorum."

Koltuğumda geriye yaslandım. "ok düşüncelisin."

"Deniyorum."

"Lisedeyken ne iş yapıyordun?"

Neredeyse inandırıcı bir öksürük taklidi yapmadan önce koltuğunda doğruldu.

Öne doğru eğildim, kurt kokusunu alıyordum. "Hadi ama... neydi?"

"Ben lisedeyken babam avukattı. Onun yanında çalışırdım.
bir koşucu olarak."

"Onlar için koşacak insanlar mı tutuyorlar?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şehrin her yerinde imzalanması
gereken belgeleri koşturmaları, kahve getirmeleri, arabalarını yıkamaları...
bunun gibi şeyler için insanları işe alıyorduk."

Genç bir Dük'ün insanlar için kahve kaptığını hayal etmeye çalıştım.
Garip bir şekilde bunu görebiliyordum ama bu kesinlikle onun tarzına
uymamalıydı. "Lisede demiştin. Baban şimdi ne iş yapıyor?"

"Şirketler kuruyor ve onları satıyor."

"Şimdi de arkadaşlarınla iş mi yapıyorsun?"

Bacaklarını önüne doğru uzattı. "Ryan ve Mike konuştu
Onlarla birlikte bir pazarlama şirketi kurmam için beni ikna ettiler, sanırım bir
süreliğine bunu deneyeceğim."

"Bir süreliğine mi? Neden? Birlikte iyi çalışamayacağınızı mı
düşünüyorsunuz?"

Omuz silkti. "Gençken posta kutularını havaya uçururduk, şimdi de
kendi işimizi yapabileceğimizi düşünüyorlar."

Sarsıldım. "Posta kutularını mı patlattırdınız?"

"Normalde lekesiz olan varlığımın karanlık bir
dönemi vardı." "Başın belaya girdi mi?"

"Tüm posta kutularını değiştirdim ve tüm kötü etkilerden uzaklaşmak için
büyükannemlerin çiftliğinde bir yaz yaşamaya mahkum edildim." Sesi kuru,
neredeyse alaycıydı ama bunu gülümseyerek söylüyordu.

Kaşlarını havaya kalktı. "İşe yaradı mı?"

Bir omuz silme daha. Bana parça parça bir şeyler veriyordu, bu da ona
bu kadar çok şey verdiğim için anında sinirlenmeme neden oldu.

"Hey! Sana annemle ilgili bir şeyler verdim." Omzunu hafifçe ittim.

"Sen de bende apse olabileceğini düşünüyorsun, o yüzden konuşmaya
başlasan iyi olur."

Kahkahası hızlıydı ve kolay arkadaşlığımız yeniden başladı.

"Büyükannemle büyükbabamın çiftliğindeki yaz benim bütün
kişilik, ve sonunda liseyi bitirene kadar her yaz onlarla kalmayı seçtim."

"Her yaz mı?" "Evet."

"Kovboy çizimleri ve şapka giymeye mi
başladın?" Arkasına yaslandı. "Bu hoşuna giderdi,
değil mi?"

Cevap vermedim, birden Duke'ün kovboy şapkası takmış halinin çekici görüntüsüne kapıldım.

Neyse ki devam etti. "Benim ailem de biraz gri. Onlar iyi insanlar. İyi niyetliler. Toplumda pek çok iyilik yapıyorlar. Ama size beni büyükannemle büyükbabamın evine göndermelerinin tek nedeninin ailemin yaz için planladığı Avrupa seyahati olduğunu söylesem? Tüm posta kutularının parasını ödediler ve sonra da tüm arkadaşlarına, kendilerine çeki düzen vermem için beni çiftliğe gönderdiklerini söylediler."

Kaşlarım çatıldı. "Posta kutularının parasını sana ödetmediler mi?" "O zamana kadar hiç işim olmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, sanırım Bana çalışmayı öğretmek için zaman ayırmaktansa sadece parasını ödemeyi tercih ederdim. Muhtemelen bu kadar çok zamanımı boş boş geçirmemin büyük bir nedeni de bu."

"Daha çok kişisel mülke zarar vermek gibi, ama devam et." El sallayarak devam etmesini işaret ettim ve mahcup bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Her neyse. Büyükanneme ve büyükbabama çok şey borçluyum diyelim."

Bu

Ses tonundaki yumuşaklık ve sesindeki gurur kalbimin yanmasına neden oldu. bir sebepten dolayı. Tüm bu süre boyunca zihnim bu bilgilerle çalkalandı, ancak yine de resmin tamamını bilmeye yakın bile değildim.

"Peki... şirketinize geri dönelim. Neden işe yaramayacağını düşünüyorsun? Başlangıç için gerekli para mı?" Anında kendimi hatırlayarak yüzüm kızardı. Bekleme odası doluydu, gecenin bir yarısı için bile gürültülüydü, ama kendi köşemize sıkışmıştık, rahat bir akrabalık hissi bırakıyordu.

Dilimin sürçmesinin nedeni bu olmalıydı.

Duke patavatsız sorum karşısında endişelenmiş görünmüyordu. "Hayır. Ailem şehir merkezinde bir binaya taşınmamız için bize borç para vermeyi planlıyor ama emin değilim. Bir tasarımcı tuttuk ve şu ana kadar bir müşterimiz var. Sadece bu fikre alışmakta zorlanıyorum."

"Neden?" İsteddiği her şeyi yapabilme özgürlüğü ve para bana lüks bir rüya gibi geliyordu. Bu fikre karşı bu kadar kayıtsız kalması İçim fiziksel olarak acıyor.

"Ben sadece... Daha önce birkaç iş fikri denedim ve hep başarısızlıkla sonuçlandı. Son fikrimde epey para kaybettik. Uzun vadede tutkuyla bağlı olduğum bir şey bulmakta zorlanıyorum."

"Biz mi?"

Yer değiştirdi. "Ailem." "Bunu sana karşı mı kullanıyorlar?"

Biraz acı acı gülerek alay etti. "Pek sayılmaz. Başarılı olmama o kadar odaklanmışlar ki parayı umursamıyorlar."

"Bir gün senin devralmanı istedikleri bir aile şirketi var mı?" Kollarımı kavuşturup koltuğumda ona doğru dönerek sordum.

Ayağıma vurdu. "Çok fazla film izliyorsun." "Yakın mıyım peki?"

Dişleri inci gibi beyazdı ve ağzında mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Ben olsam

Çünkü Duke'un, konuştuğumuz hiçbir şey özellikle komik olmasa bile bana mutlulukla gülümseyen neşeli bir tip olduğunu öğreniyordum.

"Onlar kadar ya da ona yakın bir başarı elde ettiğim sürece ne yaptığımla pek ilgilenmiyorlar."

"Ailen diğer tüm fikirlerini finanse etti mi?" Para konusunda bir türlü kurtulamıyordum. Bu fikir bana çok yabancıydı.

Biraz utanmış gibiydi. "Tamamen değil. Ama evet, çok yardımcı oldular." Ellerini saçlarında gezdirdi ve bana zayıf bir gülümseme verdi. "Üzgünüm, muhtemelen tüm bunlar sana çok aptalca geliyor. Sadece kafamdan çıkmam ve bunu yapmam gerekiyor."

Duke gibi yetiştirilmiş olmak nasıl bir şey olurdu? Hayatı kafamda canlandırdığım kadar mükemmel değildi ama en azından biraz işlevsel bir aile ortamında yaşamıştı. Hafta sonu dolapta ne kadar yiyecek olduğu konusunda endişelenmek zorunda kalmadan okula gidebiliyorlardı. Kiraları ipotekliydi ve her zaman ödenirdi. Geçimini sağlamak için çalışmak yerine spor yapabilir ve satranç kulübünde yer alabilirdi. için Gerektiğinde yardım edebilecek konumda olan ebeveynlere sahip olmak. Yardım etmek *isteyen* ebeveynler. İçimden bir kıskançlık ateşi yükseldi, sonra onu bastırdım. Duke'u yetiştirilme tarzından dolayı suçlayamazdım, benimkinden dolayı suçlanabileceğimden daha fazla.

"Her neyse... neden öyle davrandığımdan emin değilim. Muhtemelen daha fazla bilgi için göz korkutucu talebin."

"Hey. Bana istemediğim bir tavsiye verdin. Benimkini de ister misin? Adil olan bu."

Güldü ve elleriyle devam etmemi işaret etti. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Ailenin verdiği krediyi alma."

Sustu. "Neden? Onlar olmasa da bir banka aracılığıyla yapmam gerekirdi. Bu şekilde faizle uğraşmak zorunda kalmayız."

"Ailenin seni desteklemesiyle tüm şirketin farklı bir havaya büründüğünü düşünmeden edemiyorum. Hiçbir zaman tamamen size aitmiş gibi hissettirmeyen bir şeyi sahiplenmek zordur. Her zaman söz sahibi olacaklar. Ve ben
Bunun için çok çalışmadığınızı bildiğinizde farklı hissedeceğinizi düşünüyorum. Bana anlattıkların ve izlenimlerin dışında ne seni ne de hayatını tanıyorum.

Topladım, ancak hayatınıza tamamen yatırım yapmak ancak oyunda kendi deriniz olduğunda gerçekleşebilir. Belki de bu, hayatınızı bir ofis alanına taşınmadan önce bir süre daha garajınızda çalışın."

Sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üstüne dayadı, parmaklarını birbirine sürttü, gözleri dikkatle yere dikilmişti.

"TED konuşmama geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"TED konuşmanızın bazı gerçek yaşam deneyimlerinden kaynaklandığını tahmin ediyorum." "Başarı için ne kadar motive olabileceğinize şaşıracaksınız.

sırtınızı yaslayabileceğiniz hiçbir şeyiniz yok. Düştüğümde etrafımda beni yakalayacak kimse yok, ama bazen keşke olsaydı diyorum."

"Çünkü tüm yakalamaları yapan sensin."

İkimiz de düşüncelerimizde kaybolurken, başlarımız arkamızdaki duvara yaslanırken aramızda dalgın bir hava süzülüyordu. Hâlâ kolçağı paylaşıyorduk ama ikimiz de uzaklaşmak için hareket etmedik. Gecenin telaşı bedenimi ele geçirmeye başlamıştı. Esneyerek saate baktım. Sabahın üç buçuğuydu. Duke bakışlarımı takip etti.

"Eminim seni yakında geri getireceklerdir." "Bunu kesin olarak biliyor musunuz, Doktor?"

"Elbette. Yakında göreceli bir şey. Bu arada tekrar özür dilerim."

Kolunu kolçağa çarptım. "Hâlâ bükebilirim. Kırık olmasına imkan yok. Zamanımızı boşa harcıyoruz." Bu acil servis faturasının bana neye mal olacağından bahsetmiyorum bile.

"Boşa gitmiyor." Alçak ve yumuşak sesi omurgamdan aşağıya süzüldü. Zihnimin sisli girintilerinde bir yerde, bu ifadenin kulağa geldiğinden daha fazlasını ifade edip etmediğini merak ettim. Ve... neden öyle olmasını diledim? Doktor beni gerçekten arayıp yarattığımız bu küçük balonu patlattığında o da benim gibi hayal kırıklığına uğrayacak mıydı?

"Muhtemelen sadece numara yapıyorsun çünkü bu seni ameliyattan kurtaracak."

Sırttım, gözlerim kapalı, onun yanında kendimi ne kadar rahat hissettiğimin tadını çıkarıyordum. Uzun zamandır ilk defa vücudumun rahatladığını hissettim. Başım

Ben geri çekmeden önce omzuna doğru sallandı. "Seni ve zayıf kaslarını kaldırmaya çalışmaktan kurtarıyordum. Bana teşekkür etmelisin."

Homurdandı, iyi şekillendirilmiş kolunu omuzlarıma doladı ve başımı koyacak bir yer verdi. "Bu saf Utah spor salonu sıçanı kası, içine biraz da Idaho'lu çiftçi çocuğu katılmış. Ve belki bir tutam da kanepe patatesi."

"Idaho'lu çiftçi çocuğu mu?"

Gülümsedi. "Büyükbabam ve büyükbabam sınırın hemen ötesinde, Idaho'da yaşıyor. Hâlâ yılda birkaç kez gidip çitlerini onarmalarına ve çiftliklerini damgalamalarına yardım ediyorum. sığır."

"Seksi çiftlik çocuğu konuşmalarınla beni kendine çekmeye mi çalışıyorsun?"

Bana doğru hafifçe kıvrıldı. "İşe yarıyor mu? Çiftlik çocukları senin için bunu yapıyor mu?"

"Bir şey acıttığını sanmıyorum."

Ben tekrar esnerken o güldü. Ona kolunu çekmesini söylemeliydim ama söylemedim. Bunun yerine başımı daha da yaklaştırdım.

"Koltuk altların neden güzel kokuyor?" Artık sayıklamaya başlamıştım.

"Uhhh. Erkek Speedstick. Bir şey düşünemeyecek kadar yorgunum. tuhaflığınıza karşı."

"Sorun değil. Ayağım ağrıyor."

"Daha iyi öpeceğim."

"İğrenç."

"Tamam. Seni daha iyi öpeceğim."

Sözleri karşısında içimde oluşan heyecanı görmezden geldim.

"Bağlanmak yok." "Oh. Doğru. O zaman burada oturacağım."

Uzun süre bu şekilde kaldık, başım onun omzundaydı, ikimiz de saçma sapan sözler söyleyerek yorgun ama tamamen memnun bir sersemliğe girip çıktık.

BİR BUÇUK SAAT SONRA, sabahın 5'inde hastaneden çıktık, kafamız güzeldi, aptal aptal burnumuzdan soluyorduk.

şakalar ve ağaçta sincap görmek gibi şeylere gülmek. Doktorun ayağıma dört saniye bakıp burkulma olduğunu söylemesi için gecenin bir yarısı hastanede üç saat geçirmemizden bahsetmiyorum bile, bu da daha fazla kahkaha krizine girmemize neden oldu. Sadece uçmanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebildiğim hırıltılı, nefessiz türden. Muhtemelen sarhoş bir sersemlik içinde kamyonuna doğru ilerledik.

Beni kamyonetine doğru götürürken kolunu belime dolayarak, "Beni bırakmanı hâlâ borçluyum," dedi. Hâlâ hafifçe topallıyordum ama şu anda umursamakta zorlansam da onun ekstra endişesi muhtemelen aşırıya kaçıyordu.

"Bir dahaki sefere, kesinlikle," diye yalan söyledim.

"Hey. Bir dahaki sefere olmayacaksa bunu söyleyemezsin."

"Sanırım sana hep borçlu kalacağım."

"Tam bir baş belası."

Kapıyı açtı ve içeri girmeme yardım etti. Hemşire bizi geri çağırmadan önce bekleme odasında aldığımız kısa uyku bize yeni bir soluk getirmişti. Resmen ikinci rüzgârımızı yakalamıştık. Bu ve doktoru gördükten sonra tekrar kendi kıyafetlerimi giydiğim gerçeği.

Duke kamyonu çalıştırdı ve bana döndü. "Kahvaltı?" Cevap vermeyince ekledi: "Teste ne zaman girebileceğin konusunda yalan söylediğini biliyorum."

Güldüm. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu." "Sınavın gerçekten ne kadar sürüyor?"

"Beşe kadar," dedim, isteksiz bir gülümseme belirdi yüzümde. "Tamam, küçük yalancı, kahvaltı etmek ister misin?"

Sonumuz yaklaşmıştı. Benim açımdan biraz endişe vardı, bu da sınırsız kuralımıza o kadar özen göstermediğimiz anlamına geliyordu. Bir yanım Duke'a çok bağlı olduğunu hissediyordu.

"Benden bıkmadığına emin misin?" Sesim biraz fazla savunmasız çıkmıştı. Neredeyse bana evet diyeceğini ve bu geceyi bir yara bandı gibi yırtıp atabileceğimizi umuyordum. Bu haliyle, oyalanmak bana kesinlikle pahalıya mal olacaktı.

Bana bakmak için başını yana çevirdi ve bakışlarımı gereğinden uzun süre tuttu.

"Senden bıkmadım."

Yüzünde bir hüzün ifadesi belirdi ve sonra kayboldu. Bu doğru olamazdı. Doğru olmasına izin veremezdim. Bunun başında bir anlaşma yapmıştık... bu on iki saatlik zaman geçişi her neyse.

"Hey. Bağlanmak yok. Gariplik yok," dedim, gece için mantramızın bir versiyonunu tekrarlayarak.

Yumruğunu benimkine doğru uzattı, ben de ona parmak eklemlerimi geri verdim. "Yumruk tokuşturmak. İnsanlar hâlâ bunu yapıyor mu?" diye sordum.

"Yapıyoruz."

Sorusuna hâlâ cevap vermediğimi fark ettiğinde, bank koltuğuna doğru eğildi ve fısıldayarak seksi şeyler söyledi: "Pastırma. Yumurta." Gülümsemem üzerine daha da yaklaştı ve boynumdan aşağı sıcak bir nefes gönderdi. "Krep."

Ve böylece, çılgın, ilginç, düşündürücü, çıldırtıcı heyecan ve eğlence dolu bir gecenin ardından... bana kahvaltılık ısmarladı. Bu da ikimizin de masanın üzerinde esnememize, şurupla ıslatılmış krep ve waffle yememize, tekrar sayıklamamaya çalışmamıza ama yine de sayıklamamıza neden oldu. Gülmek komik olmayan şeyler ve mantıklı olmayan hikayeler anlatıyordu. Geceyi kapatmak için mükemmel bir yol. Zamanımızın sonu aceleyle bize doğru geliyordu. Sosyal medya hesaplarımızı değiş tokuş ettik ama telefon numaralarımızı vermedik çünkü sadece öylesine konuşuyorduk. Birlikte eğlenceli bir akşam geçiren tanıdıklar. Mesajlaşmalar ve telefon görüşmeleri bağlanmaya yol açabilirdi. Ve bunu söylemek ne kadar acı verse de, bağlanmıyordum.

Arabamı park ettiğim Chick-fil-A'ya yanaştığında kalbim bilinmeyen bir nedenle çarpıyordu. Zamanımızı tam da Duke'un söylediği gibi geçirmeye çalıştım... alışılmışın dışında ve spontane bir şey. Gerçekten de kitaplara geçecek bir gece olmuştu, bu da bu işi bitirmenin iyi olacağı anlamına geliyordu. Eğer kalırsam...onun bu çekimini inkar edemezdim, ve ben

kendimi buna kaptıramazdım. Planlarım vardı ve gidiyordum.

Hayatımda bir Dük için doğru zaman değildi.

Bu cümleyi hatırlamaya karar verdim, böylece Mira'ya aktarabilirdim. Kapağında çıplak göğüslü İngiliz erkekleri olan kitapları seven biri olarak, bu espriyi takdir edeceğini düşünmeden edemedim.

Birkaç dakika boyunca rölantide çalışan kamyonun içinde oturduk ve ikimizin de hareket etmemesini normal göstermeye çalıştık. Sonunda sessizliği o bozdu.

"Yani... yarın aynı saatte mi?" diye sordu ve bana küçük bir gülümseme attı. "Bağlanmak yok."

"Hiç eğlenceli değilsin."

Bunu söylerken gülümsüyordu. Alay ediyordu.

"Bugün eğlenceliydim," diye ısrar ettim, aniden benim hakkımda bir şeyler bildiği için endişelendim. "Ama bugün kendimi sahte bir versiyonum gibi hissettim."

"Sahte değil. Sadece dünyaya pek göstermediğin bir versiyonun."

"Eğer düzenli olarak randevularda gemiden atladığımı ve yabancılarla kaçtığımı düşünüyorsan, dün gece genellikle savunduğum her şeyi fena halde yanlış tanıttı."

"Rastgele eğlendiğimiz bir geceydi. Herkes bunu yapabilir."

"Yine de beni gerçekten tanımıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde acı vardı. "Yaşadığımız geceden sonra seni tanımadığımı mı söylemeye çalışacaksın? İki ay boyunca kadınlarla çıktım ve on iki saat sonra onları senin kadar iyi tanıdığımı hissetmiyorum."

"Her halükarda..." Ellerimi genişçe açtım. "Eğer bu geceden daha uzun süre kalsaydım, muhtemelen hayal kırıklığına uğrardın."

Başını yavaşça salladı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Göz kapaklarımın arkasında giderek artan bir ısının farkına vararak inançsız bir ses çıkardım.

"Gecenin nasıl geliştiği senin fikrin olmayabilir, ama yine de sendin. Belki dünyaya gösterdiğin tarafın değil ama o sensin. İster inan ister inanma, sen eğlencelisin, Nora. Zekisin. Azimlisin. Sıcak. Ve eğlenceli." Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra tekrar yukarı kalktı, alçak sesi omurgamda kıvılcımların patlamasına neden oldu. "Sen tam bir bütünsün ve Kuzey Dakota'dan nefret ediyorum."

Midem altüst olurken bile yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu benim işaretimdi. İkimizi birbirine bağlayan ip daha da sıkılaşmadan önce çıkma zamanım gelmişti. Ortada hiçbir şey yokken bir insan çok şey ortaya koyabilirdi.

Yarın. Ve yarın diye bir şey *yoktu*. Zamanımız sona ermişti ve bu bana pazarlık ettiğimden çok daha acı gelmişti.

Elimdeki parmakları öptüm ve eğildim, yanağına hafifçe dokundum, dudaklarına götürdüğünde güldüm, elimdeki her bir parmağı öptüm ve bana uçma hissi verdi. Beni kendine doğru çekti, gecemizi sonlandırmak için hızlıca sarıldık, uyku sersemi beynimde arabadan inecek akli bulmadan önce. Kapıyı kapatmadan önce eğildim.

"Görüşürüz."

Vedam onu hayal kırıklığına uğrattıysa bile bunu belli etmemeye özen gösteriyordu. Kapıyı kapattım ve kamyonetinin önünden dönerek arabama doğru yöneldim,

durakladığımda parmaklarım Tacoma'sının beyaz kaputunun üzerinde kayıyordu. Çok fazla kilometre yapmış eski Honda Civic'im önümde duruyordu. Beni eve götürmeye hazırды. Beni hayatıma geri götürmeye.

İşte o zaman Duke'un bana tam olarak ne verdiğini anladım. Bu geceyi. Bu güzel, kaotik, büyüleyici, tatmin edici ve heyecan verici geceyi unutmak zor olacaktı. İhtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şey. Sinirlerimin gerilmesine izin vermedim. Sadece harekete geçtim, ayaklarım beni kapısına doğru götürdü. Kendimi neredeyse onun kollarına bıraktığımda kamyonetinden inmişti bile.

Hiç tereddüt etmedi ve kendimi bir koza içinde buldum.

O kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse tüm duyularımı kaybediyordum. Kolları beni sımsıkı kavradı, tuttu ve inanılmaz derecede yaklaştırmaya çalıştı. Bana sarılma hissinin tadını çıkardım, başım birkaç uzun an boyunca onun göğsünde kaldı.

Kendimi onun kucağından çekip çıkarırken sıcak gözler bana baktı, bakışlarını tutarken yavaşça geri çekildim.

"Randevu için teşekkürler Duke."

"Görüşürüz, Nora." Gözleri kararlıydı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti ve bunu gerçekten kastettiğine inanıyordum.

Sonra döndüm ve uzaklaştım, yüzümde bir gülümseme ve kalbimde bir parça hüznün, bunun bizim için bir olasılık olmadığını biliyordum.

Kısa kollu siyah tişörtümü neredeyse daha şık bir şeymiş gibi duran siyah yoga pantolonumun içine sokmadan önce İÇTİM. Önümde yere yaslanmış duran ayna egoma hiç yardımcı olmuyordu. Bütün gün lokantada çalışmaktan ensemde gevşekçe bağlanmış kahverengi saçlarım düz ve cansız görünüyordu ve hafifçe pastırma kokuyordu. Kendimle yaptığım kısa bir tartışmadan sonra saç tokamı çıkardım ve saçımı düzelttim. Yüksek bir at kuyruğu bana kesinlikle hissetmediğim bir canlılık veriyordu. Solgun yüzümü aydınlatmak için biraz allık ya da başka bir şey kullanabilirdim ama siyah terliklerimi giyerken bu düşünceyi görmezden geldim.

"Cenazeye gidiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Mira, kapımın çerçevesine yaslanarak. En iyi arkadaşım ve yakında eski ev arkadaşım mavi önlüklerini giymiş, hemşire olmak ve hayat kurtarmak için kapıdan çıkmak üzereydi.

"Öyle değil miyim?" Şaka yaptığımı düşünmesi için Mira'ya gülümsedim. Şaka yapmıyordum. Gittiğim yere uygun renk siyahtı.

"Cenazeye gideceksen," diye söze başladı Mira, köşedeki makyaj masamdan allığı almak için öne atıldı ve yanaklarıma biraz sürmeye başladı. "O zaman ben de senin ana olay değil de bir konuk gibi görünmen için elimden geleni yapacağım." Gözlerim omuzlarının üstünde güzelce duran kıvrıkcık siyah saçlarına kaydı. Gerçi saçlarını at kuyruğu yapacağını biliyordum. çok geçmeden.

Kıs kıs güldüm. "Teşekkürler. Bu gece geç saatlere kadar çalışan insanlar muhtemelen sana teşekkür edeceklerdir." Güzel arkadaşımın yayılan hafif çiçek kokusu bir koku tuzu olarak işe yaradı.

"Bu gece ne kadar çalışacaksın? Al, maskara da."

Masamdaki aynaya doğru ilerleyerek kirpiklerime birkaç fiske vurdum ve bu minik kirpiklerle kendimi ne kadar iyi hissettiğimi sessizce takdir ettim.

yorgun yüzüme ayarlamalar yaptı. "Dokuza kadar sözleşmem var. Eve geldiğimde muhtemelen dokuz buçuk olur. Loverboy nasıl?"

"O iyi. Yarın akşam beni yemeğe çıkaracak." "Düğün planlarında yeni bir şey var mı?"

"Düğün planlamaktan nefret ettiğime karar verdim ve kaçabiliriz."

Gölerek, "Anneni buna ikna etmekte sana iyi şanslar." dedim. "Ben yirmi beş yaşıındayım. Sadece af dilemem gerekir, izin değil." "Seni affedeceğinden emin değilim." Masadan kalktım ve anneme döndüm. Arkadaşımla yüzleşmek için.

"Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın," dedi, gözleri benim adıma korkuyla çökmüştü. "Berbat bir durum. Ne zaman ödeyeceksin?"

Omuz silktim, tüm bunlara neden olan batık borç hakkında düşünmek istemiyordum. "Bu işten kazandığım her şeyi faturaya yatırırsam, belki iki yıl?"

Mira nefesini içine çekti. "Biraz yardım edebilirim."

"Bunu aklımdan bile geçirme. Bu benim sorunum. Dünyada daha kötü bir sürü şey var."

"Evet ama çoğu insan bir yandan kariyer yaparken bir yandan da borcunu ödüyor, varsayımsal olarak."

"Ya da ikinci bir işte," dedim parlak bir sesle, bu konuşmayı geride bırakmaya hazırdım.

"Annenden haber aldın mı?"

Güldüm. "Hayır. İki iş arasında kalmadıkça pek uğramaz. kocalar ya da erkek arkadaşlar. Yani..."-saatime baktım-"hesaplarıma göre bu altı ay kadar daha sürecek."

"Senin için bundan nefret ediyorum."

"Sanırım binanın içinde bir yerde bir pazarlama şirketi var. Belki orada çalışan bazı grafik tasarımcılarla omuz omuza verip onları zekâmla büyüleyebilirim."

"Asansörde bir buluşma." Mira'nın sesi heyecanlı bir hal aldı. Romantik komedilere olan sevgimiz çoğu zaman konuşmalarımıza sızardı. "Ya ikiniz de asansöre basarken yanlışlıkla onun eline dokunursanız? aynı kat numarası mı?"

"Ayy," dedim, anahtarlarımı ve telefonumu masamdan alıp ona doğru dönerek. "Sonra da gözlerimin içine bakıp, 'Tuvaletleri ovarken kullandığın elin bu mu?' diye fısıldardı."

Ben gülerek uzaklaşırken popoma bir şaplak attı. "Defol git buradan! Git bir hayat falan kurtar."

İki yatak odalı dairemiz daha iyi günler görmüştü - yaklaşık elli yıl önce. Açık renkli muşamba zeminler, Mira ve ben ne kadar fırçalarsak fırçalayalım yüzeye bulanık bir etki veren kalıcı bir kir lekesine sahipti. Mutfak aletleri seksenli yıllarda üretilmişti ve yaklaşık

bekliyordum. Şehir merkezine yakın bir konumdaydı, kafeye yakındı ve teyzemin temizlik hizmetinin bulunduğu ofis binasından çok uzakta değildi.

İçinde

dar mutfakta, yolda atıştırmak için fıstık ezmesi ve reçelli bir sandviç hazırladım.

"Tamirci gelip buzdolabını tamir etti mi?" Reçelin elime soğuk geldiğini fark ederek seslendim.

"Hayır. Hâlâ gelmediler. Brock dün gece buradayken kurcaladı. Daha iyi çalışıyor mu?" diye seslendi banyodan. Yüzünü yıkıyormuş gibi suyun aktığını duyabiliyordum.

"Reçel soğuk! Bütün güzel çeşnilerimiz de öyle!" Buzdolabının kapağındaki her şeyi avuçlayarak bağırdım. "Eğer onunla evlenmemeye karar verirsen, onu ben alırım."

"Evet, doğru."

Elimde sandviç, tezgahın üzerindeki postaları görmezden geldim ve çıkışa doğru ilerledim. "Yarın görüşürüz."

Kapıyı kapattığımda cevabı boştu, dış apartman merdivenlerinden ikişer ikişer otoparka çıkarken midemi bulandıran bir şeye daha odaklandım.

Yeni işimdeki ilk günüm.

Düz ayakkabılarım her zaman hayal ettiğim gibi kaldırımda tıkırdamıyordu. Şehrin sokaklarında pratik ayakkabılarımla -yakından incelediğimde fark ettim ki, üzerlerinde çorba damlaları olan ayakkabılarımla- ilerlerken daha çok bir kayma sesiydi. Mahalledeki tüm kadınların giydiği yüksek topuklu ayakkabıları giymiyordum.

Diğer kariyer takıntılı yerlilerle birlikte süslü ofis binalarına doğru zarif adımlarla ilerlerken romantik komediler giyiyorlardı. Öğleden sonra bu saatlerde çoğu insan işlerini bitirmiş, yüzlerindeki parıltı kaybolmuş, saçları gevşemiş ve evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Saatimi kontrol ettim. Bu hızla gidersem on beş dakika erken varmış olacaktım, bu yüzden kaldırıma park etmiş bir kahve arabasının yanında yavaşladım. Kafede çalıştığım bir günün ardından ihtiyacım olan enerji patlaması için bir fincan almanın cazibesi güçlüydü. Bunun yerine, bozuk paralarını oldukları yerde tuttum ve önümdeki etkileyici binaya baktım. Anladığım kadarıyla teyzemin temizlik şirketi bu devasa binanın birkaç katını temizlemek için anlaşılmıştı.

Bina. Cathy Teyze'nin işi yeni bir şirketti ve devasa gökdelenin on dördüncü katında küçük bir ofis alanı işgal ediyordu. Belki bir gökdelen değildi. Salt Lake City'de bunlardan var mıydı emin değilim ama koyu renkli pencereleri olan uzun gri bina etkileyici görünüyordu.

Telefonum bir mesajla çaldı.

Mira: Kimsenin sana cenaze levazımatçılarının seksi olmadığını söylemesine izin verme!

Ben: Siyah mokasen ayakkabılar, değil mi? Her seferinde işe yarıyor.

Mira: İlginç bir şey bulursan bana fotoğraf gönder.

Ben: Ne gibi?

Mira: Bilmiyorum ama bir hemşire olarak konuşuyorum, insanlar iğrenç olabiliyor. Telefonu elinin altında tut.

Ben: Brock senin ne kadar tuhaf olduğunu biliyor mu? Biliyor ve buna bayılıyor.

Ben: Telefonumu kaldırıyorum şimdi.

Mira: İyi şanslar. Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum.

Ellili yaşlarının ortalarında olduğu tahmin edilen yaşlı bir beyefendi bana kapıyı açtığı anda, Mira'ya mesaj atarak kaldırırmda ^{yavaşca} ilerliyordum. Bunu ertelemeyi bırakmam için bir işaret olarak kabul ettim ve içeri girdim, asansöre doğru ilerlerken ona minnettar bir gülümseme verdim.

Bir grup kadın ve erkek kapının dışında yüksek sesle konuşuyor ama içeri girmeyi planlamıyorlarmış gibi görünüyorlardı, bu yüzden yaşlı beyefendi

elini açık asansörün önüne koydu ve önce benim girmemi işaret etti. "Tekrar teşekkür ederim." Nazikçe gülümsedim.

"Rica ederim." Adam yanıma geldi, eli düğmelerin üzerinde geziniyordu. "Kaçıncı kat?"

"On dört." Derin bir nefes aldım ve sessizce dışarı verdim.

"Oh, RDM'de mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır." Kapı kapanmaya başladığında gülümsedim. "Cathy'nin Temizlik Servisi.

Aynı katı paylaşıyorlar."

Gür kaşlarını kaldırdı, beni daha yakından inceledi.

Muhtemelen takım elbise ve ipeklilerle dolu bir binada gündelik kıyafetlerimi fark etmişti. "Oh. Bu çok hoş."

Cevabım, son saniyede iş kıyafetine bağlı bir kolun kapının kapanmasını engellemesiyle kısa kesildi.

Otuzlu yaşlarında, kızıl kahverengi saçlı bir adam bize kibarca gülümsedi, gözleri kayıtsızca yüzlerimizi tarıyordu. "Kusura bakmayın. Yirmi yedi kişilik daha yer var mı?"

Yaşlı arkadaşım güldü. "Süslü kıyafetler içindeki sizler avukat olmadığınız sürece sorun yok."

Yöneticilerden oluşan grubun tamamı, çoğunlukla erkekler ama birkaç kadın pantolon ve elbiseler, asansörün içindeki çatlakları doldurmaya başladı. Yaşlı beyefendi ve ben daha fazla yer açmak için birlikte köşeye çekildik.

Genç adam güldü. "Bu grupta avukat yok." İçeriye dökülen diğer adamları işaret etti. "Bahse girerim bu takım elbiselilerin çoğu Kiraladım." Kapının yanındaki birine başıyla işaret etti. "Mike'inkinin eski bir balo kıyafeti olduğuna eminim."

Söz konusu sarı saçlı adam güldü ve diğer adamlarla göz teması kurmak için başını eğdi. "Ekose polyesterin modası asla geçmez. Kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin."

Hepimiz yüzümüzü öne çevirip kapının kapanmasını beklerken kıkırdamalar ve kısa bir duraklama oldu.

Gerçekten de parlak yeşil ekose polyester bir takım elbise giyen sarı dikenli saçlı Mike adındaki adam, içimde bir aşinalık dalgasının oluşmasına neden oldu. Köşeye sıkışmıştım, omuzlarımın arkasında kalabalık vardı ama onu tanıyordum. Sadece onunla ne zaman ve nasıl konuştuğumu hatırlayamıyordum. Gözlerim yanında duran, konuştuğu uzun boylu, kahverengi saçlı adamın yan profilinde gezindi.

Adam yüzünü çevirdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bir basketbol maçının ve bir öpücük kamerasının görüntüleri, gülümsemek için dudağımı ısırma neden oldu. Dirsekler, kolçaklar ve yüzüme hafifçe dokunan eller. Düğün kazası, onun evi ve hastanedeki gecemiz. Kahvaltı. Alay etmek, flört etmek ve bütün gece konuşmak. Telefon numarası yerine sosyal medya bilgilerinin paylaşılması. Vedalaşmak. Aylar sonra hiç almadığım faturayı sormak için hastaneyi aradığımda bana faturanın tamamının ödendiğinin söylendiği an.

Kuzey Dakota'daki karanlık ve soğuk kış aylarında ara sıra hesabını açıp orada bulunan toplam üç fotoğrafa bakıyor ve Jazz maçındaki anları yeniden yaşıyordum. Ama bu yavaş yavaş durdu. Kısa süre sonra kendine bir kız arkadaş edindi ve bir şekilde, kolunu güzel bir esmere doladığı fotoğrafları akışıma girmeye devam etti. Sonunda onu takip etmeyi bıraktım ve kendimi onu aramaktan vazgeçmeye zorladım.

Sarı saçlı bir kadın Duke'un yanında durmuş, ona bir şeyler söylemek için eğilmiş, elini sırtına, omzunun hemen altına dayamıştı.

Tüm hayatımı oluşturan neredeyse dokuz bin gün içinde onunla tek bir geceyi paylaşmıştım. Bir geceyi. Birkaç saat. Bir randevu. Garip bir şekilde sahiplenici hissetmek için hiçbir nedenim yoktu. Kısa süreliğine de olsa içimi yakan kıskançlık dalgasını anlamıyordum. Çalışıp çalışmadığından emin değildim.

binada bir yerde mi yoksa sadece bir toplantı için mi buradaydı. Muhtemelen hâlâ bir kız arkadaşı vardı. Ya da belki şimdiye kadar bir karısı? Sadece bir tesadüf olan bir şeyi yeniden yaşamanın anlamı yoktu. Kafasının arkası benim için yeterliydi. Zaten muhtemelen beni hatırlamayacaktı.

Öpücük kamerasını düşündüm... Tamam, muhtemelen beni hatırladı. Ölmeden önce yapılacaklar listesinin bu büyüklükteki bir maddesini bir yabancıyla geçmek, insanın hatırlayacağı bir şey gibi görünüyordu. Belki beni tanımazdı. Saçlarım at kuyruğuydu ve... tamam, benim için pek bir şey değişmemişti,

Ama açıklayamadığım bir nedenden dolayı beni görmesini istemiyordum. Dük'ün görülmesi bir kızın hazırlanması gereken bir şeydi. Şuraya kadar çalış. O zaman

bu şekilde üzerime bırakıldığında nabzım tavan yaptı. Ruh halim, aramızda bir etkileşim olması için ölmekle bir köşeye saklanmanın karmaşık bir karışımıydı.

Yarın hazır olacaktım - bu da tabii ki onu bir daha asla göremeyeceğim anlamına geliyordu çünkü artık bunun olmasını *bekliyor* olacaktım.

Tamam. Yeni plan. Yeni plan.

On dördüncü kattan inmeye kalkışmadan önce onun ve ekibinin asansörden inmesini bekleyecektim. Yapmak istediğim son şey, bu insanların arasından yalpalayarak geçmekti.

Ding.

Asansör aniden durdu. Gözlerim kapının üzerindeki on dördüncü katta durduğumuzu gösteren sayıya kaydı. Kapı açıldı. Kimse kılını bile kıpırdatmadı.

Anlaşılan benim katımda çalışmıyordu.

Bunun çok daha farklı olacağını hayal etmiştim. Bana göre hava hoştu, onları bekler ve aşağıya kendim inerdim. Yutkundum, herkes etrafına bakınıp on dördüncü katta inmeyi planladığı belli olan kişiyi ararken kendimi köşeye sıkıştırmaya çalıştım. Artık fikrimi değiştiremeyecek kadar garip bir durumdaydım. Dört saniye fazla beklemiştim.

Yaşlı beyefendi omzumu dürttüğünde kapı kapanmaya başlamıştı. "Burası senin durağın değil mi?"

Ön tarafta bir yerde bir kol dışarı fırladı ve kafalar bana doğru dönerken kapının kapanmasını engelledi.

Evet, bu çok daha kötüydü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve geniş omuzların ve takım elbise paltolarının arasından geçerek köşemden çıkmaya başladım.

Yanından geçerken Mike'ın gözlerini üzerimde hissettim ama ayaklarımın altındaki zemin bu kadar ilginçken kafamı kaldırıp bakamadım. Etrafindan dolandığımda Duke asansörün kapısını açık tutuyordu ve eşige doğru ilerlediğimde kolunu önümden çekti. Başımı hafifçe çevirmiştım ama görgü kuralları ona gülümsememi ya da teşekkür etmemi gerektiriyordu. Ve bunu ona yapmadan edemezdim.

Yanından geçerken ona bakmaya cesaret ettim. "Teşekkür ederim."

Mutluluktan havalara uçan gözlerinde hemen bir tanıma parıltısı belirdi. Bakışları üzerimde gezinirken ağzı hafifçe aralandı. Damarlarımdaki enerji bir kafein iğnesi gibi vücuduma yayıldı, ayak parmaklarım kıvrıldı ve nefesim kesildi. Dışarı adımımı atarken yüzümde yasak bir gülümseme belirdi. Beni tanımış olması

Bu anda biraz daha rahat nefes al.

"Hey!" Duke'un aceleci, yumuşak sesi kulaklarıma kadar geldi.

Döndüm ve onun gülümsemesini kendi gülümsememle karşıladım, ikisi de her saniye daha da büyüyordu. Yüzünde sanki bana söyleyecek binlerce şeyi varmış da hangisinden başlayacağını bilemiyormuş gibi, neredeyse hesapçı bir ifade vardı.

Ve tüm iyi romantik komedilerde olduğu gibi, konuşmadan sözümüz kesildi. Kapılar kapandı ve onun yakışıklı yüzünü görmemi engelledi.

Vücudumda dolaşan tüm adrenalin, asansör kapısı kapandığı anda dağıldı. Omuzlarım düşerken nefesim dramatik bir vınlama sesiyle dışarı çıktı. Ellerimin arkasına saklandım, henüz dünyayla yüzleşmeye hazır değildim. Bir odaya saklanmak ve onunla geçirdiğim yirmi dakikanın her lezzetli saniyesini yeniden yaşamak istedim.

"NORA?"

Döndüm, ellerimi bıraktım ve kendimi burada bulunma nedenimi hatırlamaya zorladım. Cathy teyzem asansörlerin hemen yanında durmuş beni bekliyordu, bana doğru yürürken kaşları soruyla çatılmıştı.

"Merhaba." Yoldan çıkmış bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve kendimi hatırladım. "Merhaba Cathy Teyze."

Cathy bana doğru uzanıp sarıldı, sarılırken klor ve narenciye karışımı bir koku beni sardı. Kıvrıkcık sarı saçları aşağıdaydı ve koyu çerçeveli gözlükler ve bol gri pantolon ile şık bir tişört ve rahat bir blazer ceket giymişti. Tarzı zahmetsiz ve sadeydi.

beni kışkırtan bir şekilde. Annemin o kadar zıttıydı ki, neredeyse birebir kopyasının bu kadar farklı olduğunu görmek beni hep şaşırtmıştır.

"Beni son dakikada işe aldığın için teşekkürler."

"Tabii, tabii. Size ofisi göstereyim. Birkaç şey imzalamanız gerekiyor. "Sizi serbest bırakmadan önce bazı şeyleri halledin." Dönüp bizi küçük bir koridordan geçirdi ve üzerinde CCS - Cathy's Cleaning Service yazan bir kapıdan içeri soktu. Odanın önünde Cathy'nin tabelası olan küçük bir ofis vardı ve bana oturmamı işaret etti. "Aramanız tam zamanında geldi. Biri işten ayrıldı ve ben de biraz eleman sıkıntısı çekiyorum."

"Güzel. İşe yaramasına sevindim."

"Yine de araman sürpriz oldu." Cathy şık gözlüklerinin ardından bana baktı. "Seninle son konuştuğumuzda, diplomanı bitirmek üzere olduğunu sanıyordum. Şimdiye kadar okulu bitirmiş olman gerekmiyor muydu? Şimdi mi?"

Yutkundum, midemdeki düşüşü hissettim. "Evet. Umuyordum. Birkaç aksilik yaşadım. Çoğu gün kafede çalışıyorum ve sonbaharda tekrar okula başlamayı umuyorum." Daha önce sınıfta kaldığım için yeniden bir programa kabul edildiğimde bitireceğimi söylemeyi unuttum.

"Ve tüm bunların üzerine bu iş?" Yüzü kuşkulu görünüyordu ve ben tüm bunları geride bırakmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Evet. İyiyim. Çalışmayı seviyorum."

"Son birkaç yıldır büyükannenle yaşadığını sanıyordum. Düşüncesizce harcama yapan biri olduğunu hayal edemiyorum. Annen yine senden para istemiyor, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra da gözlerimi kaçırdım. Sesi dehşete düşmüş gibi geliyordu. Cathy bir şeylerin ters gittiğini sezdiğinde lafı dolandıran biri olmamıştı hiç. Bu buluşmanın beni temizlik arabasına bağlamaktan daha fazlası olacağını tahmin etmeliydim.

"Hayır. O ve Kip şu anda büyük bir karavan gezisindeler -son duyduğuma göre. Beni biraz geciktiren bazı şeyler oldu." Ona ısılt ısılt gülümsedim. "Ama bu iş için çok minnettarım. Başlamayı çok isterim."

Cathy boğazını temizlemeden önce birkaç dakika durakladı ve yeni işe alınanlarla ilgili bilgileri vermeye başladı. Yarım saat sonra, bir yığın kâğıdı imzaladıktan sonra beni küçük bir koridordan geçirdi ve pencereler, yerler, süpürgeler, tuvalet kâğıtları ve toz bezleriyle dolu temizlik arabalarıyla dolu bir odaya soktu.

"Bu senin araban. Her günkü görevin koridorun sonundaki RDM ofisinin tamamı ve bir üst katımızdaki The Computer Company ofis alanı olacak. Gerektiğinde tüm ofisleri süpür ve tozunu al, çöpleri dışarı çıkar, tuvaletleri temizle." Bana eleştirel bir gözle baktı. "Sepetinizde neyin nasıl yapılması gerektiğine dair ayrıntılı bilgi veren bir kart var. her gün yapılır. Şunu okuyun. Her Cuma tüm alanı süpürüyoruz, ancak hafta içi sadece gerektiğinde rötuşlar yapıyoruz. Başka sorunuz olursa, gelin beni bulun. Saat 9'da kapanana kadar ofisimdeyim. Masalara ya da kişisel eşyalara dokunmayın."

"Ya ben oradayken insanlar hâlâ ofislerinde çalışıyorsa?" Saat beşti, yani muhtemelen çoğu eve gidiyor olacaktı, ama benim geniş film bilgisi, her zaman geç kalan birileri vardı. "Yerinizde olsam önce üst katı, en son da RDM'yi yapardım. Ofisin yarısı genellikle geç saatlere kadar çalışırlar. Katta yapabileceğiniz her şeyi yaptıysanız ve bazıları hala ofislerindeyse, kapılarını çalıp çöplerinin boşaltılmasını isteyip istemediklerini sorar ve sonra geceyi sonlandırırdım."

Başımı salladım.

"Pekâlâ, ben ofisime dönüyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Odadan çıkarken bana küçük bir gülümseme verdi.

Kapı arkasından bir gümbürtüyle kapandı ve beni odada yalnız bıraktı. cansız bir oda. Bir an için sessizliğin içinde durdum ve yeni gerçekliğimi kavrayarak etrafıma bakındım. İş başvurusu yapmak bir şeydi, ama sarı eldivenleri giyip tuvaletleri temizlemeye başlamak bambaşka bir şeydi. Hayatımın yarısında bir kafede çalışmıştım. Terlemeye alışmıştım. Bunun farklı olması gerekmiyordu. Bu işle ilgili hiçbir şey farklı olmayacaktı,

Peki neden ellerim titriyordu? Midem bulanmak üzere miydi? Görevime başlamak için yukarı koşmak yerine, sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak birkaç derin nefes alırken kendimi arabaya tutunurken buldum. Ama hava hiçbir işe yaramadı. Ayaklarım sabit kaldı.

Son üç yıldır sayamayacağım kadar çok kez düşüncelerimi işgal eden adamı az önce görmüştüm. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Evli olabilirdi ya da hâlâ o fotoğraflarda gördüğüm esmerle birlikte olabilirdi. Bu ofis binasında bir yerde çalışıyor olabilirdi ve belki de onu düzenli olarak asansörde görüyordum. Belki de çok geçmeden tuvaletlerini fırçalıyor olurdum.

Belki de bana acıyarak bakar, birlikte geçirdiğimiz tek geceden beri hayatımda nasıl geriye gittiğimi görürdü.

Son üç yıl bana ne kadar acımasız bir oyun oynamıştı.

Alışkanlıkla elim telefonuma uzandı ve uygulamamdaki öğrenci kredisi faturasını açtı. Elimden geldiğince çoğunu geri ödemiş olsam da, kalan miktar ezici bir darbeydi. Düzgün görmemi zorlaştıran türden bir darbe.

Duke'u ilk gördüğümde, daha mutlu bir ana, gerçekliğimdeki alternatif bir parıltıya ışınlanmışım ve bu an hakkında rahatsız edici miktarda düşünmüştüm. O mutlu anlara ne kadar ihtiyacım olacağını tahmin edemezdim. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca anılar. Ama hepsi buydu. Mutlu anılar. Şimdi, onu tekrar görmeyi göze alabileceğimden emin değildim. Bunun mümkün olduğunu bilmek, her köşe başında siyah saçlı bir büyücü olup olmadığını iki kez kontrol edeceğim anlamına geliyordu. Onu görürsem saklanmazdım ama kesinlikle onu aramazdım.

En azından, onu görürsem saklanmayacağımdan neredeyse yüzde doksan yedi emindim. Koridorda çalan bir telefon beni düşüncelerimden uyandırdı ve duygularımı uyuşturdu. El arabamı kaptığım gibi Kapiya. Hayır. İşimden utanmıyordum.

Hayatımdan utanıyordum.

Uzaya fırlatılan bir roketin ^{sesi}, Cathy's Cleaning Service'in bana verdiği ^{süpürgesinden} daha sessiz olurdu. Cuma günüydü, Duke'u görmemin üzerinden bir hafta geçmişti ve ben RDM'deki uzun koridoru süpürüyordum. Onu bir daha görmemiştim. Kendimi rahatlamış ve aynı zamanda hayal kırıklığına uğramış hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim. Her gün kafede öğleden sonra vardiyasında çalışıyordum.

Bu hafta akşamlarım temizlikle geçti. Yorgunluk etkisini göstermeye başlamıştı.

Ofisin modern ve sanatsal havasını seviyordum. Şirketin ana odası, merkezdeki bölmeler, yanlardaki özel ofisler ve banyolara, dinlenme odasına, malzeme odasına ve koridordaki pencere duvarından görülebilen çok büyük bir yönetim kurulu odasına açılan kapıların bulunduğu uzun bir koridorla doluydu.

Köşeyi döndüğümde, büyük oval bir masanın etrafında oturan takım elbiseli insanlarla dolu yönetim kurulu odasını görünce irkildim. Onları rahatsız etmek istemediğim için hemen süpürgeyi kapattım. Birkaç meraklı göz

uzaklaşmadan önce bana baktı. Masanın etrafındaki duruşları yakında işlerini bitirecekleri izlenimini vermiyordu, bu yüzden kabloyu topladım ve süpürgeyi arkasına sarmaya başladım. Koridorun geri kalanı iyi görünüyordu. Resmi olarak bu gecelik bu kadar yeter diyordum.

Camdan tekrar yukarı baktığımda, bakışlarım beni görünce çok ilgilenmiş görünen bir adama takıldı. Olduğum yerde donup kaldım, far ışığına tutulmuş bir geyik gibiydim. Bu, buluşmamızın beni gafil avladığı ikinci seferdi. Masanın ucunda oturuyordu, koltuğunda biraz kambur duruyordu, üzerinde nefis bir lacivert takım elbise vardı. Başını yavaşça bana doğru salladı ve dudağını ısırdı.

Gülümsemesini dizginleme çabası gibi görünüyordu. Daha iyi düşünmeden benim tepkim de onunkiyle eşleşti. Bana bir şeyler söylüyor, elleriyle hafifçe işaret ediyordu. Gözlerim aşağı doğru kaydı çünkü hiç de meraklı değildim ve yapmam gereken bir iş vardı ve onun buna karışmasına ihtiyacım yoktu.

Titreyen parmaklarım ve düzensiz kalp atışlarım işi neredeyse imkânsız hale getirdiğinden, kabloyu süpürgeyi etrafına dolamayı bitirip arabama geri yüklemem üç denememi aldı. Sonunda ayağa kalktım ve bu tam anlamıyla size bir ünlüye bakmamanız söylendiğinde bakmamaya çalışmak gibiydi. Aynı odadaydık, koridorda kaybolmadan önce gözlerini tekrar yakaladım.

"Bekle," diye mırıldandı. Çok net bir şekilde.

"Ne?" Ben de kulağımı kapatarak karşılık verdim.

Elleriyle dur işareti yaparken gözleri bilmiş bir bakışla parladı. "Bekle," diye tekrar bağırdı.

Tereddüt ettim. Ohhh, çok cazipti. Çok cazipti. Belki asansörde tekrar karşılaşılsaydık, havadan sudan konuşma şansımız olurdu. Onu tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu söyledim. "*Vay canına, şimdi de tuvalet mi temizliyorsun?*" gibi bir şey derdi. Ben de "*Evet, hayat çılgınca değil mi?*" derdim. İkimiz de yıllar önce yaşadığımız o geceyi sevgiyle hatırlar ve her şey yolunda gittiği için rahat bir nefes alırdık. Sonra birbirimize beşlik çakarak vedalaşırdık. Yoksa yumruk tokuşturmak mıydı? Her iki şekilde de, bitti ve gitti. Temiz ve basit.

Sohbet etmek için asansörü beklerdim.

Ona bir gülümseme attım ve bileğime dokundum. "Gitmeliyim," diye mırıldandım. Ben kaçmadan önce itiraz edecekmiş gibi görünüyordu, temizlik arabam arkamda tıkırdıyordu.

Arabamı aceleyle temizlik odasına geri götürdüm, açık kapısından masasında oturan Cathy'ye el salladım, bugün sohbet etmek istememesi için dua ettim.

Cathy'nin iki kat aşağıdan duyulabilecek bir kahkahası vardı ve Güneşten daha parlak ışıklar. Kolay hedef olurdum. Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı ve ben de onu kazasız belasız geçip, aslında çamaşır suyu kokan büyük bir gömme dolaptan ibaret olan temizlik odasına girdim ve kapıyı kapattım. Kendimi saklanmış hissetmenin verdiği rahatlamayla bir iç geçirdim. Zihinsel olarak çok seksi bir ejderhayla savaşıyordum ve yorgunluk uzuvlarıma yerleşmişti. Beyaz duvara yaslandım, lateks eldivenleri ellerimden çıkardım, konuşmak zorunda kalmadan bir gün daha hayatta kaldığım için minnettardım-

"Nora!"

Sıçradım, eldivenlerim yere düştü çünkü aniden oradaydı.

Oradaydı.

Kapı aralığında. Gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı, gülümsemesi yüzünü aydınlattı.

Aynı zamanda işlediğim suçlardan dolayı yüzüm kızarmış gibi davranıyordu. Beş gün boyunca gölgelerden kaçmak ve dolaplarda saklanmak beni bu ana getirmişti. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti.

İznimi almadan, gözlerim bir süredir birlikte olduğum adamın üzerinde gezindi.

unutamıyordum. Ona verdiğim tepkiyle alay etmek istedim. Gördüğüm şey gerçekten adil değildi. Bir erkeğin işaretlemesi gereken tüm kutuları işaretledi. Bir erkeğin

Yüzündeki saat beş gölgesi hâlâ rüyalara konu oluyordu. Kontrol et.
Ona hayal edebileceğim tüm eldivenlerden daha iyi uyan mavi takım elbise.
Şah. Hâlâ güneşe güç veren ve bana o kadar tanıdık gelen gülümsemesine dokunmamak için kendimi zor tuttum. Ona. Tamam. Tamam.

İnkâr edilemez bir sıcak dostluk hissi üzerime çöktü. Önümüzdeki iki saat boyunca konuşabileceğimizden ve konuşmamızda bir adım bile atlamayacağımızdan kuvvetle şüpheleniyordum. Şu anda bile bana bir yabancı gibi bakmıyordu. Orada öylece durmuş, aramızdaki üç yılın ne kadar hızlı yok olabileceğine hayret ediyordum.

"Hey, Duke."

Uzun bir süre bana kuşkuyla baktı. "Hey, Duke?" Dudağımı ısırdım ama minik bir kahkaha kaçtı. "Evet. Hey, Duke."

Sonra aramızda sessiz bir savaş başladı. Ya boynumu sıkmak ya da beni yere sermek isteyen bir adamın bakışlarına sahipti. Seçeneklerden biri kesinlikle diğerinden daha cazip geliyordu ama hangisini seçeceğimi asla itiraf edemezdim.

"Merhaba." Şimdiye kadar havadan sudan konuşma konusunda çok iyiydim.

"Merhaba." İsteksiz gülümsemesi kazanmışım gibi hissettirdi.

Boğazımı temizledim, odak noktamı bulmak için derinlere indim.

"RDM'de mi çalışıyorsun? Yoksa sadece bir toplantı için mi oradaydın?"

Uzun bir duraklama. Gözleri benimkileri inceledi. "Orada çalışıyorum."

"Nasıl oldu da geçen gün asansörle on dördüncü katta inmediniz?"

"Üst katta bir şirketle toplantımız vardı." Harika.

Bu şehirdeki tüm ofis binaları arasında onunkini ben temizledim.

"Sanırım pazarlama hayali senin için işe yaradı."

Ellerini ceplerine soktu. "Sanırım öyle. Utah'a döneli ne kadar oldu?"

"Birkaç aydır."

"Neden artık internette arkadaş değiliz?"

Çenemi kaldırdım. "Emin değilim."

"Yalancı. Engellendim. Sadece arkadaşlıktan çıkarıldım."

Bir insan başka birine, platonik olarak, onun ve kız arkadaşının fotoğraflarına daha fazla dayanamayacağımı nasıl söyler?

Platonik olarak.

Benim garip yokluğumda devam etti. "Geçen gün seni asansörde gördükten sonra bulmaya çalıştım ama sanki hiç var olmamışsın gibiydi."

"Belki de hesaplarımı sildim." Yalan söylemiyordu, sadece varsayımsal bir fikir ortaya atıyordu.

"Yine de Mike ve Ryan seni bulabilir. Kolayca." Gözlerim büyüdü. Fare yakalamış ve bir şeyler atıştırmadan önce onunla biraz oynamak isteyen bir kediye çok benziyordu.

"Tanrım. Çok mu sapıksın?" "Cuma günleri değil."

İkimiz de gülümsemelerimizi tutmaya çalışıyor ama başaramıyorduk.

Kollarını kavuşturup kapının pervazına yaslandı. "Pekâlâ Kiss Cam Nora, başka bir soruya cevap verirsen bu soruya cevap vermekten kurtulursun. Burada ne yapıyorsun?" El arabamı işaret etti.

Vücudum dondu kaldı. Hangi sorunun daha kötü olduğundan emin değildim. Ya da artık merak etmemesini sağlayacak kadarını nasıl vereceğimi.

"Cathy benim teyzem."

"Cathy'nin Temizlik Servisi," dedi usulca. "Bunca zamandır teyzenin koridorunun tam karşısında mı çalışıyordum?"

"Yeni taşındım ve... fazladan yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden birkaç ay burada çalışacağım." *Ya da yıllarca.*

İyi, dürüst bir işti. Sadece... Planlarım vardı. Böyle bir anda bazı insanların inanabileceğinden daha büyük planlar. Ondan nefret ediyordum. ve beni böyle kötü bir anımda yakaladı.

Bana başka bir şey sormasına fırsat vermeden, "RDM'de ne iş yapıyorsun?" diye ekledim.

Konuşmadan önce uzun bir süre bakışlarımı tuttu. Eğer bu iş onun için düşündüğüm kadar iyi gidiyorsa, artık onunla karşılaşma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

"Birkaç departmanı yönetiyorum. Grafik tasarım alanında herhangi bir iş yapıyor musun?"

Cevap vermekten kaçınmak için ağzımı açmıştım ki bir şey kafamı karıştırdı.

"Bekle, toplantı devam ederken mi kaçtın?" "Evet."

Ağzım bir karışık açık kaldı. "Neden?"

"Çünkü seni görmek istedim."

"Bunu yapabiliyor
musun?" "Yaptım."

"Kız arkadaşın senin çalışman gerekirken rastgele kadınların peşinden
koşmanla ilgili bir sorun yaşar mı?"

Başını eğdi, dudaklarının bir tarafı sırtacak şekilde kıvrıldı. "Güzel
dönüş."

Alay ettim. "Bu bir pivot değildi. Ben... sadece..." Son derece zekice
kurduğum cümlemi ona sinirli bir bakış atarak bitirdim.

Bir kahkaha attı. "Eski bir arkadaşla görüşmemi umursayacağını
sanmıyorum. Ve sen rastgele biri değilsin."

Rastgele deyince göğsümün içindeki kalp küt küt atmaya başladı.
Beynim bana odaklanan karanlık bakışların dışında odaklanacak başka bir
şey aradı.

"Peki... ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Sorum üzerine yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi ama hemen kayboldu.
"Rachel ve ben neredeyse üç yıldır birlikteyiz.
yıl."

Demek aynı esmerdi.

"Bu harika," dedim parlak bir sesle, gözlerimin sesimin tonuna uymasını
umarak.

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ha?" Alçak, seksi sesi beynimi karıştırmıştı.

"Neden ofise geri gelmiyorsun, arayı kapatırız. Toplantım muhtemelen
şimdiye kadar bitmiştir."

Kulağa çok davetkâr geliyordu. Sözler çok rahattı. Rahat. Eski dostlar
hasret gideriyordu. Ama gözleri sıradan demiyordu. Vücut dili de rahat
değildi. Aramızdaki ipler gerginlikle gerilmişti - içten içe yanan, seksi bir
gerginlikti bu ve sinirlerimin fazla mesai yapmasına neden oluyordu.

Bir kız arkadaşı vardı. Vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa,
onunla kesinlikle yalnız kalmamam gerektiğini biliyordum.

"Olmasam iyi olur," dedim. "Eve gitmem gerek."

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam etmeden
önce bir an durakladı.

"Okuldaydın, değil mi? Diplomanı aldın mı?" Yaraya
tuz basmaktan bahsediyorum.

"Hayır." Parmaklarım dalgınca bir şişe temizleyiciyle oynuyordu.

"Fargo'da birkaç aksilik yaşadım. Yakında tekrar kaydolmayı umuyorum."

Daha fazlasını sormak ister gibi göründü ama tereddüt etti. Boğazımı temizleyerek, "Ama her şey yolunda. Seni tekrar görmek güzeldi." Ama söylediklerimin tek kelimesine bile inanmış gibi görünmüyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Herhangi bir yardıma? Bir *arkadaş* olarak," diye ekledi, kelimeyi vurgulayarak.

"Ben iyiyim. Tekrar yola koyuldum. İhtiyacım olan her şeye sahibim-" Etkili olması için elimi hareket ettirdim, garip bir şekilde geriye doğru sallandım ve arabamın üzerinde duran bir yığın tuvalet kağıdı rulosuna doğrudan bir darbe indirdim. İkimiz de uçmalarını izledik.

yere düşmeden ve hemen odanın içinde yuvarlanmadan önce.

Etrafta sürünecek bir delik aradım. Eğer Duke'a ofis binasında ne yaptığımı unutturmak isteseydim, tuvalet kâğıdı bizi tekrar bir araya getirmeye gerçekten yardımcı olurdu.

Titreyen ellerimle ruloları toplamaya başladım. Duke kendini kapıdan aşağı itti ve bana yardım etmek için eğildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Beni görmezden gelerek ruloları arabama geri istifledi. "Büyükannenle işler nasıl gitti?"

"İyiydi."

"İyi mi?"

Her zamanki gibi, büyükannemi her düşündüğümde içimde bir sızı oluşuyordu. "Altı ay önce vefat etti, eğer bilmek istediğin buysa."

Gözleri yumuşadı. "Çok üzıldüm."

"Teşekkürler."

Gözünü bile kırpmadı. "Bu senin tek işin mi?"

"Gün içinde bir kafede çalışıyorum." *Lütfen git buradan. Git başımdan. Git başımdan.* Hayatımla ilgili hatırladığı tüm bu ayrıntılar bana sadece üç yıl önce ne kadar umut dolu olduğumu hatırlattı.

"Gün içinde mi?"

"Programım değişiyor. Bazen sabah vardiyasında, bazen de öğleden sonra çalışıyorum."

"Hâlâ grafik tasarımı ilgileniyor musun?"

Bu konuşmada kendimi tutmaya başlamam gerekiyordu. O kadar ani gelmişti ki bu durum beni şaşırtmıştı. Zihinsel olarak hızlı bir nefes aldım.

"Evet. Sorgulama bitti mi? Takım elbisenizin İtalyan mı yoksa Fransız malı mı olduğunu sormaya fırsatım bile olmadı."

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ukala." "Akıllı ukala. eli kapının tokmağında. "Pekala, eğer bir adamla karşılaşmak istemiyorsan

Eski dostum, toplantıma dönsem iyi olacak."

"Sadece meraktan soruyorum, ne sıklıkla geç saatlere kadar toplantı yaparsınız?"

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Sesindeki sırtışı duymak için yüzünü görmeme gerek yoktu. "Oldukça sık."

RDM'nin temizlik saatini gece yarısı olarak değiştirmek için aklıma bir not aldım.

Sorun olmazdı. "Seni gördüğüme sevindim

Duke." "Seni de Nora."

Ve sonra, neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde, beni her türlü duyguyu hissettirerek gitti ama en büyüğü... huzursuzdu.

Çok tedirgin.

"Sana bir teklifim var, **Kiss Cam.**"

Temizlik arabasının köşesine çarparken küfrederek temizlediğim pencereden geri sıçradım. Vücudum yana doğru savrulurken kablolu kulaklığım bir şişe temizleyiciye takıldı ve kendini telefondan ve kulağımdan ayırarak telefonumu yere. Birdenbire, dinlediğim aşk kitabındaki öpüşme sahnesi aramızda şaşırtıcı bir sesle çınlamaya başladı.

"...Bu kez, dudaklarımızın utangaç buluşması geçmiş, hararetli bir şeye dönüşmüştü."

KORKU İÇİNDE, yukarı doğru çabaladım, uzuvlarım o kadar şoktaydı ki yeterince hızlı hareket etmeyi reddediyorlardı.

"AĞZI BENİMKİNE KARŞI HAREKET EDİYORDU, yapışıyor, adıyordu. Beni daha yakına bastırdı..."

TELEFONUMA KOŞUYORUM, parmaklarım mekaniği karıştırıyor, çılgınca ekrana vuruyorum.

"Beni vücudumla birlikte duvara doğru itti. Elleri boynumu tutup yüzümü okşarken, dudakları soluğumdan sonuna kadar yararlandı, başımı tatmin edecek her açıda hareket ettirdi..."

BU ŞEYİ NASIL KAPATIYORSUN?!!

Tuşlar donmuştu - telefonum çaresiz çabalarımaya yanıt vermiyordu - bu yüzden her şeyi durdurmak için son bir girişimde bulundum. kulaklık kablosu ve konektöre itti.

Oda kutsanmış bir sessizliğe gömüldü. Duke'a bir bakış attığımda maraton koşmuş gibi terliyor ve nefes nefese kalıyordum. Gözleri daha fazla sevinç barındırmıyordu. Bardağı dolmuştu.

"Neden kapattın? Daha yeni güzelleşiyor gibi."

"Kapa çeneni," dedim sefilce, kalbim hızla çarpıyordu. "Nereden çıktın sen?"

Sırıtarak ve biraz da pişmanlık duyarak cevap verdi Duke, "Özür dilerim. Kulaklık taktığını fark etmemiştim. Ya da bir şeyler almakla meşgul olduğumu."

yararlı ipuçları."

"Bahşış alamıyordum. Ben de herkesin gittiğini sanıyordum."

"Hepimiz değil."

Cam temizleyici şişesini ve sileceğimi masanın üzerine bıraktım. pencere çıkıntısı. O kadar iyi görünüyordu ki ona bakmak neredeyse gözlerimi acıtiyordu. Takım elbise içindeyken kalbimin çarpmasına neden olan şey neydi?

"Bu saatte burada ne işin var?" Kendimi sakinleştirmek için nefes alarak sordum.

Yakındaki bir masaya otururken bana bakmadı. "İşle ilgili şeyler."

Ellerim kalçalarımı buldu. "Akşam sekizde iş mi olur?"

"Pazarlama asla uyumaz."

Gözlerimi ona diktim. "Bu bir deyim mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Her iki durumda da, sana bir teklifim var." Vücudum kaskatı kesildi. "Ne?"

"Görünüşe göre şirketim grafik tasarım departmanımız için bir staj programı yapıyor."

Kulaklarım diken diken oldu ama yüzümü pasif tuttum. "Tamam."

"Program için üç aday seçecekler, onları yaz için işe alacaklar, eğitecekler ama aynı zamanda son bir ay boyunca bir yarışma düzenleyecekler."

"Yarışma neymiş?"

"Her stajyerin seçtiğimiz bir şirket için bütün bir pazarlama paketi tasarlaması gerekecek. Bir şirket için logo, marka, sosyal medya ve web sitesine kadar her şey. Yaz sonunda yarışmayı kazanan kişi tam zamanlı stajyer olarak işe alınacak ve eğitimini tamamladıktan sonra grafik tasarım pozisyonuna yükselecek."

Sözleri üzerimden süzülürken kıpırdamadan durdum. İçimden hoplayıp zıplıyordum ama kendimi tutmaya zorladım. Bu kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Ben karşı koyamadan pastaya bir kaşık daha şeker ekledi.

"Bir şey daha var. Stajı kazanan kişi, eğer şirket tarafından onaylanmış bir grafik tasarım programı ise, eğitim masraflarını karşılama hakkına sahip olacak. Bizimle tam zamanlı çalışırken geceleri ve hafta sonları çalışmaları gerekecek, ancak şirket bunu ödeyecek."

Okul paralı olacaktı, bu da kafeyi bırakıp her şeyimi öğrenci kredisi borcumu ödemeye odaklayabileceğim anlamına geliyordu. Bu kelimeleri düşünmek bile beni rahatlatıp hıçkırığa hıçkırığa ağılattı. Eğer kazanırsam, kapıcılık işini bırakabilecektim.

Beklediğimden çok daha erken. Duke'un sileceği ve su şişesini alıp henüz ulaşamadığım bir pencereye spreyci sıkıtiğini hayal meyal fark ettim.

"Bunda ne var?" Yaklaşarak sordum. "Neden birdenbire benim için mükemmel bir çözüm buldun?"

Temizlik arabasının üzerinde duran havluyu kaptı ve cam sileceğini camdan aşağı indirmeden önce sildi. "Bir şey yok. Sadece bilgi aktarıyorum, belki ilgilenirsin diye."

"Eğer bu bir çeşit sadakaysa ilgilenmiyorum." *Evet, ilgileniyorum*, hain zihnim bana bağırdı.

"Sadaka değil. Şirketimiz büyüyor, ancak ihtiyacımız kadar çalışanı işe almaya gücümüz yetmiyor - en azından şimdilik. Bu yüzden küçük bir rekabete açmayı düşündük." Silecekle arası daha rahat olduğu için sesinde biraz dikkat dağınıklığı vardı. "Kendime bir tane almalıyım Bunlar."

Çizgilerini temiz ve lekesiz tutmaya çalışırken yüzündeki sevimli çatıklığın dikkatimi dağıtmasına izin vermedim. "Geçen gün bana stajdan neden bahsetmedin?"

"Seni kovaladıktan sonra nefesimi tutmakla meşguldüm."

Hâlâ bana bakmıyor olsa da tatlı küçük sırtışı da dikkatimi dağıtmıyordu.

"Nora. Bu iyi bir şey. Bu bir numara değil. Her şeyin kimi tanıdığınla ilgili olduğunu hiç duymadın mı?" diye sordu.

"Evet, ama... Duke, bu senin şirketin mi? Patron sen misin? Bu işte bir tuhafılık var."

"Dükkkânda bir çekçek ne kadar biliyor musun? Bu harika çalışıyor."

Sorularımı duymazdan geliyordu ama yine de aklımdan çıkmıyordu. Her gece ofisinin çöpünü dışarı çıkarıyordum ama odasında kişisel hiçbir şey yoktu. Masasındaki tabelada sadece Duke Webber yazıyordu, unvanı yoktu.

"Şirketimin ekstra yardıma ihtiyacı var. Hepsi bu kadar. Her halükarda buradaki yerini hak etmelisin. Ben sadece bir arkadaşına bilgi aktarıyorum. Eğer

ve bu senin ilgilendiğin bir şeyse, o zaman harika."

Bu kelimeler. Rahat. Rahat. Neredeyse küstahça. Gri takım pantolon giymiş, beyaz gömleğinin kolları kıvrılmış yakışıklı bir adamın camları silmesini izlerken bu rahatlık daha da arttı. Benim pencerelerimi. Adam haklıydı. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Hayat daha çok kimin

biliyordun. Bunun kanıtı kapıcıydım. Duke'a hiçbir şey borçlu değildim. Benim bile gerçekten desteğe ihtiyacım olduğunu (sessizce) itiraf edebildiğim bir zamanda bana yardım etmek istiyorsa, ben kimdim ki hayır diyecektim?

"Nereye kaydolabilirim?"

Gülümsedi. "Ben seni kaydederim. Sadece telefon numarana ihtiyacım var." "Ben kendim kaydolurum." Ona tatlı tatlı gülümsedim.

Sırtışını geri aldı. "E-posta mı?"

E-postanın daha az rahatsız edici bir tehdit olacağına karar verdiğimde, e-postamı telefonuna yazdı. İşini bitirdiğinde cihazını arka cebine koydu ve sileceği bir kez daha eline aldı.

"Bu sizin şirketiniz mi?" Tekrar sordum, şüphe sesime kazınmıştı.

Kuru çizgilerini düzeltmeye çalışırken dikkati dağılmış gibiydi.

"Bilgileri yarın sana gönderirim."

"Artık temizlik yapmayı bırakabilirsin." Elimi çekçek için uzattım.

"Eğlenceli sayılır. Sırada ne var?" Beni görmezden geldi ve son pencere.

"Bir şey yok. Bu gecelik işim bitti."

"Yazık. Belki yarın uğrayıp süpürme işinde şansımı denerim." "Duke."

"Nora."

"Eve git."

"Önden

buyur."

Hâlâ boşaltmam gereken çöpler vardı ama bunu bilmesini istemiyordum. "Fırçalarımı temizlemem lazım." Tuvalet fırçalarım dışında temizlenmesi gereken bir fırçam yoktu ama kalkıp onlarla yakın ve kişisel. Cathy beni yeni tuvalet fırçalarıyla besledi. Ama bahane kulağa hoş geliyordu. Bana yardım etmeyi teklif edemeden parmaklarımı şıklattım, elimi çekçek ve spreyci şişesi için uzattım. "Sonra görüşürüz."

Temizlik malzemelerini bir silahmış gibi arabanın üzerine bıraktı ve kapıya doğru geri çekilmeden önce bana bir selam verdi. "Seni... kitabına geri dönmen için yalnız bırakayım. İyi geceler."

Ona kuru bir sünger fırlattım, kendime rağmen kıkırdamasının tadını çıkardım.

Ertesi gün, kafede çalışmam gerekmiyordu ve nadiren de olsa boş vaktim vardı. Saat dokuzda yataktan kalktım ve kendime taze çilek ve yarım kutu krem şanti ile kutu karışımından waffle'lardan oluşan lüks bir kahvaltı hazırladım. Çilekler kafenin kullanamayacağı kadar yumuşaktı ama çöpe atılacak kadar da kötü değildi, bu yüzden onları çöp kutusundan kurtarmıştım. Mira hastanedeki gece vardiyasından eve döndükten sonra uyuyordu, bu yüzden sesimi en aza indirdim.

Ta ki telefonum çalana ve omuzlarım çökene kadar, huzurlu sabahım yok olmak üzereydi.

"Selam anne."

"Selam, Nora Bora." Sesi boğuktu, arka plandaki gürültü tarafından yutulmuştu.

"Neredesin sen?" Yarıyı yenmiş waffle'lardan oluşan kahvaltımın kalktım ve Mira'yı uyandırmamak için ön kapıdan sıvıştım. Beni karşılayan sakın Mayıs sabahı, telefon konuşmamla tam bir tezat oluştuyordu.

"Florida'da bir karaoke bardayız. Bütün sabahı sahilde geçirdik ama şimdi öğle yemeği yiyoruz." Annem güldü ve bir şeye bağırdı. "Pardon, Kip şarkı söylemek için kalktı. Hadi bebeğim!" diye bağırdı telefona.

Telefonu kulağımdan çektim.

Kahkahalarla ve annemin bardaki diğer müşterilerle yaptığı konuşmalardan kesitlerle geçen birkaç uzun dakikadan sonra beni aradığını hatırladı.

"Nora? Hâlâ orada mısın?"

"Anne, kapatacağım. Eğleniyor gibisin."

"Hayır! Çok çabuk bir iyiliğe ihtiyacım var, tatlım. Kip'le evlenmeden önce tüm eşyalarımızı koyduğum depoyu biliyor musun? Her neyse, faturayı bana göndermeyi unuttum, bu yüzden muhtemelen tezgahında bir yığın fatura vardır. Az önce beni aradılar ve haciz koydular. Eğer zamanında ödemezsek, Bütün eşyalarımızı açık artırmayla satacaklar. Buna inanabiliyor musun? Ama kredi kartım sürekli reddediyor. Sanırım hacklenmiş olmalı. Her neyse, bunu ödeyebilir misin? Kip'e söylerim sana biraz para gönderir."

Annemin kredi kartının her *hacklenişi* için bir kuruşum olsaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım. Gerçekten de annemin bir ay önce yeni kocası Kip'le karavan yolculuğu macerasına çıktığında nazikçe buraya gönderdiği faturaları görmüştüm.

"Anne, üzgünüm ama sana yardım edemem. Yine üniversite için para biriktiriyorum."

"Ama sana geri ödeyeceğiz, tatlım. Senin bazı eşyaların da orada. Harper'ın ve Candice'in eşyalarını da. Ayın on beşine kadar ödenmezse hepsini satacaklar."

Dürüst olmak gerekirse, çocukluğumdan kalan ve kurtarmak için can attığım somut bir şey aklıma gelmiyordu ama kız kardeşlerimin eşyalarından bahsetmesi duraksamama ve midemin bulanmasına neden oldu. Fargo'da geçirdiğim üç yıl beni mahvetmişti, ama bundan çıkan tek iyi şey annemle aramda oluşan doğal boşluktu. Kirasının bir kısmını ödemeyi bırakmışım, gerçi ben gittikten kısa bir süre sonra Kip'le çıkmaya başlamıştı. Sanırım bu, Harper'ın son senesini basketbol oynayarak ve kafede annemin yerine çalışmadan tamamlayabilmesi için küçük bir nimetti. Kip oradaydı.

Aslında Harper'ın evlendiği diğer erkeklerden daha uzun süre çıkmışlardı ama Kip henüz beni kazanamamıştı. Son birkaç aydır kafeden okul harcı için biriktirdiğim sekiz yüz doları düşündüm ve ondan ayrılma düşüncesiyle ağlamak istedim.

Hayır. Sınırlara ihtiyacım vardı.

Sınırlara ihtiyacım vardı, yoksa hep aynı yerde, annemin yastığının altında kalacaktım.

"Anne, gerçekten bunu ödeyecek param yok. Sen ve Kip bir yolunu bulmalısınız. Özür dilerim."

Daha hızlı konuştu, sesi biraz çaresizdi. "Sana geri ödeyeceğiz, tatlım. Sadece Kip'in hafta sonunda maaş çekini almasını bekliyoruz."

Güçlü durmadan önce benim tarafımdan hafif bir sallanma oldu. Düşmesine izin vermem gerekiyordu.

"Üzgünüm anne. Gitmem gerekiyor." Ve sonra telefonu yüzüne kapattım.

Uyuşuk bir şekilde kendimi daireye geri bıraktım ve soğuk waffle'ımı bitirdim. Yemeğimi yerken, tezgâhın üzerinde biriken posta yığınının göz gezdirdim. Depodan üç fatura ve birkaç fatura daha gelmişti. Belki de annem onları internetten ödüyordür diye iyi niyetle düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre öyle değildi. Faturalardan birini açtım, miktar karşısında dehşete düştüm. Üç aydır ödenmeyen faturalar, zamanında ödenmediği takdirde tahsilat tehdidinde ve haciz ihbarına yol açmıştı.

Kesinlikle çakırkeyif olmasına rağmen, annemin sesi telefonda da mutluydu. Dünya umurunda bile değildi. Annem ne zaman aşık olduğunu düşünse, kendisinin en iyi versiyonu haline gelirdi. Kaç kez olursa olsun

Daha önce de yanmıştı, her ilişkiye giriyordu. Bu da trajedinin bir parçasıydı. Gözlerinde ışık, yüzünde heyecan vardı... Biz kızları sevmesine rağmen, onun bu yönünü nadiren tek başına görürdük. Bu her zaman bir erkeğe bağlıydı, öz değeri kelimenin tam anlamıyla bencil, entrikacı ve iyi vakit geçirmeye çalışan bir adamın dengesindeydi. Ve annem buna kandı. Her seferinde. Her seferinde. Her seferinde.

Sert
mi?
Olabilir
. Doğru
mu?
Evet.

Faturaları ve suçluluk duygusunu bir kenara ittim, kendimle ne yapacağımın emin değildim. Bilgisayarıma baktım. Duke e-postayı bugün göndereceğini söyledi. İki den sonra

Üç yıl önce bir kez satın aldığım bir giyim şirketinden gelen e-postalarda hiçbir şey yoktu. Spam klasörümü bile kontrol ettim. Muhtemelen çok erkendi. Unutmuş olabilir. O kadar heyecanlanmama izin vermemiştim. Önündeki fikir hakkında. Belki de başlamadan önce kayıplarını azaltmaya karar verdi.

Sabahın sonraki bölümünü elimden geldiğince sessiz bir şekilde daireyi temizleyerek, tezgahları dezenfekte ederek ve mobilyaların tozunu alarak geçirdim, bir yandan da bu işi düşündüğüm için kendimi zihinsel olarak azarladım. Böyle bir şey olmayacaktı. Olsa bile, kalıcı pozisyonu kazanabileceğimi kim düşünebilirdi ki? Zihnim tüm bu fikri reddetmek istiyordu çünkü bana bir tür sadaka gibi geliyordu. Emin değildim elbette ama her şey çok ani olmuştu. Uygun. Duke'u anlamamanın zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Sebeplerinin ne olduğundan emin değildim.

E-postamı tekrar kontrol ettim. Kalbim duracak gibi oldu çünkü bu kez oradaydı. RDM Pazarlama'dan kalın harflerle yazılmış okunmamış bir mesaj.

Özellikle Duke'ten değil. RDM'den Mel'den.

E-postayı açtım. Bilinçli bir karar vermek için tüm bilgilere sahip olabilirdim. Gözlerimi kısarak baktım. Duke'un beni inandırdığı gibi bu bir başvuru değildi. Bu bir kabul e-postasıydı.

Sevgili Nora,

RDM'de staj programına katılmak üzere seçildiğiniz için tebrikler. Biz, şirket olarak, yüksek motivasyonlu ve yaratıcı bireyler arıyoruz.

şirketi büyütmek için. Bu ücretli bir stajyerlik pozisyonudur. Bilginizi artırmak için giriş seviyesi görevlerle görevlendirileceksiniz ve son derece saygın bir grafik tasarımcının altında çalışırken becerilerinizi geliştirin. Bu işe üç aday kabul edilecektir üç aylık program. Programın son ayının bir parçası olarak, her adayın kendi seçtiği bir işletme için web sitesi, logo, sosyal medya kampanyası vb. dahil olmak üzere tüm bir markalaşma paketini tasarlaması ve oluşturması gerekecektir.

Bu yarışmanın kazananı, RDM'de resmi stajyer olarak tam zamanlı bir pozisyon alacaktır. Çalışan gerekli eğitim ve deneyimi kazandıktan sonra tam zamanlı grafik tasarım pozisyonuna terfi edecektir. Stajın kazananı, eğitimini tamamlamak için RDM Marketing tarafından onaylanan ve ödemesi yapılan bir grafik tasarım programını seçme hakkına sahip olacaktır.

Bu programın şartlarını kabul etmek istiyorsanız, lütfen imzalamak için buraya tıklayın...

E-postanın geri kalanını gözden geçirdim, imlecim şu bağlantının üzerinde geziniyordu

Kayıdı tamamla. Tamam, Duke'un şirketi bana bir e-posta gönderdi ve tüm yarışma olayını atlayıp beni tam zamanlı olarak işe almanın ötesinde, isteyebileceğim her şeyi teklif etti. Eğitimimin geri kalanının ödeneceği fikri bile öyle bir rahatlatma hissi yarattı ki neredeyse nefes almakta zorlanıyordum.

Para kazanma ve biriktirme mücadelesi hiçbir zaman tam olarak üstesinden gelemediğim çetin bir savaştı. Ne zaman kenara önemli bir şey koysam, beklenmedik bir fatura ortaya çıkıyor ya da annem arabamızı mahvediyordu.

Kız kardeşlerimin dans kampı ya da basketbol turnuvası için paraya ihtiyacı olurdu. Asla ilerleyemedim. Tam olarak değil. Sonra North Dakota oldu ve diğer her şeyi sudan çıkardı.

Bağlantıya tıkladım ve daha detaylı bilgi buldum. Rahat bir nefes alarak, stajın kafeden kazandığım kadar ödeyeceğini keşfettim. Bu da garsonluk işimi bırakabileceğim ve Cathy için çalıştığım ekstra saatleri faturama yansıtabileceğim anlamına geliyordu. Bu beni para açısından aynı durumda bırakacaktı ama en azından potansiyeli olan bir işte çalışacaktım. Eğer yarışmayı kazanırsam, eğitim masraflarım karşılanacaktı. İstesem bile hayır diyemezdim.

GörünüŖe göre ofiste Duke Webber ile birlikte yaŖamanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Bu firsattan vazgeçmem mümkün değildi.

BİR HAFTA SONRA, kendimi adresindeki binama giden şehir kaldırımında yürürken buldum, bu kez yeni ayakkabılarımın topukları kaldırımında hoş bir şekilde tıkırdıyordu. Giydiğim şık pantolon ve şık üst, dünyada bir basamak yükseldiğimi hissettiriyordu. Hayatımda ilk kez lekelerle kaplı kıyafetler ya da önlükler giymiyordum. Saçlarım dağınık bir at kuyruğu yerine omuzlarıma dökülüyor, kendimi yumuşak ve kadınsı hissetmeme neden oluyordu. Kısa bir süre Duke'un fark edip etmeyeceğini düşündüm ama sonra bu düşünceleri bir kenara ittim. Duke'un saçımı beğenip beğenmemesi umurumda değildi. Umursadığım anda da bırakacağıma yemin ettim.

Pekala.

Belki de bırakmayacaktım.

Bu kez sokaklar cıvıl cıvıldı. Bir motosikletin gürültülü motoru yanımdan geçerken kükrüyor, kalabalık caddelerde hızla ilerliyordu. Büyük şehir otobüsleri ve bir avuç taksi hızla geçip gitti. Belli bir vızıltı havadaydı. Olasılıklarla dolu berrak bir sabah. Ofis binasındaki tüm şirketler için yeraltı otoparkı vardı, ama bugün iki blok ötedeki yerüstü otoparkına park ettim. Sadece bu seferlik, romantik-komedi anımın tadını çıkarmak istedim. Bir kahve almak için durdum. sokak satıcısına, ofislerine giden diğer erkek ve kadınlara neşeyle gülümsedi ve bir adam seyyar dinleyicileri için eski bir Bon Jovi şarkısı çalarken açık bir gitar kutusuna biraz bozukluk koydu.

Kapıyı açtım ve birinci kattaki bir dükkânda satılan kâğıt, kahve ve bir çeşit hamur işinin kokusunu içime çektim. Birinci kat benim için yeni bir şey değildi. Kendi koşullarım dışında hiçbir şey değişmemişti ve yüzümdeki sırtımayı engellemek zordu. Asansörlerin önünde durdum ama düğmeye uzandığımda başka bir parmak önce davrandı.

Duke.

Gri pantolonunu ve beyaz düğmeli gömleğini giymiş, sarı kravatını takmış ve kollarını yarıya kadar sıvamıştı. Yakışıklı, zahmetsiz ve günahkâr derecede tatlı, hepsi tek bir lezzetli pakette toplanmıştı. limit paketi. Kapıcı vardiyamda çalıştığım birkaç gece toplantılara gelmişti ve sadece el sallamıştı ki bu çok hoşuma gitmişti.

"Merhaba." Kapı açıldığında boş asansöre hızla girerek rahatça konuştum. Sesim düzgün ve pürüzsüz çıkmıştı, bunun için kendime zihinsel bir övgüde bulundum. Kendi gerginliğimi gizlemek için harcadığım tüm çabaya rağmen, o bir yaz sabahı kadar sakın görünüyordu.

Yavaşça arkamdan geldi ve yanımda omuz omuza durmak için döndü. Yanlışlıkla ona çarpmamak için birkaç santim sağıma kaydım.

"Cam Nora'yı öp."

Asansör kapısı kapandı.

"Hey, burada bana öyle diyemezsin."

Kaşlarını çattı. "Nerede? Burada mı? Asansörde mi?"

Ona bir bakış attım. "Ofiste. Eğer beni ciddiye alacaksan, beni tanıdığını unutmalısın. Bana sadece Nora de."

"Neden seni burada tanıyamıyorum?"

"Kimsenin bir avantajım olduğunu düşünmesini istemiyorum."

"Yapmadın. Yukarı mı çıkıyoruz?" Düğme pedine doğru işaret etti ve ikimizin de henüz herhangi bir düğmeye basmadığını fark ettim.

"Yukarıda yaptığım hiçbir şeye karışmayacağına söz verir vermez. Yerimi hak etmek zorundayım Duke. Özel muamele yok."

Dikkati dağılmış gibiydi. "Biri dışarıdaki düğmeye bastığı anda açılacak. Ve sonsuza dek burada bekleyeceğiz."

"Söz ver bana."

"Burada sana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağım." "İşte."

"Ne?"

"Burada" dedin. Asansör gibi. Bunu duymadığımı sanma." "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Bana yardım etmeyeceğine söz ver-"

Kapı açıldı ve iş kıyafetleri giymiş, üst kattaki çeşitli ofislerine giden bir grup insan tarafından kuşatıldık. Duke asansör duvarının benimkinden farklı bir köşesine sıkıştırılmasına izin verirken biraz fazla kendini beğenmiş görünüyordu. Daha sonra garip bir şekilde Kimse asansörde mahsur kalmışken konuşmasını bitirmek istemediğinde yaşanan sessizlik. Bir avuç insan dokuzuncu katta indi, sonra onüçüncü ve son olarak ondördüncü.

Duke, bizim için çalışıyor olması gereken bir adamı takip ederek asansörden inerken bana gülümsedi. "Hey, Troy. Karının bebeği oldu mu?"

RDM'nin ofis kapısına doğru yürürlerken adamın cevabını duymadım. Ben ileri atılmadan önce asansör kapanmaya başlamıştı.

İleride Duke omzunun üzerinden baktı ve RDM'nin kapılarını açmadan önce bana gülümsedi. Onu daha sonra bulacağıma ve birkaç kuralı çiğneyeceğime yemin ettim.

Holly adında, dostça gülümseyen, uzun sarı saçlı ve gamzeli bir kadın beni resepsiyonda karşıladı.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba. Ben Nora, staj için geldim."

Gözleri büyüdü ve beni bir kez daha içine çekti. "Tabii ki. Harika. Size masanızı göstereyim ve IT'deki arkadaşlara sizi ayarlamalarını söyleyeyim. RDM'ye hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedim, derin bir nefes alarak onu takip ettim ve koridordan geçerek ortasına bölmeler yerleştirilmiş geniş bir odaya girdim. Kadın ve erkeklerin sağlıklı bir karışımı etrafta dolaşıyordu ve Oda çalan telefonların, çınlayan kahve fincanlarının ve mırıldanan fotokopi makinesinin sesleriyle uğuldarken konuşmalar mutlu bir sohbetle doluydu. Ve hayatımda ilk kez, elimde bir süpürge ya da paspasla değil, bir dizüstü bilgisayarla tüm bunların ortasında durdum. Hem ağlama hem de Pharrell Williams'ın şarkısının en yüksek versiyonuyla odanın diğer ucunda dans etme dürtüsü

"Happy" beni çok etkiledi ama yine de direndim. Yarın kovulsam bile, bu sabah iki romantik-komedi anı yaşamıştım ve yüzümden geçen gülümsemeye engel olamadım.

Ayrıca, kayıt dışı olarak, bu sabah ofisin ne kadar temiz görüldüğünü not etmeliyim. Görünürde tek bir toz zerresi bile yoktu.

Sonraki birkaç saat yeni yüzler ve odamı ayarlamakla geçti, bir yandan da kendimi yabancı hissetmemeye çalışıyordum. Ben masamı kurarken, daha fazla evrak imzalarken ve müdürümün toplantısından çıkıp bana ipleri göstermesini beklerken, etrafımdaki diğerleri görevlerle uğraşıyordu. IT departmanı bilgisayarımı kurarken, benimkinin yanındaki bölmeleri işgal eden diğer iki stajyerle tanıştım.

Shawn ve Anita benden birkaç yaş küçüktü. Shawn yeterince iyi görünüyordu. Uzun boylu ve sırık gibiydi, alev kırmızısı saçları ve yanaklarını kaplayan çilleri vardı. Eğer *sevecen bilgisayar ineklerinin* sözlükte bir resmi olsaydı, Shawn'ın yüzü ortaya çıkardı. Aynı şey Anita ve Cruella De Vil. Uzun, simsiyah saçları ve aşırı karikatürize gülüşü tüylerimi diken diken ediyordu. Biraz fazla sahte bir kahkaha, biraz fazla hesapçı gözler ve

Konuşmamı bitirdikten sonra bana boş bir ifadeyle bakması, muhtemelen hiçbir zaman iyi arkadaş olamayacağımızı anlamam için yeterliydi.

Duke'u birkaç kez ofise girip çıkarken, Ryan ya da Mike ile sohbet ederken, telefon görüşmeleri yaparken ya da konferans odasında bir tasarımcı ve bir müşteriyle görüşürken gördüm. Özellikle onu takip ettiğimden değil, ama ofis o kadar büyük değildi. Henüz yapacak bir şeyim yoktu. Gözlerim doğal olarak geziniyordu... gezindikleri yerde.

Üzerimdeki tasarımcı, ultra kıvrıcık siyah saçları ve krem siyah teniyle hayat dolu bir kadındı. Neon yeşili bir elbise giymiş ve başına bir saç bandı takmıştı; moda anlayışını kiskanmadan edemedim. Çarpıcıydı, içeri girdiğinde odayı sahipleniyordu. Giymek için çok heyecanlandığım kıyafetime baktım ama güvensizliğim daha fazla ilerlemeden beni güldürdü. Bu kıyafetin Müdürüm olduğu için mi yoksa gerçekten bu kadar iyi biri olduğu için mi bilmiyorum ama öğle yemeğinde dinlenme odasında yanıma oturduğu için minnettardım. Başkalarının yaptığını gördüğüm gibi masamda yiyeceğimi düşünmüştüm ama buzdolabından yemeğimi almaya gittiğimde Tenisha dinlenme odasının etrafına yerleştirilmiş dört yuvarlak masadan birinde yanına oturmamı işaret etti.

"Peki, şu anda kaç müşteriyle çalışıyorsun?" Fıstık ezmeli sandviçimden bir ısırık alarak sordum, keşke ilk günüm için daha yetişkinlere uygun bir öğle yemeği getirseydim. Gerçek bir ilk iş günü geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve öğle yemeğinin zaten maaşıma dahil olmadığı bir işim olmamıştı.

Tenisha bana sanki ondan beni aya götürmesini istemişim gibi baktı. "Tatlım, öğle tatilindeyim. Öğle tatilinde iş hakkında konuşmam."

Gözlerimi kıptım. "Ah, pardon."

"Takılıyorum. Tanrım, siz stajyerler çok eğlenceli olacaksınız." Sonra kahkaha attı, sesi tüm odada yankılandı.

Anita ve Shawn kısa bir süre sonra öğle yemekleriyle masada bize katıldılar ve müdürleri görünürde yoktu.

"Şirket sahipleriyle ne zaman buluşacağız?" Anita Tenisha'ya sordu.

Duke'un yüzü zihnimde canlandı. Bana hiçbir zaman açıkça söylememişti ama şüphe seviyemin bir sayısı varsa, o da onu geçmiş ve on beşe doğru ilerliyordu.

Tenisha kendi kuralını çiğneyerek, "Sabahtan beri toplantılara girip çıkıyorlar. Saat ikideki personel toplantısı için burada olacaklar. Hepsiyle o zaman tanışacaksın."

"Hepsinin genç olduğunu duydum." Anita kaşlarını kaldırdı, ihtiyatlı görünmeye bile çalışmadı. "Ofisin göz bebeği."

Tenisha tam bir ısırık almak üzereydi ki havada durakladı. "Bunu kimden duydun?"

Anita soruya gülüp geçti. "Oh, hatırlamıyorum."

"İkisi evli ve aileleri var, birinin de uzun süreli bir ilişkisi var," dedi Tenisha, açıkçası ona bakarak.

"Duke, değil mi? Şu girip çıkarken gördüğüm uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam mı?"

Adının dudaklarından döküldüğünü duymak içimde kin dolu bir tepkiyi tetikledi. Bu duyguyu sandviçime saldırmaya yönlendirdim.

"Öncelikle, hepsi yakışıklı ama hiçbirisi o kadar esmer değil," dedi Tenisha, beni ve Shawn'ı güldürerek. "İkincisi, bu ofiste bir daha böyle konuşmamanızı öneririm."

"Öyle demek istemedim," diye kestirip attı, iğrenç bir şekilde gülerek. "Sadece takılıyordum."

Ve öğle yemeği o gündü.

Meşgul görünmeye çalışarak daha fazla ofis politikasını gözden geçirerek geçirdiğimiz bir saatin ardından, bir personel toplantısına çekildik. Üç stajyer de dahil olmak üzere yaklaşık on beş çalışan saydım, hepsi büyük konferans masasının etrafında oturuyordu. Masada Tenisha'nın yanına oturdum, not defterimi çıkarıp önüme koydum, pek de verimli geçmeyen ilk günüm için huzursuz hissediyordum. Kafede her zaman yapılacak bir şeyler vardı. Eğer sipariş almıyorsam, yemek dağıtıyor, tabakları temizliyor ya da gümüş takımları peçetelere yerleştiriyordum. Bu ilk gün hiç de düşündüğüm gibi geçmemişti. Elbette bir stajyerdim ve henüz ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama parmaklarım bir görevde serbest bırakılmak için can atıyordu.

Yönetim kurulu odasının kapısının üzerinde asılı duran RDM tabelası dikkatimi çekti. R.D.M. Ryan, Duke, Mike, belki? Tabelayı görmediğim için kendimi çok aptal hissettim. Tabii ki onun şirketiydi. Şirketleri. Bir dalgalanma

Hayallerinin tam da planladığı gibi gerçekleştiğini düşününce içimde mantıksız bir kıskançlık hissettim. Bazı insanlar için yıldızlar aynı hizaya gelir. Benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, üç yıldan kısa bir süre içinde bir ofis binasında kendi katları olan bir şirketin sahibi olmuştu. O gece şirketi hakkında konuşurken bana muhtemelen bu işin yürümeyeceğini söylemişti. İçten içe onunla aynı fikirdeydim. Bu düşünce bana bir şeyin gerçekten yürümesinden çok daha doğal gelmişti.

Ve bu üzücüydü. Değil mi?

Odaya girdiği anda onu hissettim. Tüm personeli selamlarken gözlerini şüpheyle benden kaçırdı. Bir patron gibi.

Bana doğru yaklaşıp el sıkışırken ve personelini kontrol ederken dışımdan sandalyemde kaskatı kesildim.

"Nora, değil mi?" Duke gülümseyerek tokalaşmam için elini uzattı.

Başımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Evet."

"Burada olmana çok sevindim."

Elini sıkarken bile gözlerimin bu adama çok şey anlattığından emin oldum.

"Teşekkür ederim *efendim*. Burada olduğuma sevindim."

Sırıttı. "Bana Duke de. Burada kimse unvanlara fazla takılmaz."

"Sana pek çok şey diyebilirim," diye mırıldandım.

"Neydi o?" Duke bana doğru eğilip kaşlarını çatarak sordu.

"Kulağa hoş geliyor."

Çok geçmeden Ryan ve Mike içeri süzıldüler, her biri çalışanları selamladı ve ekledi

tüm toplantıya gürültü ve mizah kattı. Mike yumuşak mavi takım elbisesini parlak yeşil bir kravatla giymişti. Ryan ise klasik gri kravatlı siyah bir takım elbise giymişti.

Üç şirket sahibi de konferans masasının etrafına oturmuş, bulabildikleri her açık koltuğa oturmuşlardı. Masanın başına oturacaklarını düşünmüştüm ama grupla birlikte oturmalarından kaynaklanan arkadaşlık duygusu hemen hoşuma gitti. Duke herkesi toplantıya davet ederken Mike ve Ryan gözüme çarptı ve ikisi de kaşlarını aynı anda kaldırdı. Gülümsemekten ve başımı hafifçe sallamaktan başka bir şey yapamadım.

"Üç yeni stajyerimize hoş geldiniz demek istiyoruz," dedi Duke, yan yana oturan üçümüzü işaret ederek. "Aslında, neden her biriniz kendinizi tanıtmak için bir dakikanızı ayırmıyorsunuz? Bize geçmişinizi, en sevdiğiniz birkaç şeyi ve bu yıl tamamlamayı planladığınız bir yapılacaklar listesi maddesini anlatın." Not defterini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Hmm, Nora? Neden önce sen başlamıyorsun?"

Bakışlarımı meydan okuyan bir ifadeyle karşıladı. Boğazımda biriken sinirleri yuttum ve ortaya ne atarsa atsın ona karşılık vermeye karar verdim.

"Elbette. Ben Nora Griffin. Burada, şehirde büyüdüm. Çin yemeklerini ve romantik komedileri severim."

Unutacağını umarak konuşmayı kestim ama Duke beni asla o kadar kolay bırakmazdı.

"Peki ya yapılacaklar listesindeki bir şeye ne dersin?"

Mike dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve şüpheyile yüzünü kapattı. Ryan tavana doğru baktı, dudaklarında yarım bir gülümseme oynayıyordu ama ikisi de bana bakmadı, bunun için minnettar hissettim. Duke kendini tuttu ama

Gözlerinde neşe vardı. Düpedüz neşe. "Henüz emin değilim."

"Ya da bize çoktan tamamladığınız destansı bir ölmeden önce yapılacaklar listesi ögesinden bahsedebilirsiniz."

Soğukkanlılığını koruduğu için ona tebrikler, çünkü iki arkadaşı gülümseyerek kavga ediyordu. Dudağımı ısırdım ve oyun suratımı takındım.

"Aklıma bir şey gelmiyor. Korkarım oldukça sıkıcıyım."

Bakışlarımı gereğinden biraz daha uzun süre tuttuktan sonra, "Merak etme. Geri döneceğim." Daha yüksek sesle ve tüm odaya seslenerek ekledi: "RDM'de hayatımızın her alanında hedefler koymaya inanırız. Birkaç şeyi kontrol etmeye başlamadıktan sonra yapılacaklar listesinin ne anlamı var? Eğer şirketimiz için çok çalışıyorsanız, biz de size ofis dışında bir hayatınız olması için gereken özgürlüğü ve programı sağlamak için çok çalışacağız. Bazılarımız için bu, hedefler koymak ve biraz eğlenmek için zaman ayırmak anlamına geliyor."

Anita'ya geçti, o da hemen bu yaz ailesinin yatını Powell Gölü'ne götürmekten bahsetti. Powell Gölü'nde hiç tekneyle gezmediğine inanamıyordu ve aman Tanrım, çok güzel bir yerdi. Zihnim üç yıl önce Duke ile geçirdiğim geceye gitti. Ölmeden önce yapılacaklar listesi üzerine konuşmamız belli ki onu etkilemişti. Şimdi çalışanlarının benim gibi olmamasına yardımcı olmaya adanmış bir şirket yönetiyordu. Konuşmamızı almış ve bu konuda bir şeyler yapmıştı. Ben de aynı konuşmayı almış ve bir şekilde *daha az* risk alan birine dönüşmüştüm - tabii bu mümkünse.

"Ölmeden önce yapılacaklar listesini güncelleyen var mı?" Duke tüm gruba sordu.

Ofis müdürü, saçları ağarmış, muhtemelen ellili yaşlarında, Susan adında yaşlı bir kadın elini kaldırdı, konuşurken yanakları pembeleşiyordu.

"Kocam ve ben bu sonbahar için Avrupa seyahati rezervasyonu yaptırдық."

Ryan ve Mike alkışlamaya başladılar, biz de onlara katıldık.

Duke'un yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Güzel, Susan! Ne kadar süre için?" "İki hafta." Susan utangaç bir tavırla gülümsedi.

"Bir sorum var. Bavulunuz bana uyacak mı?" Mike'ın esprisi odada birkaç kahkaha kopardı.

"Bu yaz Timp Dağı'nın zirvesine tırmanmak için antrenman yapıyorum. Bazı arkadaşlarla Temmuz ayında bir hafta sonu planladık," diye söze girdi Tenisha.

"O yürüyüşü daha önce de yapmıştım. Bayılacaksın. Yani, aslında nefret edeceksin ama sonunda seveceksin," dedi Ryan. Herkes kıkırdadı.

Masanın geri kalanı harekete geçme konusundaki kararlılıklarını teyit ederken birkaç yapılacaklar listesi maddesi daha açıklandı.

"Pekâlâ Nora, sana dönüyoruz. Sende ne var?"

Odanın gözlerinin yine üzerimde olduğunu hissettim. Duke'un beni rahat bırakmayacağını biliyordum, bu yüzden son birkaç dakikayı içten içe çıldırarak geçirmiştim

Zihnim kekeleyip dururken, fikirleri tam olarak meyve vermeden reddediyordum. Çok pahalı. Çok destansı. Çok uzak. Çok tehlikeli. Öpücük kamerasından söz etmek bile yasaktı. Elbette Avrupa'ya bir gezi kulağa hoş geliyordu ama banka hesabımdaki tüm paranın

Düşük rakamlar, başka bir şey düşünmek zorundayım. Powell Gölü ölmeden önce yapılacaklar listemdeyse bile, artık resmen listeden çıkmıştı.

Boğazımı temizledim ve titreyen ayağımı sakinleştirdim. Herkes bana bakıyor, bekliyordu. "Umm..." "Her zaman... sürmek istemişimdir..." diye başladım - sokaktaki adamın görüntüsü beynime hücum etti - "motosiklet".

Bu cümle ağzımdan çıktığı anda kendimi tekmelemek istedim. Birisi Avrupa'ya bir gezi ayarlamış. Ben de motosikletli biriyle otostop çekmek istediğimi söyledim.

Anita hafifçe homurdandı, sonra da öksürerek üstünü örttü. Şimdi vur beni.

"Buraya motosikletle gelen var mı?" Mike söyledi. "Bugün bunu gerçekleştirebiliriz."

Neyse ki kimse elini kaldırmadı. Ölmeden önce yapılacaklar listem hakkında düşünmek için üç dakikadan fazla zamanım olsaydı, hiç paraya mal olmayan daha iyi bir şey bulabileceğimi umutsuzca açıklamak istedim. Ama bunun yerine hiçbir şey söylemedim. Artık bu işin içindeydim. Motosikletleri sevdiğimi bile düşünmüyordum. Seviyor muydum?

Duke'un neşeli gözleri üzerime dikildi. "Hoşuma gitti. Siz stajyerler için, her ay personel toplantımızda yapılacaklar listesi maddelerini takip ediyoruz."

"Seninki ne Duke?" Anita, açgözlü gözleri onun yüzünde gezinirken sordu.

Özellikle bana doğru bakmadı ama o konuşurken yüzümün ısındığını hissedebiliyordum.

"Her zaman bir filmde bir sahneyi canlandırmak istemişimdir."

Karnım sıkıştı. Onun bakışları bana doğru kaymaya başlayınca bakışlarımı indirdim. Dudaklarım gülümsemek için irademe karşı mücadele etse de, ilişkiye girmeyecektim.

"Kız arkadaşınla mı?" Anita mırıldandı, sanki büyük bir sırrın içindeymiş gibi yaklaştı.

Başını salladı ve sırttı. "Bu gizli bir bilgi. Halledersem haber veririm."

Toplantı nihayet başladı. İlk iki ay boyunca tasarımcılarımızla yakın çalışacak, onların iş yükünü hafifletirken işin inceliklerini öğrenecektik. Stajımızın son ayı tasarım yarışması olacaktı.

"İki ay sonra Mike, Ryan ve ben her birinize şirket olarak çalışmalarımızı en iyi şekilde temsil edeceğimizi düşündüğümüz pazarlama paketi için üç farklı iş seçeneği sunacağız. En çok ilgilendiğiniz şirketi seçeceksiniz. Bundan sonra, seçtiğiniz işletme için pazarlama paketinizi oluşturmak üzere dört haftanız olacak."

Duke, "Nora, sen Tenisha ve benimle birlikte çalışacaksın," dedi. "Anita, sen Susan ve Mike'la olacaksın. Ve Shawn, sen de Ryan ve Nisan."

Toplantı herkesin projeleri ve birlikte çalıştıkları şirketler hakkında rapor vermesiyle devam ederken ben oturmuş Duke'un tartışmayı yönetmesini izliyor, onun odaya bu şekilde hükmetme yeteneğinden etkileniyordum

samimiyet ve rahatlık. Ve bir şeyi fark ettim. Ben bu alana gelmeden önce birbirimiz hakkında ne bildiğimizin bir önemi yoktu. Uzun zaman önce bir anı paylaşmıştık. O benim patronumdu ve bir kız arkadaşı vardı. Birçok açıdan bu, tüm hedefimi basitleştirdi ve endişelerimi boşa çıkardı. Artık zamanımı yaz sonunda buradaki pozisyonumu kazanmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya odaklanarak geçirebilirdim. Uzun zaman önce arkadaş gibi bir şey olmuştuk ama bu resmen sona ermişti. Gerçek dünyaya geri döndük.

O konuşurken gözlerim onun kollarına kaydı. Açıkçası yüzüne bakmaktan yorulmaya başlamıştım. Güldüğünde kırışan gözlerinin etrafında gülme çizgileri vardı ve koyu renk saçları gelişigüzel dağılmıştı.

en çekici şekilde. Çok mükemmeldi. Gerçi ön kollar da pek iyi sayılmazdı. Sadece o oturduğunda ve Ryan konuşmak için ayağa kalktığında Duke bana baktı. Bunu görmeden önce hissettim, bakışlarım bir anda onunkilerle buluştu ve sandalyemde kıpırdanmaya başladım. Karnıma doğru gayet normal bir şekilde katlanmış olan kollarım birdenbire on fit uzunluğunda ve saçma bir şekilde garip hissettirdi. Ne zaman bir Gülümsemesi dudaklarını bükmeye başladığında bakışlarımı yere indirdim. Ne yazık ki, benimkileri delip geçen karanlık gözler yoktu. Yine de söyleyebilirim ki, tertemizdi.

DUKE^{UN KIZ ARKADAŞI} sosyal medyada görüldüğünden çok daha güzeldi. Bu da bir şey ifade ediyordu. Kıyaslamamam gerektiğini biliyordum ama kıyaslamamak çok zordu. Kestane rengi saçları benimkilere kıyasla parlak ve gürdü.

-Çok donuk ve cansız. Pahalı bir şey için ne zamanım ne de param vardı. saç kremleri ya da kuaför ziyaretleri. Sıkı vücudundan profesyonelce manikürlenmiş tırnaklarına kadar her şeyiyle beni gölgede bırakıyordu.

Küçük bir ofisti. Haftada en az iki ya da üç kez gelirdi. Benim masam merkeze yakındı -Duke'a yakındı- bu yüzden Duke'un masasına yakınlığım göz önüne alındığında onu gözlemlemem pek de anormal değildi. Bu benim konumumdu. Tahmin ettiğimden daha sessizdi, bu da beni nedense şaşırtmıştı. RDM'ye gelir ve hemen Duke'un ofisine kapanırdı. Görünüşe bakılırsa, ne olmak istiyorsa o olabilirdi. İyi ve tatlı olabilirdi. Duke'ün ona söylediği bir şey karşısında suratını asabilirdi. Mike ve Ryan'a beşlik çakıp söyledikleri bir şeye yüksek sesle gülebilir ya da Anita'yla rahatça sohbet edebilirdi. Klişe ve anlamsız bir iltifat ederken gülümseyebilirdi. Aynı zamanda yapışkan ve sinir bozucu derecede dokunaklı da olabiliyordu. Bazı günler Duke'e yapışıyor ve Duke uzaklaşmak için kolunu Duke'ün elinden kurtarmak zorunda kalıyordu. Aralarındaki garip dansı gözlemlediğim birkaç hafta içinde bu durum giderek daha fazla yaşıyordu.

Ya da bana öyle geliyordu. Eminim ki muhakeme yeteneğimde en ufak bir bulanıklık yoktu.

Ve sonra dün vardı. Duke, Rachel'la birlikte masamın önündeki fotokopi makinesinin yanında bir grup halinde durmuş, diğer sahiplerle konuşuyordu

Bir şey hakkında. Yine o yakınlık, onlar sohbet ederken gözlerimin gruba kaymasına engel olamıyordum. Rachel önümde geçirdikleri beş dakika boyunca onun elini tutmuş ya da kolunu onunkine dolamıştı. Duke her seferinde nazikçe bir çıkış yolu buluyordu. Gözleri aniden benimkilerle buluştu ve masamda ırkıldım, bilgisayarım hemen dikkatimi istedi. Ama tekrar başımı kaldırdığımda bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

SESİLİ MESAJ: Nora, tatlım. Kip'in sana para göndereceğine söz veriyorum, ama şimdi bir sonraki maaş çekine kadar beklemek zorundayız. Daha acil faturaları olduğunu bilmiyordum. Her neyse, biz iyiyiz. Biraz yardıma ihtiyacım var. Kredi kartımı kullanırdım ama şu anda limiti doldu. Kip başka bir tane almamı istemiyor. Her neyse, depolama birimi beni tekrar aradı ve... Ben sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Büyükanнемin sizin için yaptığı battaniyeler orada. Bebek eşyaların. Benim için ödeyebilir misin? Lütfen? En kısa zamanda size bir çek göndereceğiz. Lütfen bana haber verin.

ANNEME GÖRE, önceden ödeme yapılmazsa depo üzerindeki haciz Pazartesi günü başlayacaktı. Bunu yapmayacaktım. Bazı sınırlar koymam gerekiyordu. Eğer bu olmasaydı, başka bir şey olurdu. Bir şey vardı. Her zaman başka bir şey. Kip'le karavanda gezip tozmak için işini bırakan oydu. O da benim kadar faturalarını ödeyebilecek durumdaydı. Gerçi beni ya da banka hesabımı tanımlamak için kullanacağım kelime pek de becerikli sayılmazdı. Güvenilir demek daha doğru olurdu. Ama bu sefer değil.

Perşembe akşamı sesli mesajı geldi. Sesindeki yakarış Cuma ve Cumartesi günleri boyunca kafamın içinde tekrar tekrar çaldı. Anneannemin benim ve kız kardeşlerimin her biri için diktığı el yapımı battaniyeler Ölmeden önce Tenisha'nın bir müşterisi için yeni bir logo üzerinde çalışırken bana eşlik etti. Kip'in ödenmemiş faturalarının muhtemelen sosyal medya hesaplarında gördüğüm yeni Jeep ile daha fazla ilgisi olduğu düşüncesiyle tuvaletleri temizledim.

anamlı bir şeyden çok medya resimleri. Pazar günü öğleden sonra annemin deposuna gittim. Ofis kapalıydı ama ofisten kimseyle konuşmama gerek yoktu. Suçluluk duygumu yatıştırmak için kız kardeşlerim ve benim için gerçekten anlam ifade eden birkaç şey almayı planlamıştım. Arabamda yer olsaydı, belki annem için de birkaç şey alabilirdim.

Ancak, depolama ünitesinin üzerinde depolama şirketinin fazladan bir kilidi vardı, girişimi engelliyor ve tüm planımı durduruyordu.

Evime dönerken suçluluk duygusu beni eski resim albümleri, anneme miras kalan güzel tabaklar, kanepemiz ve annemin eski pikabı ve biz kızların oturma odasında saatlerce dans ettiğimiz albümler şeklinde meşgul etti.

İhtiyacımız var mıydı?

somut bir kanıt? Yoksa o zamanlara dair anılarımız bizi ayakta tutmaya yetecek miydi? Merdivenleri çıkıp daireme girdiğimde, kendimi içeri attığımda, tezgahdan depo faturasını aldığımda, hala bu soruyu düşünüyordum.

buzdolabından elma aldım ve kendimi yatağıma attım.

Dizüstü bilgisayara uzanıp annemin deposu için online bir hesap oluşturup faturanın tamamını ödediğimde sorunun cevabı beni hâlâ bulmamıştı.

ERTESİ GÜN, fırının üzerindeki saate baktım ve son mısır gevreği lokmamı ağzıma attım, ağzımın kenarından süt damlıyordu, silmeden önce. RDM'de sadece birkaç haftadır çalışıyordum ve geç kalma düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Mira hastanedeki gece vardiyasından yeni dönmüştü. Arabası tamirdeydi, o yüzden benimkini almıştı. Son on dakikayı ona stresli bir şekilde mesaj atarak ve nerede olduğunu sorarak geçirdim. Acil bir hasta tarafından alıkonulmuştu. Bu noktada, bir ya da iki dakikadan fazla geç kalmayacaktım ama işe giderken tüm yol boyunca gergin olacaktım.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi Mira, çantasını tezgâhın üzerine bırakarak. "Ama önce kötü haberi mi yoksa gerçekten kötü haberi mi istersin?" Ben lavabodaki kâsemi yıkamak için acele ederken o da tezgâhın üzerine iki zarf koydu.

Lavabonun yanındaki bardağıma uzandım ve büyük bir yudum aldım.

"Haber yok." "Öğrenci kredisi faturanız geldi."

Yutkundum ve belgeyi almadan önce ellerimi havluya sildim.

"Onlara benden para istemeyi bırakmalarını söyledim. Bu çok kaba," dedim belgeyi yırtıp açarken aslında hissetmediğim bir hafiflikle. Birkaç kez yüklü ödemeler yapmıştım ama hiç düşmüyor gibiydi.

"Diğer kötü haber ne?" Masanın üzerinde dudak kremimi ararken sordum. Her şeyi söyleseydi bari, yoksa bilmemek beni daha çok tedirgin ederdi.

"Kira artıyor."

Bu beni durdurdu. "Ne?" Bunu bilmemeyi tercih ederdim. Elinde tuttuğu mektubu alıp belgeyi taradım. "Ayda iki yüz dolar daha mı fazla? Bunu insanlara nasıl yapabiliyorlar?"

"Her şey zamlanıyor. Geçen gün Brock'la baktığımız daireler çok yüksekti. Çok özür dilerim."

Dudağımı ısırdım ve iyi bir yüz ifadesi takındım. "Belki sen ve Brock 'Buraya taşın' dedim. 'Eğlenceli bir üçüncü tekerlek olurdum. Cidden asla bilemezsin

Ben buradaydım."

Hıncırca sırttı. "Burada olduğumuzu kesinlikle anladınız, o yüzden belki de bu daveti yeniden düşünmek istersiniz."

"Tamam. Olmaz. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Teklif iptal edildi." Elimde çantam ve anahtarlarımla ön kapıdan çıkarken koluna bir şaplak attım. "Görüşürüz."

İyi olacaktım. Daha kötülerini de atlatmıştım. Ya yaz bitmeden yeni bir oda arkadaşı ya da yeni bir daire bulmam gerekiyordu. Eminim ki İki yüz dolarlık zamlarla bile şu anki kiramdan daha ucuz bir şey bulmak zor olacaktı. Eğer Salt Lake City bir araba galerisiyse, ben kesinlikle ikinci el bölümünde yaşıyordum. Annemin deposunun parasını ödedikten sonra tasarruf hesabımda dört yüz dolar kalmıştı. Onu altın gibi korumaya yemin ettim. Zihinsel olarak bu ekstra kiranın nereden geleceğini hesapladım. Temizlik işimden kazandığımın tamamının doğrudan öğrenci kredime gitmesi yerine, asgari bakiyeyi ödeyebilir ve bu paranın bir kısmını kira için kullanabilirdim. Bunu başarabilirdim. Belki birkaç oda arkadaşı bulabilirim. Yatak odasını biriyle paylaşabilirdim. Mahremiyetin olmaması fiziksel olarak acı çekmeme neden oluyordu. Ama gerekirse bunu yapabilirdim. Okul harcı için para biriktirmem yıllarımı alırdı ama pek çok insan otuzlu yaşlarında üniversiteye giderdi. Sorun olmazdı. Bu zor bir dönemdi. Atlatırdım. Her zaman atlatmışımdır.

İşe giderken neredeyse kendimi bu gerçeğe ikna etmiştim. Kalbim, radyonun sesini açmama yetecek kadar inkârın içine yerleşmişti. Bir pop şarkısı çalıyordu ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. İyi olacaktım. Bunu atlatabilirim. Hala öğrenci kredilerimi ödeyebilecektim-

Birden kulaklarımda bir patlama sesi duydum ve arabam sağ tarafımdaki kaldırıma doğru sarsıldı. İçgüdüsel olarak geri dönmeye çalıştım. ama tekerlek sıkıydı, diğer yöne hareket ettirmek neredeyse imkânsızdı. Frene bastım. Caddede yürüyen bir adam, arabam kaldırıma çarpıp durmadan birkaç dakika önce yolumdan çekildi. Beynimin az önce olanları algılaması birkaç saniye sürdü.

Sonraki yarım saat boyunca duygularım birbirine karıştı. Lastiğim patladığında otoyolda gitmediğim için şükrediyorum. Arabadaki adam için minnettarım.

ezilmek yerine arabamı lastikçiye götürmesi için bir çekici çağırmama yardım etti. Bir çekicinin maliyetini hesaplamaya çalışırken içimde bir gümbürtü. Lastikçideki uzun boylu, zayıf, yağlı beyaz üniformalı adam bana sadece bir lastik satamayacağını söyledi. Bu çok güvensiz olurdu. Kalan üç lastiğimin hepsi yıpranmıştı.

"Bir, belki iki hafta içinde aynı sorunla geri geleceksin. Tabii bu seferki kadar şanslıysan. Ciddi şekilde yaralanabilirdin. Yolda olmak çok tehlikeli."

Tam bir yıkım kalbimi sıktı ve tüm olumlu olma çabalarım yok oldu. Aynen böyle, elimdeki son parayı da Paslı, eski, külüstür Honda Civic'imın dört yeni lastiği için yetersiz birikim.

"İşe gelmen çok güzel," diye diklendi Anita, ben üç saat gecikmeyle yerime otururken gözleri masalarımızı ayıran bölmenin üzerinden bakıyordu. Hiçbir şey söylemedim. Yapamadım. Görünüşe göre duygularım bugün beklenmedik pek çok şeyle başa çıkabilecek donanıma sahipti, ama iş arkadaşımın küçümseyici tavrı, Bilgisiz yorumlar beni uçurumun kenarına itecekti. Kalan az enerjimi bilgisayarımı açmak ve çantamı odamdaki çekmecelerden birine koymak için harcadım.

Sessizliğim karşısında ofladı, gözleri muhtemelen lastikçide oturmaktan lastik kokan buruşuk kıyafetime kaydı. "Sakin ol. Sadece şaka yapıyorum. Holly bize arabanızdan bahsetti."

Resepsiyonistin amacı saftı. Tabii ki Holly'ye söylemek zorundaydı. Yakınımda çalışanlara neden geç kaldığımı soruyordum ama yine de insanların işimi bilmesinden nefret ediyordum. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Şimdiye kadar korkunç bir gün geçirmiştım - korkunç bir hafta sonundan sonra - ama duyguları daha sonraki bir tarihe kadar bir kenara itmeye kararlıydım. Umarım hiçbir zaman... Yalnız kalana kadar bekle.

"Sanırım geçen gün yanınıza park etmişim. Meraktan soruyorum, araban kaç yaşında?" Anita sordu, hastalıklı tatlı sesi içimi gıcıkliyordu.

"Emin değilim," dedim. "Ve lastiklerdi. Arabadan değil." Neyse ki araba harika çalışıyordu.

"Babam 75.000 milden fazla yol yapmış bir arabayı kullanmama izin vermez. Her zaman yolda benim için endişelenmek istemediğini söylerdi."

Ayak parmaklarım beyaz Keds ayakkabılarımın içinde sıkıştı ve kendimi yeniden odaklanmak ve sakinleşmek için nefes almaya zorladım. Zen girişiminde bulunduğum bir anda, Büyük bir fincanda kapaklı bir çeşit gazozu benzeyen bir şey fark ettim. bilgisayarımın yanındaki saman. Son birkaç gündür masamda bir şişe sudan başka bir şey içmemişim. Kapağın üzerinden baktığımda koyu renkli bir sıvı gördüm.

ağzımı sulandıran baloncuklar. Bir yabancıнын gazozunu içmeyecektim ama kafeinli, şeker yüklü bir içeceğin günün keskin kenarlarını ne kadar hafifleteceğini hayal edebiliyordum.

"Kimin içeceği bu?" Etrafımdakilere sordum.

"Ben soda içmem," diye açıkladı Anita. "Çok fazla şeker var."

Arkamdan Shawn'ın sesi nihayet yükseldi. "Seninki belki?"

Ofiste etrafıma bakındım ama kimse masama oturup içeceğini bırakmış gibi görünmüyordu. İçimi çekerek bardağı elime aldım, kenara çekip önümden kaldırdım ki bardağın altındaki küçük bir kâğıt parçası beni duraksattı. İçkiyi yerine koydum ve notu açtım.

Cam'i öp,

Lastikleri duydum. Bir keresinde bana DP'nin düzeltemeyeceği bir şey olmadığı söylenmişti.

NOT. Düşüğünden emin oldum.

Uzun bir süre orada oturdum, kıpırdamadım, yanaklarımın içini çiğnedim, kağıttaki kelimeler kenarlarda bulanıklaştı. Gözyaşlarım geri itildiğinde ve nihayet kendimi toparladığımda, içkiyi kendime yaklaştırdım ve tüm dünyada şimdiye kadar içilmiş en uzun ve en tatmin edici içkiyi içmeye başladım. Kafein ve Duke'un nezaketinin birleşimi damarlarıma günün geri kalanını geçirmeme yetecek kadar hayat pompaladı.

Lastik dükkanında ^{geçirdiğim felaket} sabahtan ve adresine girdiğimde beni karşılayan tek faturadan ^{sonra}, bu akşamki temizliğimi aceleye getirmek istemedim. Üst kattaki ofisi her zamankinden çok daha geç bitirdim, bu da bana RDM'ye geri döndüğümde tam olarak istediğim şeyi verdi - herkes gitmişti. Odaları dolaşmaya, gerektiğinde nokta atışı temizlik yapmaya ve çöp kutularını boşaltmaya başladım. Tekrarlayan görevleri acınası bir şekilde rahatlatıcı buluyordum. Girmek üzereydim

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapının açıldığını duyduğumda kadınlar tuvaletindeydim. Panikleyerek saklanmak için kapı aralığından içeri daldım.

Tabii ki arkamda kocaman, gıcırdayan bir temizlik arabası varken bir yere dalmak zordu ama kapı aralığından görünmeden geçtiğimi sanıyordum. Banyoda verimli bir şekilde hareket ettim, yerleri paspaslamadan önce tuvaletleri, lavaboları ve aynaları temizledim. İşim bittiğinde koridora baktım ve kulaklıklarımı çıkarıp dinledikten sonra arabayı erkekler tuvaletine götürdüm.

Temizlik işinde kendime uygun bir ritim tutturmuştum. İşten nefret etmiyordum. Tamam, dürüst olmak gerekirse, erkekler tuvaletini temizlemekten nefret ediyordum. Çok iğrenç olduğundan değil, şükürler olsun, sadece içeride olmak yanlış hissettiriyordu.

Sanki yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibi. Kendimi rahatlatmadan önce kabinlerin altını iki kez kontrol ettiğimden emin oldum.

Akılsızca çalışmak, dağınık beynimin gün boyunca bir kenara ittiğim her endişeli düşünceyle dolup taşmasına izin verdi. Faturalar, kira ve lastikler düşüncelerime girip çıkıyordu. Ve tabii ki tüm bunların altında yatan tek bir soru vardı: Hayatım boyunca nasıl para biriktirebilirdim ama asla ilerleyemezdim. Fırçayı elime alıp evin içini, dışını ve etrafını temizlerken endişe ve öfke parmaklarımı ele geçirdi. erkek pisuvarları.

Bir hafta önceki toplantımızdan bu yana, her stajyerin aklında yapılacaklar listesi konuşuluyordu. Bir şirketin böyle bir şeyle ilgilenmesini beklemiyordum. Şüphesiz Duke'un etkisi. Belki de Duke'un dünyasında, ölmeden önce yapılacaklar listesi çok yaygındı. Bu hayatta tatmin olmuş hissetmek için egzotik bir yere gitmek için bir yığın para harcamak. Büyük bir hayat, büyük şeyler yapmak demekti. Büyük seyahatler. Eve yazacak bir şey yoksa, bir şey hakkında eve yazamazsın.

Benim dünyamda, yapılacaklar listesi fikri sadece suçluluk duygusu yaratıyordu. Suçluluk duygusu.

bir şekilde bu hayatı yanlış yapıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım, asla yeterli olmayabilirdi. Ve bu düşünce fiziksel olarak acı çekmeme neden oluyordu. Belki de her zaman daha eğlenceli olamadığım ya da her zaman annemi koruduğum için suçluluk duyacaktım.

Pisuvanın sifonunu çektim, sabunun borudan aşağı emilmeden önce haznenin etrafında dönmesini depresif bir memnuniyetle izledim. Suçluluk *duyuyordum* çünkü staj yaptığım ofiste hademe olarak çalışmaktan utanıyordum. Duke ile aynı ofiste çalışıyordum, kız arkadaşı olduğu için bunun bir önemi olmaması gerekirdi ama bir şekilde vardı. Ben de Kariyerimi özel hayatımın önüne koymak istediğim için suçluluk duyuyordum. Hatta bu aptal stajı kabul ettiğim ve bunu sadece istemekle kalmayıp buna *ihtiyacım* olduğu için bile suçluluk *duyuyordum*. Duke'un beni bu kadar alçalmış görmesinden nefret ediyordum.

Ve orada, erkekler tuvaletinin sessizliğinde, bastırdığım tüm duygular tüm gücüyle üzerime geldi. Gözlerimin arkasındaki gerilim baş ağrısı başımı tutmama ve görüş alanımdaki tek koltuğa oturmama neden oldu. İnsan ağladığında belli bir katartik rahatlama olur. Kendimi o kadar sert ve katı tutmuştum ki, vücudum endişeyle gerilmişti, bu rahatlama anı için neredeyse yalvarıyordum.

Ayrıca Duke'un, onca insan arasından, bir anda içeri girmeye karar vermesi de talihsizlikti.

Tam o anda erkekler tuvaletine girdim ve beni erkekler pisuvarında oturmuş ağlarken gördüm.

"Nora? Hey! Sorun ne?" diye sordu, sesini telaş kaplamıştı.

Dehşetle ayağa fırladım, burnumdan gelen sümükleri yutmaya çalışırken o bana doğru yürüdü, gözleri sanki beni yerde kanlar içinde görmeyi bekliyormuş gibi her yerimi inceliyordu.

"Nora." Önümde durdu. "Neyin var? Yaralandın mı?" "Hayır." Yüzümü sildim. "Ben iyiyim. Neden hâlâ buradasın?"

"Bir toplantım vardı. Neden hâlâ buradasın?" diye karşı çıktı, gözleri bana inanmıyormuş gibi yüzümü tarıyordu.

"Burada çalışıyorum, hatırladın mı?" Gülümsemeye çalışmam büyük olasılıkla bir sirk palyaçosu ile seri katil arasında bir şeydi. Bildiğim kadarıyla rimel gözyaşlarımın yolunu tutmuştu. Gözlerimin altını sildim ve temizlemek için elimden geleni yaptım. "Şimdi iyiyim. Özür dilerim."

"Yapacak neyiniz kaldı?" Duke banyoya baktı, bakışları hâlâ su lekeleriyle kaplı aynaları ve kirli lavaboları tarıyordu.

Panik içimi kapladı. "Hiçbir şey. Evine git."

"Söyle bana." Arabamdan bir tuvalet fırçası aldı ve sanki bir rehine durumuymuş gibi havaya kaldırdı. Neyse ki yeni bir fırçaydı, hâlâ plastiğe sarılıydı ve alt bölmeye takılıydı. Duke dağınık kahverengi saçları, takım elbise pantolonu, kravatı ve kıvrılmış kollarıyla durmuş, tuvalet fırçasını bir silah gibi sallıyordu. Ve bu beni gülümsetmediyse ne olayım.

"İşim bitti," dedim parlak bir sesle, ona doğru yaklaşırken.

"Hayır, bitmedi." Fırçayı ulaşamayacağım kadar yükseğe kaldırdı.

"Ağlıyorum. Gitmeden önce oturup biraz ağlayacaktım. Bunu yaptım. Şimdi eve gidiyorum."

Arabamdaki eşyaları düzeltmeye başladım, önlüğümü çözdüm ve saldırmadan önce gardını bir santim düşürmesini bekledim. Kendimi ona doğru fırlattım, fırçayı tutan kolunu yakalayıp aşağı çekmek için tüm ağırlığımı kullanırken şaşkınlık içindeydim. O sırada Duke bana yapışmış, ıslak bir köpek gibi beni silkelemeye çalışıyordu. Parmaklarım ona yapıştı, içimde bir adrenalın patlaması vardı. Bu yeşil dünyada benim için tuvalet fırçalamasına imkân yoktu.

Ama sonra beklenmedik bir şey yaptı. Fırçayı yere bıraktı ve iki kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekti. Donup kaldım. Kolonyasından yayılan hafif çam kokusu burnuma doldu ve beni komaya soktu. Her şey çok uygunsuzdu ve doğru-yanlış sensörlerim pır pır ediyordu. Bir kız arkadaşı vardı ve sarılıyorduk. Ama aynı zamanda arkadaştık da... ya da öyle bir şey. Orada öylece duruyordum, kollarında bir heykel gibiydim. Bir ağaç gövdesine sarılmak gibi bir şey olmalıydı. Yılmadı, beni kendine çekti ve daha sıkı sarıldı, ta ki içimde derinlerde bir şey rahat bir nefes alana kadar. Sarılmak için yanlış kişiydi ama etrafta başka kimse yoktu ve bu yüzden yavaş yavaş başım göğsünde eridi. Kollarım beline dolandı. Ve bir anlığına, zaman tarihindeki kısa bir milisaniye boyunca, patronum Duke Webber'ın bana sarılmasına izin verdim.

Erkekler tuvaletinde.

"Neden ağlıyordun?" diye fısıldadı uzun bir süre sonra, sesi kısık ve kulağımdaydı.

Kendimi hatırlayarak yutkundum. "Çünkü erkekler tuvaletini temizliyorum. Her gece bu saatlerde olur."

Beni bırakıp geri çekilmeden önce küçük kıkırdamasını hissettim. Gömleğimi düzelttim ve elinde tuttuğu temiz tuvalet fırçasını almak için eğildim.

arabamdan rehin aldı. Bu süre içinde Duke temizleyiciyi ve kullanmakta olduğum tuvalet fırçasını kapmayı başarmış ve tezgahlardan birine doğru ilerlemişti.

"Duke. Lütfen yapma." Bir gecede ancak bu kadar aşağılanmayı kaldırabilirdim ve onun benim için tuvalet temizleme fikri çok fazlaydı. Onun acımasını istemiyordum. Bu kadar iyi davranmasını istemiyordum.

"Şanslısınız. Annem küçükken tuvaletleri temizlemem için hep beni görevlendirirdi çünkü tuvalet temizlemeyi diğer işlere tercih ederdim. angarya." Sesi kabinin içinde boğuk geliyordu, ama gıcırtyı ve temizleyicinin spreyini duyabiliyordum.

"Yalan söylemediğini umsan iyi edersin, çünkü evlendiğinde karına söylediklerini söyleyeceğim ve işin bitecek."

"Harika. Buna bayıldım." "Yalancı."

"Bana neden ağladığını söyle."

"Bu garip bir şantaj şekli mi?" diye sordum.

Duke sifonu çekti ve yan kabine geçti. Bunu daha fazla izleyemezdim, bu yüzden tezgahı ve lavaboları temizlemeye başladım.

"Hayır. Sadece bir arkadaşına iyi olup olmadığını soruyorum."

Bir arkadaş. Bu sözler beni rahatlatmalıydı. Ve belki bir nebze de olsa rahatlattı ama içimi yine büyük bir aşağılanma dalgası kapladı.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum. Ben iyiyim. Biraz üzüldüm. Son."

Duke bundan sonra bir süre sessiz kaldı, temizlenen tuvaletlerin sesi her şeyin ne kadar küçük düşürücü olduğunu sürekli hatırlatıyordu. "Bana şunu söyle, RDM'de seni üzen bir şey mi var? Birileri sana iyi davranmıyor mu?"

"Hayır. Öyle bir şey yok." Aklıma kısa süreliğine Anita'nın yüzü geldi ama bu fikri reddettim. Kötü kızlarla başa çıkabilirdim. Ve yazdan sonra ikimizden biri eve dönecekti, böylece onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Bir sifon daha çekti ve sondan ikinci ahıra geçti. Sessizce çalıştık, ikimiz de işimize dalmıştık. Paspası kapıp arkadan başlamadan önce aynaları sildim. Sessizlik beni öldürüyordu.

Beni öldürüyordu. Ama hangi ses beni daha çok öldürüyordu biliyor musunuz? Duke'un tuvaletleri fırçalama sesi.

"Bana yardım etmekte ısrar ediyorsan lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Bu çok garip."

"Elbette." Bir süre bekledi ve sonra ekledi, "Geçen gün vücudumda garip bir apse buldum-"

"DUR."

Tam zamanında döndüğümde, kravatı çözülmüş ve yüzünde alaycı bir gülümsemeyle kabinden çıktığını gördüm. Bir an için Duke Webber'ın yıkıcı cazibesine kapılarak ona göz kırptım. Bir kez daha sarılmak istiyordum, lanet olsun.

"Tamam. Buraya ilk girdiğimde erkekler pisuvarında nasıl oturduğun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Temizdi, tamam mı! Her yeri temizledim. Lütfen beni tekrar ağlatma."

Aramıza sessizlik çöktü. Gözleriyle buluşamasam da bana baktığını hissedebiliyordum.

"Hey," dedi ve odanın öbür ucundan bile sesi tüy gibi tenimi okşadı. Ondan tarafa döndüm ve duyduğumu belirtmek için bir ses çıkardım. Sesi yumuşak ve şefkatli geliyordu ve ben şu anda yumuşak ve şefkatli davranamazdım. Şefkatten bir atış uzaktaydım-

Koluma dokunan bir el beni ürküttü. Bakışlarımı isteksizce onunkilere doğru kaldırdım. "Seni asla ağlatmak istemem. Asla."

Bir anda gözlerim akan bir musluğa dönüştü, yüz hatlarım çirkin ağlama suratına büründü. Kötü bir gün geçirdiğiniz ve herkese iyi olduğunuzu söyleyip durduğunuz o an gibi. İyisin. İyisin. İyisin.

Sonra biri gözünüzün içine bakıp nasıl olduğunuzu sorar ve tamamen yıkılırsınız. Geri döndüm, yüzümü ellerimin arkasına saklamak için paspasın sapını bıraktım.

"Bu çok ironik," diye hıçkırdım.

Bana doğru birkaç adım attı ama elimle onu durdurdum. Şimdi kahkaha ve gözyaşlarının korkunç bir karışımıydım.

"Ben iyiyim! Gerçekten iyiyim. Sadece şu anda bir yuvarlanıştayım ve duramıyorum."

"Evet. İyi görünüyorsun." Duke ise perişan görünüyor, elini saçlarında gezdiriyordu.

"Eğer yanıma gelirsen daha iyisini yapmayacağıma söz veriyorum." Bir kez daha elimi ona uzattım, o da başka bir şey düşünecekmiş gibi baktı. bir kucaklama şeklinde kurtarmak.

Ben gözyaşlarımı silerken ve ağrı sensörlerime gözlerimden başka odaklanacakları bir şey vermek için tırnaklarımı elime batırırken ikimiz de orada garip bir şekilde durduk.

Duke yavaşça, düşürmüş olması gereken tuvalet fırçasını aldı ve kabine geri döndü. Paspası bir kez daha elime aldım.

"Yarın çok korkunç olacak," diye düşündüm, havayı yumuşatmaya çalışıyordum.

"Merak etme. Kadınlar tuvaletinde ağladığım her an için bir kuruşum olsaydı..." Duke dedi ki.

Kendime rağmen içimden bir kahkaha yükseldi. "Dr. Pepper için teşekkürler" diye eklemeyen önce bir an bekledim.

"Elbette. Lastikler için üzgünüm."

"Teşekkürler."

"Düştükten sonra içki daha mı iyiydi? Bunun için köşedeki benzin istasyonuna kadar yürümek zorunda kaldım."

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. "Hatırlamana şaşırdım." "Küçük bir yudum aldım ve tadı bana tamamen aynı geldi, ama ne biliyor muyum?"

"Sana güvenilmez. Kolayı kutudan içiyorsun."

"Mükemmeliyetle başladığınızda, daha azına razı olmak zordur."

Paspasımı kahverengi, sabunlu suya daldırdım. Ovalama ve sifon sesi banyodaki tek ses oldu - ta ki o tekrar konuşana kadar.

"Ve bu arada, o geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Onun bu sözleri karşısında bir an duraksadım, sonra kollarımı ve bacaklarımı yeniden hareket etmeye zorladım. Derin bir nefes alarak zihnimizi meşgul edecek başka bir şey aradım. "En sevdiğin şekerleme hangisi?"

"Bana bir şeyler ısmarlamayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece tuvaletlerimi ovarken çıkardığın sesi bastırmak için konuşuyoruz."

"Snickers," dedi kararlı bir şekilde.

"Vay canına. Twix'i tek kelime etmeden mi geçtin?"

"Vasatın altında."

"Ne? Yok artık. Bu bir kurabiye, çikolata ve yumuşak karamel. Mutfak mükemmelliği." Paspasımla neredeyse onun temizlik yaptığı yere kadar gelmişim.

"Yanlış. Bu seni çölde hayatta tutamaz. Bir şeker çubuğunun proteine ihtiyacı vardır."

"Bekle. Ben neden çöldeyim?"

Birkaç dakika daha bu şekilde devam ettik, banyodaki işlerimizi bitirirken akılsızca konuşup dalga geçerek düşüncelerimizi meşgul ettik. Temizlik arabasını koridora taşıırken kapıyı benim için açık tuttu.

"Geriye ne kaldı?" diye sordu. "Ve bana yalan söyleme."

"Erkekler tuvaletini her zaman en sona saklarım. Benim için özel bir ikram gibi."

"İğrenç. Tamam, o zaman bir saniye burada bekleyebilir misin?" Duraksadım ve ona baktım.

"Neden?"

"Çünkü gerçekten işemem gerekiyor ama kaçmanı istemiyorum."

İçimden bir kahkaha yükseldi, aniden bu bilgi karşısında utandım.

"Bunca zamandır çişin mi vardı?"

"Bu yüzden oraya girdim. Genelde bu saatte misafirim olmaz."

"Beklemek için çok uzun bir süre. Şimdiye kadar deli gibi dans ediyordum."

"Bacak bacak üstüne atmama beş saniye kaldı, hem de çok erkeksi bir şekilde." Gözleri kahkahalarla parlıyordu, yüzünde bir sırıtma vardı.

"Sen git. Ben seni beklerim."

Ben beklerken o döndü ve temiz erkekler tuvaletine doğru yürüdü, muhtemelen kaçmam gerektiği halde kaçma dürtüsü duymadığım gerçeğiyle kendimi şaşırttım.

"Neden bu kadar geç geldin?" Bir dakika sonra temizlik dolabına doğru yürürken sordum.

Bana şöyle bir baktı. "Haftada bir kez, akşam Japonya'dan bir şirketle toplantım var. Geç saate kadar kalmam gerekiyor."

"Japonya'da bir toplantı mı?" İnanamayarak sordum. "Evet."

"Haftada bir mi dedin?"

Gülümsedi. "Evet."

Bir süre bekledim. "Her Salı mı?" Zihnimin ayrıntıları öğrenmeye ihtiyacı vardı ve o bana mümkün olduğunca az bilgi vermeye kararlı görünüyordu. Temizlik dolabına vardık. Kapıyı açtı ve beni ve gıcırdayan arabayı içeri soktu.

"Muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta içinde işleri bitiririz."

Arabayı köşedeki yerine park ettim ve yüzümü ona döndüm. Gözle görülür bir şekilde iç çekmiş olmalıyım çünkü ağzı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kapının pervazına yaslanmıştı, elleri cebindeydi ve burada olmak için dünyalar kadar zamanı varmış gibi görünüyordu.

"Ama bir adamın geç saate kadar kalmasının başka pek çok nedeni var. şu anda Salı günleri. Yarın, gecenin sessiz saatlerinden yararlanmam gerekebilir."

"Senin evin sessiz!" İtiraz ettim.

"Evet, ama dikkatimi dağıtacak çok şey var."

Gğsum işaret ettim. "Ben burada dikkat dağıtıcıyım!"

Tam bir sırtış belirdi, ama o bir şey söyleyemeden, "O türden değil" diye ekledim. Süpürgeyi işaret ettim. "Kalkış yapan bir uçak bile bundan daha az gürültülüdür."

Hafifçe güldü. "Harika bir beyaz gürültü."

"Ne yapıyorsun sen?" Dolabın steril beyaz duvarına yaslanarak sordum.

Hafifçe şaşırmış görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

RDM'nin ofisini işaret ettim. "Bu gece orada bana neden yardım ettin? Neden bana bu stajı ayarladın? Neden buradasın? şimdi mi?"

"Bir erkek temizlikten zevk alamaz mı?" "Umumi tuvalet mi? Hayır."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu. "Bu gece sana yardım ettim çünkü geç oldu ve eve gitmen gerekiyordu. Sana stajyerlik *ayarlamadım*. Sana ben söyledim. Sen kendi başına başvurdun ve kabul edildin. Ve şimdi buradayım çünkü bir beyefendi gibi davranıp karanlıkta yalnız yrmeyesin diye seni arabana kadar geçirmeyi planlıyorum. Bu nasıl?"

"Sağlam gerekçeler," dedim kollarımı kavuşturup midemdeki çılgınca çırpınışları görmezden gelerek. "Yalnız, staj için başvurmadım. Bir kabul e-postası aldım."

Ağzının köşesinde minicik bir gamze oluştu. "Bu çok garip."

"Duke," diye uyardım. "Kız arkadaşın varken neden burada bana yardım ediyorsun?"

Doğruldu. "Duymadın mı?" "Neyi?"

"Ayrıldık. Anita'nın ya da birinin şimdiye kadar ofisin her yerine yaymış olacağını düşündüm."

"Siz... ayrıldınız mı?"

"Birkaç gün önce."

Şaşkınlıkla ona baktım. Kafam onun sözlerini anlamakta zorlanıyordu. Ona sarılmalı mıydım? Başsağlığı mı dilemeliydim? Ya da belki tebrik mi etmeliydim?

Benim uzun ve garip duraksamam üzerine boğazını temizledi. "Seni uyarmalıyım Kiss Cam, RDM'nin çok katı bir stajyerlerle çıkmama kuralı var."

Zihinsel kırbaç diye bir şey var mıydı? Çünkü bende kesinlikle vardı. Yapmamalıyım.

Bu adam üzüntülerini bir barda mı boğuyor, yoksa bir köpek yavrusu mu satın alıyor ya da neredeyse üç yıldır çıktığı bir kızdan ayrıldıktan sonra bir gemi seyahati için rezervasyon mu yaptırıyor? Bir şey onu eğlendiriyormuş gibi bana bakmıyordu. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı ama konuşmayı çok hızlı ilerletiyordu. Fazla düşünme konusuna daha sonraki bir tarihte dönmem gerekecekti.

"Her neyse, ofiste olmayı ve benimle flört etmemeyi kaldırabileceğinden emin olmam gerekecek. Özellikle de şimdi tekrar Market." Anahtarlarını parmaklarının üzerinde tembelce döndürdü.

"Seninle flört etmemden mi endişeleniyorsun?" Başımı eğdim ve tek kaşımı kaldırdım. Bir ribaund peşinde koşuyor olması oldukça olasıydı. Neden daha önce bir kez öptüğü kızla başlamasındı ki? Ew. Sinsi sinsi dolaşmak Duke Webber'a uyan bir kelime değildi, ama üç yıl geçti ve hiç gözyaşı yok mu?

"Evet, bak" -yüzümü işaret etti- "şuradaki gülümseme. Saklamaya çalıştığın. Bununla ne düşünmem gerekiyor?"

Yüzümdeki kızarıklığın arttığını hissedebiliyordum, vücudumun her yerinde parlayan lezzetli sıcaklığa engel olamıyordum. Ne yaptığını fark ettiğimde daha da büyüyen gülümsememi dizginlemek için dudağımı ısırdım.

İnledi. "Dudağınızı ısırma."

Hemen dişlerim dudağımı bıraktı ama onun tatlı, gülümseyen gözlerine bakma hatasını yaptım ve ellerim yanaklarıma uçtu, alışılmadık bir sıcaklığın çiçek açtığı yerde. Bunu durdurmam gerekiyordu. Mesele sadece benim üzerimde hafif terli bir gömlek ve lekeli bir iş pantolonu, onun üzerinde ise takım elbise ve kravat olması değildi. Bunun bir önemi *olmamalıydı*. Mükemmel bir dünyada bunun bir önemi yoktu. Asıl sorun benim kovulabilecek olmamdı. Yapamazdı. O kovulamazdı. Patronum. Bu işe ihtiyacım vardı. Düzeltiyorum: Bu işi KAZANMAM gerekiyordu. Hayatıma ve daha da önemlisi düşüncelerime sinsice girmeden önce dikkatli olmalıyım. Onu gördüğümünden bu yana geçen üç yıl içinde benim için her şey değişmişti ve daha iyisi için değil. O artık resmen sınırların dışındaydı. Uymayı sevdiğim bir şey varsa o da kurallardı, bu yüzden ön kollarını ve kırışık kahverengi gözlerini görmezden geldim ve flört etmenin sorun olmayacağına dair ona güvence verdim.

"Harika. Bir şey daha var. Odadaki fil," dedi Duke kollarını kavuşturarak. "Bana hâlâ borçlu olduğun için, bu işi yapıp yapamayacağını bilmem gerekiyor.

uygunsuz bir şey yapmadan asansöre binebilirsin."

"Asansörü yapmayacağım." Kollarımı kavuşturdum, biraz da olsa gerginliğimi geri kazanmıştım.

"Beni rahatsız etmekten mi korkuyorsun?"

Kendime rağmen güldüm. Duke alay etmeyi severdi. Bütün mesele buydu. Çantamı toplayıp yaklaştım ve o bana kapıyı açarken karnına hafifçe dirsek attım. Sonra benimle birlikte asansöre binip otoparka indi, bana lisedeyken Ryan'la yaşadıkları komik bir hikâyeyi anlattıktan sonra Toyota'sının iki sıra aşağısındaki arabama kadar yürüdü.

Yeni lastiklerimi inceledi, iyi bir önlem için bir iki kez tekmeledi.

"Sakin ol. Bunlar bana epey pahalıya mal oldu," dedim, artık lastikler hakkında bir dereceye kadar şaka yapabildiğim için mutluydum.

"İyi dişleri var," diye karar verdi. "Kışın onları aldığına memnun olacaksın."

"Arabam muhtemelen onlardan önce pert olacak."

Duke'un gözleri benimkilerden ayrılıp altın rengi, paslı Civic'imi tüm ihtişamıyla inceledi. "Hayır. Bu bir Honda. Sonsuza kadar dayanır ya da 300.000 mil, hangisi önce gelir."

Nedense onun onayıyla kalbim hafifledi, bu garipti.

Ne onun onayına ihtiyacım vardı, ne de onu arıyordum, ama... yine de iyi hissettirdi. Sadece bir Civic'ti ama yıllar önce ucuza almıştım. Arabanın ölmesine bir fırtına kalmıştı ama bunu söylerken gözleri kibardı ve bana bir kez daha onun yanında kendimi tamamen rahat hissetmem için alan açtı.

Arabamın kilidini açıp kapımı açmadan önce göz göze gelmemiz bir dakika kadar uzun sürdü. "Peki, tekrar teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Bana karşı koyabileceğinden emin misin?" diye seslendi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Dene beni," diye cevap verdim yüzüsüzce, sonra gözlerim yuvalarından fırladı ve ne yaptığımı düşündüm. "Hayır! Bekle. Beni deneme. Flört etmek yok."

"Sen söyledin."

Arabayla uzaklaşırken gülümsemesinin tam bir sırtışa dönüşmesiyle ilgili bir şey kalbimin lezzetli bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Anne: Teşekkürler, Nora!! Az önce depolama biriminden şirketinden haber aldım. Yardımın için gerçekten minnettarım. Bunun bir fedakarlık olduğunu biliyorum. Kip iki hafta içinde parasını alacak, sonra da sana biraz para göndereceğiz. Sen en iyisisin. Umarım yeni işin iyi gidiyordur.

Cevap vermeye cesaret edemedim.

Ofisteki sonraki birkaç hafta yavaş yavaş hızlandı. Yükünü hafifletmek için bana birkaç önemsiz görev verdiğinden Tenisha ile yakın çalışmaya başladım. Kendi payıma düşen kahve işlerini, paket servis siparişlerini ve müşteri e-postalarını gözden geçirmedigimi söylemiyorum; ancak temel stajyer görevlerinin ötesinde, bana grafikleri için kullandığı en son tasarım programlarını, benzersiz yazı tiplerini bulmak için favori yerlerini, web sitesi tasarım ipuçlarını ve işinin inceliklerini öğretti.

Yedim bitirdim.

Saat ondan gece yarısına kadar yatak odamdaki geç saatler programlarda gelişen becerilerimi uyguladım. Dikkatli notlar aldım ve internetteki trendleri inceledim. Yeteneğimin geliştiğini hissedebiliyordum ve ilk defa

Hayatımda ilk kez, beni gerçekten ileriye taşıyabilecek bir konuda nihayet önemli ölçüde ilerleme kaydettiğimi hissediyordum.

Duke benimle flört *etmiyormuş* gibi davranırken sürekli benimle flört etmeye kararlı görünüyordu ki bu aslında çok kafa karıştırıcıydı. Ama Anita'nın babasının Park City'deki yeni kulübesi hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kaldığımda masamda duran ve bardağın kenarından boncuk boncuk ter damlayan büyük bir Dr. Pepper'ı görmezden gelmek yavaş bir işkence biçimiydi. Aslında, Shawn arkadaşının Park City'deki kulübesinden bahsetti ve ardından Anita babasının daha büyük ve daha iyi kulübesinden bahsetmek zorunda kaldı. Sonra, Shawn şehir merkezindeki bir restorani beğendiğini söyleyince, Anita başka bir restorani paylaşmak zorunda kaldı. Shawn'ın tavsiyesini sudan çıkaran bir şey biliyordu. Ve böyle devam etti.

Bir içkiyi hak ettim. Bu şartlar altında kim olsa çatlardı. Ama altında başka bir nota bulup bulamayacağımı merak ederek kabarcıklı nektara her uzandığımda kendimi durdurdum. Bu tam olarak

İşbirlikçi flörtün istediği. Ve ben de bundan kaçınmaya çalışıyordum. Ne zaman masamın önünden geçse, su şişemden büyük bir yudum alır, bunu yaparken de onun gülen yüzüne el sallardım.

"Duke'ün artık bekâr olması çığınca değil mi?" O günün ilerleyen saatlerinde Anita'nın sesi kulağımda kısık bir mırıltıya dönüştü. Anita içkimi masama bırakırken biraz da pişmanlıkla yüzümü ona döndüm. Neyse ki Duke'un notu gizli kalmıştı. Yani, *eğer* altında bir not varsa tabii.

"Sanırım," dedim Anita'nın zebra desenli cesur bluzuna bakarak. Bunu çarpıcı siyah saçları ve tüyler ürpertici tavrıyla karşılaştırdınca Cruella De Vil değerlendirmem yerinde görünüyordu.

Kendini evindeymiş gibi hissedenden Anita masamın üzerinde duran el losyonu şişesini aldı. Açtı ve bir kokladı, yüzünü buruşturdu ve tekrar yerine koydu. Tırnaklarım ellerime battı.

"Çok ateşli. Sence ayrılıktan dolayı üzgün müdür? Farklı davrandığını hiç fark etmedim. Üç yıl geçti ve şimdi iyi mi?" Gözleri benim odamın yanından Duke'un ofisine doğru kaydı. "Bak, Mike ve Ryan'la bir şeye gülüyor."

Ben de aynı şeyi düşündüğümü itiraf etmedim, çünkü hiçbir Duke'ün bu kadınla olan özel hayatı hakkında dedikodu yapmam söz konusu bile olamazdı. Peki ben ne biliyordum? Belki erkekler farklı yas tutuyordur. Hayatım boyunca östrojenle kuşatılmıştım.

"Belki de evde üzgündür," diye önerdim.

Konuşmamıza yaptığım katkının Anita'nın istediği etkiyi yaratmadığı açıktı. Gözlerini Duke'un ofis kapısından ayırmadan, komplocu bir tavırla fısıldadı: "Muhtemelen her şeyi içeride kilitli tutan adamlardan biridir. Belki de iş onun için sadece dikkat dağıtıcı bir şeydir?"

Yutkundum. Dikkat dağıtmanın pek çok şekli olabilirdi. Gözüm Dr. Pepper bardağından damlayan su damlasını takip ederken bunu hatırlamak akıllıca olur diye düşündüm.

Anita bana bakmak için masama yaslandı ve bu yeterince rahatsız edici değilse, eli şimdi Dr. Pepper'ımdan sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Eğer dökerse, ne yazdığını asla öğrenemeyecektim.

"Birkaç e-posta göndermem gerekiyor," dedim, bir yandan tırnaklarını kontrol ederken bir yandan da bilgisiz elini izliyordum.

Garip bir duraksamadan sonra ayağa kalktı ve uzun tırnağıyla içkime vurdu. "Gerçekten bu kadar çok soda içmemelisin, Nora. Söz veriyorum "Azaltırsan cildinde bir değişiklik fark edersin."

Sonra da gitti, masasına geri döndü, bir çalışan arkadaşına saldırdığım için kovulmama ne kadar yaklaştığımdan tamamen habersizdi.

Dr. Pepper'ı kaptım ve höpürdeterek içtim. Açık konuşayım: Teslim olduğum şey DUKE değildi. Kafein terapisine olan ihtiyacımdı.

Elime almadan önce otuz saniye boyunca notu okumaktan kaçındım, okumazsam bugün hiçbir şeye konsantre olamayacağımı çok iyi biliyordum. Okumamak için kendimi zor tutmama rağmen, elinin karalamasına gülümsemekten kendimi alamadım.

Karşı koyamayacağını biliyordum.

BU BİR BELAYDI. Olan buydu. Vücudum onun ilgisinden ne kadar hoşlanıyor gibi görünse de, ayrılmak zorundaydım. Onu susturmalıydım. Ama önce, ona asil bir şekilde, yüksek yolu seçeceğimi ve *bunun* ne olduğunu düşünüyorsa ona katılmayacağımı bildirmem gerekiyordu.

Bir sonraki molamda dinlenme odasına doğru yürüdüm ve bir kutu kola aldım. Görünmeden ofisine gizlice girmek biraz zor oldu ama başardım. Kutunun altına küçük bir not yerleştirdim ve masasına koydum.

Bu flört değil. Sadece sana gerçek bir gerçeği söylüyorum. Sana bir kola daha almayacağım.

Kutuyu bulduğunu GÖRMEDİM. Aslında, günün geri kalanında onu neredeyse hiç görmedim, bu da beni ipucunu almış olabileceğine inandırdı - ama ertesi sabah masama geldiğimde, taze bir Dr. Pepper beni bekliyordu, bir fener gibi parlıyordu. Notu kontrol etmemek için direnmedim bile.

Gerçek bir olgu mu? Ne kadar ilginç. Artık bana kola almak zorunda kalmayacaksın.

Yeni bir kalem almak için alt çekmecemi açtığımda kola kutularıyla dolu olduğunu görene kadar, onun mesajı sabahın büyük bir bölümünde kafamı karıştırmıştı. Elimde olmadan arkamdan ofisine doğru baktım ve onu kapının pervazına yaslanmış, kolasından bir yudum alırken görünce irkildim. Ofisine geri dönmeden önce kutuyu bir alkışla bana doğru kaldırdı.

Pis, kokuşmuş çapkın.

GEÇEN BİRKAÇ GÜN İÇİNDE, Tenisha yavaş yavaş bana görev verirken daha rahat olmaya başladıkça masamdaki iş yığını daha da büyümüştü. Anita ve ben tek taraflı bir ilişki kurmuştuk; Anita masama oturup gün boyunca benimle konuşuyor, Shawn da onu kızdıracak bir şey söylüyor ya da yapıyordu. Shawn yanımda olduğu sürece günlük sohbetlerimizden neredeyse zevk almaya başlamıştım.

Ayrıca kendimi içkiden mahrum bırakıyor ve masama oturup Anita'ya sıcak bir günde soğuk bir kolayı ne kadar çok sevdiğini söyleme cüretini gösteren adama direniyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, Anita sağlıksız alışkanlıkları yüzünden onu azarlamak yerine nazıkçe gülümsedi ve ara sıra kendine küçük bir ikram olarak Diyet Kola almasına izin verdiğini söyledi.

"Peki ya sen, Nora? Seni her zaman masanda soğuk bir içeceklerle görüyorum. En sevdiğin nedir?" Ben ona kızgın bir bakış fırlatırken Duke yüzündeki ciddiyeti korudu.

"Aslında azaltmaya çalışıyorum."

"Ne kadar asilsin."

"*Bu mu tasarruf?!"* Anita masasından alay etti.

Ben daha cevap veremedim, ofise gelen biriyle sözümüz kesildi. "Duke!"

Duke başını kaldırdı ve misafirlerine bakarken omuzlarının hafifçe düştüğünü gördüğümü sandım. Yüzündeki ifade okunamıyordu ama ayağa kalktı ve masalarımızın etrafından dolaşarak ofise giren yaşlı bir çifti selamladı.

"Merhaba anne. Baba." Çenesi birazcık seğirdi. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Ana ofisin düzeni açtı, ortada bölmeler vardı, bu yüzden kelimenin tam anlamıyla herkesin ofisine adım attıklarında tam olarak gizlice dinlemek değildi.

"Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedik." Annesi ince bedeninin üzerine açık renkli bir kot pantolon ve beyaz düğmeli rahat bir gömlek giymişti.

Güneş gözlükleri en üstteki düğmeden sarkıyordu. Açık kahverengi saçları omuzlarının üst kısmına değiyordu. Parlak kırmızı, mükemmel pedikürlü ayak parmakları altın rengi

Anında çekici görünen mega-watt bir gülümsemesi vardı.

"Görünüşe göre birkaç kişiyi daha işe almışsınız," dedi babası, etrafına bakınırken, algılayıcı gözleri her ayrıntıyı yakalıyordu. Biri hariç Yüzünü kaplayan birkaç kırışıklık ve tuzlu biberli saçlarıyla, takım elbisesi ve kravatına kadar oğlunun tıpatıp aynısıydı.

"Ne zamandır buradasınız?" Duke onları ofisine doğru götürürken sordu.

Kapı kapandığında yanıtları boştu.

Bir süre sonra, bir logo üzerinde çalışıyordum ki Duke'un ofisinin kapısı pat diye açıldı ve Ryan'ın ofisinin kapısını çekerek dışarı fırladı.

"Benimle Mike'ın ofisinde buluş," dedi. "Hemen."

Bir dakika sonra üç şirket sahibi Mike'ın ofisine kapanmış, Duke'un anne ve babası dışarı çıkmış, ikisi ofisten çıkarken babası sinirli görünüyordu.

Günün geri kalanında işler gergin görünüyordu. Duke, Ryan ve Mike arasındaki dostluk, diğer ikisi iyi bir görüntü sergilemeye çalışsa da, bozulmuş gibiydi. Duke çoğunlukla içine kapanıktı, ama gizlice attığım birkaç bakışta farklı bir dünyada gibi görünüyordu. Alaycı bakışlar durmuştu.

Olanların hiçbirini beni ilgilendirmiyordu ve onunla flört etmek istemiyordum. Yaptığım şeyin nedeni bu değildi. Beni çileden çıkaran yüzündeki yenilgi ifadesiydi. Bir şey tarafından incitilmişti ve bu bilgi bana ağır geliyordu. Ofise ne kadar neşe getirdiğinin farkına varmamıştım, ta ki güneş ışığı bulutlar tarafından gizlenene kadar.

O gün Duke müşterilerle toplantı odasında ve Anita banyodayken mükemmel bir fırtına vardı, bu yüzden ofisine gizlice bir kola sokma fırsatını değerlendirdim. Bir arkadaşı neşelendirmek için, başka bir şey için değil. Titreyen parmaklarımla masasına koydum, notu da altına sıkıştırdım.

Dr. Pepper değil ama bahse girerim bir kutu kola bile günün daha iyi geçmesine yardımcı olabilir.

O gün onu bir daha görmedim ama ertesi sabah taze bir Dr. Pepper masamın üzerinde parlıyordu.

Kola fena değildi. Ama notunuz mucizeler yarattı.

Sonraki birkaç hafta boyunca kırıldım.

Ufaktan başladım, ona haftada BİR kola vermeme izin verdim. Bu çok büyük bir ihlal değildi. Beş günde bir. Ama sonra yavaş yavaş (yani iki gün sonra) bu haftada ikiye dönüştü. Tamam, üç oldu. Neredeyse yetişemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, pek gazoz seven biri değildim. Benim için her zaman daha çok bir ikram olmuştu. Arada bir olan bir şey. Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca masamdan süzülen şekerli sıvı miktarı bir dünya rekoru kırdık.

Beni çok kızdıran bu durum kısa sürede her gün dört gözle beklediğim bir şey haline geldi ve bazen bir günde aramızda üç ya da dört nota geçtiği oluyordu. Gazoz miktarı Duke için de çok fazla olmalı çünkü içeceklerimiz masalarımızın farklı noktalarına taşınarak birkaç gün veya daha uzun süre dayanmaya başladı - tek ipucumuz başka bir damla daha olduğu.

Bazen notlarımız rastgele olurdu. Dostça. Şöyle şeyler: **Duke:**

Sence Kiss Cam Jason kefalini hiç kesmiş midir? Hayır.

Sanırım kefaliyle bir ilişkisi vardı.

Ya da

Ben: *Sence Sandy sana uygunsuz bir şekilde dokunduğu onca zamanı hatırlıyor mudur?*

Duke: *Dürüst olmak gerekirse, umarım en azından birimiz bundan biraz keyif almıştır.*

Ya da

Duke: *Asansörü ne zaman yapmalıyız?*

Ben: *Asansörü en son denediğimizde kendimi hastanede bulmuştum.*

Duke: *Eh. Sadece bir burkulmaydı.*

Ben: *Bu arada faturayı ödediğin için teşekkür ederim. Ödemene gerek yoktu. Sana borçluyum.*

Duke: EVET. Aynen öyle. Bana asansörü borçlusun. Başka bir şey değil. Seni acile ben götürdüm.

VE SONRA kesinlikle arkadaş bölgesine yakın bir yerde gerçekleşmiş gibi hissettirmeyen notlar vardı.

Duke: Tamam. Artık saçını kıvırmak yok. Bugün üretkenlik seviyem koca bir sıfır.

Ben: İyi. Artık mavi takımını giymek yok.

Duke: Bu benim favorim.

Güle güle öpücüğü ver.

İKİ GÜN SONRA.

Ben: HEY. Artık o takımını giymek yok.

Duke: Bu eski şey mi?

DURMALIYDIK. Ama garip bir şekilde, kalbim durmaya hazır değildi. Arkadaştık ve yeniden bir arkadaşına sahip olma hissini seviyordum. Mira Ama nişanlandığından beri ilişkimiz değişmişti, eskiden benim olduğum yerde şimdi bir erkek vardı. Kız kardeşlerimin ikisi de kendi hayatlarıyla meşguldü ve ben de tüm romantik komedilerdeki işkolik kadının aslında yalnız olduğu fikrinde doğruluk payı buluyordum. En azından ben öyleydim.

Çoğunlukla, bu küçük soda mesajları gün boyunca kibar baş sallamalar ve özel sırtışların ötesinde iletişim kurmamızın tek yoluydu, bu da Anita'nın her hareketimi izliyor gibi görünmesiyle iyi sonuç verdi. Hepsi eğlence ve oyundu. Özel olarak.

Ki bu harikaydı.

Tam da istediğim şeydi, yani... benim için iyi.

Teşekkürler Duke.

Tabii ki... o gündüzdü. Duke'ün gece vardiyası konusunda farklı düşündüğünü öğreniyordum.

Eğitimimin neredeyse iki ayını doldurduğum ^{bir gece,} üç mal sahibi de Cuma gecesi geç saatlere kadar Ryan'ın ofisinde kaldılar. Ailesinin ziyaretinden sonra üçü arasındaki gerilim her geçen gün biraz daha azalıyor gibiydi. Şimdi kazanmayı umdukları büyük bir potansiyel müşteri vardı ve bir teklif taslağı hazırlamak için birlikte çalışıyorlardı. Sesleri duyduğum için ofisinden uzak durmuştum ve onlar çıkana kadar işimi bitirip gitmek için elimden geleni yapıyordum. Duke'un akşamları ara sıra etrafta olmasına alışmışım ama Ryan ve Mike'ın akşamları kapıcıya dönüştüğümü görmelerini gerçekten istemiyordum.

Bugün benim süpürme günümdü. Görünüşe göre resepsiyon alanında üç delikli bir zımbayla ilgili bir felaket yaşanmıştı ve tüm alan öldürülmüş bir piñata'nın suç mahalli gibi görünüyordu. Yakın tarihte konfeti kâğıdı süpürdüğümü hatırlamıyorum ve bunun kesinlikle en kötüsü olduğunu söylemeliyim.

Sonunda süpürgeyi kapatıp kablolarını sardığımda, temizlik arabamda birkaç şeyin -ya da pek çok şeyin- eksik olduğunu gördüm.

Lobinin önünden geçtim ve Ryan'ın daha önce temizlediğim camları sildiğini, Mike'ın da henüz el atmadığım çöpleri topladığını görünce durdum. Duke ortalıkta yoktu ama onun tam olarak nerede olduğunu bildiğime dair içimde bir kuşku vardı. Lobideki kanepede top gibi kıvrılmak ve bunlar olmuyormuş gibi davranmak istedim. Onların yardımını istemedim. Huzur içinde temizlik yapabilmem için makul bir saatte evlerine gitmelerini istiyordum. Mike ve Ryan'ın evde eşleri ve çocukları vardı. Burada olmamaları gerekirdi. İnsanların benim işimi yapmasını izlemek çok fazlaydı. Ve şimdi, sadece Duke değil, arkadaşları da vardı. Patronlarım.

Şüphelenmeyen Ryan'a doğru yürürken, kendimi Böylece hissettiğim mahcubiyet nankör bir sızlanma olarak ortaya çıkmadı.

"Hey!" Elindeki sileceği kaptım. "Sizin bunu yapmanıza gerek yok. Yap şunu! Evine git. Hemen şimdi!"

Ryan ellerini kaldırdı. "Vay be. Duke sinirli olacağını söylemişti. Şaka yapmıyormuş."

"Dinleyin çocuklar." Mike çöpleri toplamaktan vazgeçip bana sırtına kadar bekledim. "Yardıma ihtiyacım yok. Söz veriyorum. Çok nazıksınız çocuklar ama cidden, evinize gidin. Aileleriniz muhtemelen nerede olduğunuzu merak ediyordur."

"Zoom toplantımızın geç saatlere kadar sürmesi bekleniyordu," dedi Ryan saatini kontrol ederek. "Çocuklarım çoktan yattı ve karım da muhtemelen bir film izliyordur.

Bachelor'ın tekrarı şu anda."

"Geçen haftaki bölüm hakkında ne düşünüyorsun?" Mike, Noel Baba'nın ortalamanın altındaki bir versiyonu gibi sağ omzunun üzerinde ekstra büyük siyah bir çöp çuvalı taşıyarak sordu.

Ryan bir kahkaha patlattı. "Sahilde mi?"

"Evet."

Onlar konuşurken Mike'a doğru yürüdüm ve umursamazca çöp torbasını almaya çalıştım.

Nazikçe gülümseyerek elimden aldı. "Aslında ben de tam çıkıyordum, arabaların yanındaki çöp konteynerine bırakayım. Sorun olur mu?"

Kalbim sıkıştı. İki adama da baktım, ellerim dua eder gibi duruyordu. "Tamam, teşekkür ederim. Gerçekten. İkiniz de çok nazıksınız. Ama bu bir Bir kerelik bir şey. Bir dahaki sefere, ben temizlik yaparken hâlâ buradaysan, sadece gülümse ve el sallla. Tek istediğim bu, söz veriyorum."

Ryan cam temizleyiciyi arabama geri bıraktı. "Biliyoruz. Ama biraz fazladan zamanımız vardı. Ve Duke hiçbir şekilde bizi bu işe bulaştırmadı."

Mike başını kesin bir ifadeyle sallayarak, "Hiçbir şekilde," diye onayladı.

Bunun üzerine yüzümde bir gülümseme belirdi, kalbim onların tatlı doğası karşısında bir nebze olsun rahatladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Yarın her zamanki özensiz halimize geri döneceğiz."

"Bunu takdir ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Mike, Ryan'la birlikte ekipmanlarını arabama geri koyarken çöp torbasını yeniden ayarladı ve bana hızlıca bir beşlik çaktı. "Pencereler tamam, çöp kutuları tamam. Duke'un ne yaptığını bilmiyorum ama şu tarafa doğru gitti." Onlar çıkışa doğru ilerlemeden önce koridoru işaret etti. Harekete geçmeden önce kapı kapanana kadar bekledim.

"Duke!" Koridorda hışımla ilerlerken bağırdım, temizlik arabam ona yetişmekte zorlanıyordu. "Konuşmamız gerek."

Onu elinde tuvalet fırçası ve temizleyiciyle erkekler tuvaletinden çıkarken buldum.

"Konuşmak mı? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Bu eğlenceli bir konuşma değil. Bu bir sınır konuşması." Hemen elindeki her şeyi almaya ve arabama geri koymaya başladım.

Paspasın sapına uzandı ama elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Kurallarımız var sanıyordum ama anlaşılan mesai bittikten sonra burası tam bir kaos oluyor," dedim.

"Çılgın kaos mu?" diye tekrarladı bana gülümseyerek.

"Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim ama bana başka seçenek bırakmadınız." Ofisin etrafını işaret ettim. "Akşam altıdan sonra burası benim. Senin mesain bitti. Artık benim ofisim."

Başını iki yana eğdi. "Bunu benimle flört edebilmek için mi yapıyorsun? Artık teknik olarak ofis dışında olduğumuza göre?" Devam edecekmiş gibi görünüyordu ama bakışlarımla onu hizaya getirdim.

"Birinci kural," diye araya girdim ve parmağımı göğsüne soktum.

"Bana yardım etmeyi bırakmalısın. Utanç verici. Ryan ve Mike'ın

-"Bu gece işimi patronlarım yapıyordu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Kendimi savunmam gerekirse, burada olmamaları gerekiyordu. Toplantıma son dakikada katıldılar."

"Ve işleri bittiğinde ikisi de camları temizlemek mi istediler?"

"Öyle görünüyor."

"Yardıma ihtiyacım yok." Yüzü, dinlediğini anladığım bir ifadeye büründü. "Çok nazıksın ama lütfen bırak da işimi yapayım. Olman gereken başka yerler var. Burada olmana gerek yok."

Başını salladı, bu kez sesi yumuşaktı. "Ya burada olmak istersem?"

Başımı sallamaya başladım, panik içimi dolduruyordu ama o karanlık ve tatlı gözleriyle devam etti ve yavaşça bir serum dolusu balı içime damlattı.

Damarlar. "Eve gittiğimde boş bir buzdolabı ve televizyonla karşılaşıyorum. Hiçbir zaman iyi bir şey olmuyor. Ama burada geceler çılgınca geçiyor."

Kendime rağmen güldüm. "Hayır, değiller."

"Öyledir. Gündüzleri çok fazla kural var. Her zaman kravat takmak ve kibar olmak zorundayım. Bu çok yorucu."

"Burada geceleri de kurallar var."

"Az önce vardiyamın bittiğini söyledin. Artık burayı yeni bir kız işletiyor." Elleri ceplerindeydi, sözlerime kolayca karşılık veriyor, aynı anda hem seksi, hem kendinden emin, hem de tehlikeli görünüyordu.

"Bu yeni kız kuralları seviyor. Şimdi kapa çeneni ve bırak da bitireyim. İki numaralı kural-"

"Burada biri DoorDash siparişi mi verdi?"

Kapıya doğru baktık; uzun boylu, zayıf, pantolonunda zincirler ve başında bir bere olan bir liseli, dikiş yerlerinden patlamış iki büyük siyah plastik torba tutuyordu.

Ona hayır demek üzereydim ki Duke, "Tam burada," dedi.

Duke, gerçekten lezzetli, tatlı ve sarımsaklı Çin yemeği gibi kokan poşetleri almaya giderken ona doğru yönelttiğim şüpheli bakışımı fark ettiyse de bunu belli etmedi. Teslimatçı çocuk gittiğinde, Duke nihayet bakışlarımla karşılaştı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Ağzının köşeleri.

"Hay aksi. Görünüşe göre bana tek kişi için çok fazla yemek vermişler."

Duke'un beni düzenli varlığımın dışında ^{bir}şeyler yapmaya ikna edebilmesi gerçekten de ^{bir sanat eseri}ydı. Konfor alanımın dışında. Tek savunmam şuydu. Bazen bir kız Duke'ün cazibesine karşı koymaya çalışmaktan yorulur.

Ayrıca, Çin yemeklerinin kokusu karşı konulmazdı. Aklı başında hiç kimse hayır demezdi. Bu bir gerçektir.

Ofis binasının çatısı hakkında hiçbir fikrim yoktu. On beşinci kattan daha yükseğe hiç çıkmamıştım. Duke'u asansöre kadar takip edip beni temizlik arabamdan uzaklaştırmasına izin verdikçe, parmaklarım avuçlarımı daha fazla tırmalıyordu.

"Aslında bunun için zamanım yok," dedim ikimiz de rakamların binanın en üst katı olan yirmi dörde doğru ilerleyişini izlerken.

Bakışlarını bana çevirdi. "Akşam yemeği için vaktin yok mu?"

"Akşam yemeği için her zaman vaktim var," diye itiraz ettim.

"Harika." Sayının gittikçe yükselmesini izlemeye devam etti.

"Ama benim akşam yemeğim mutfak lavabosunun başında iki saniyede mideye indirilen bir kase mısır gevreği olabilir." Asansör çaldığında ve kapı açıldığında ona yalvaran bir bakış attım. "Bunun için zamanım yok. Ben aşağı iniyorum."

Duke ayağıyla kapıyı kapattı ve yüzünü bana döndü. "Nora." Panik içindeki gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "Burada istediğin kadar zaman geçirebiliriz. İki dakikaysa" -omuz silkti- "iki dakika. Eğer iki saatse, benim için de sorun değil. Bunu kaçırmak utanç verici olur. görüş."

Sözleri karşısında kalp atışlarım yavaşlasa da temkinli olmaktan kendimi alamadım. Bu gözler biraz fazla kasıtlı olarak rahattı. "Bizi buraya getirmenin tek nedeni bu mu? Çünkü bu kızın aşağıda hâlâ yapacak çok işi var."

"Biliyorum." Başını salladı ve yüzünde tembel bir sırıtişın belirmesini giderek artan bir endişeyle izledim. "Ama arada bir, bu kız kuralların dışına çıkıyor ve bu olduğunda ön sırada oturmaya bayılıyorum."

İçimi çektim, onun sıcak kahverengi gözleri karşısında mağaraya girdiğimi hissettim. "Beş dakika."

Çıkışı engelleyen bacağını kaldırdı ve bana önünden gitmemi işaret etti. "Önden buyurun."

Asansörün solunda bizi çatı katına çıkaran bir merdiven boşluğu vardı. Duke kapıyı açtı ve yüzüme çarpan ılık yaz havası derin bir nefes almamı sağladı. Bir anda, neredeyse günün eriyip gittiğini hissedebiliyordum. Mor ve turuncu bulutlar Salt Lake silueti boyunca uzanıyordu. Duke beni birkaç yıl ve fırtınalar görmüş gibi görünen batıya bakan iki metal katlanır sandalyeye doğru götürürken yanaklarımdaki saç tutamlarına bir esinti çarptı.

Sandalyelerden birine oturdu. "Düşünme noktama hoş geldiniz."

Yanına oturmadan önce diğer sandalyeyi onunkinden birkaç santim uzağa çektim. "Yani Mike ve Ryan'ın her yerde seni aradığı zamanlarda saklandığın yer burası mı?"

Çantayı açtı ve bana beyaz kare bir paket servis kutusu uzattı. "Sen Şu anda sırrımı bilen tek kişi sensin, eğer ortaya çıkarsa senin için gelirim."

"Nedir bu?" Kutuyu elime alarak sordum.

Omuz silkti. "Adama iki kişilik spesiyalini bana vermesini söyledim. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu bir Çin restoranında mı yaparsın? Onların menüsü İncil'den daha büyük." Kutumu açmadan aklıma başka bir şey geldi. "Bekle. İki kişi mi?"

Duke elindeki kola kutusundan bir yudum almak üzereydi ama dudakları dudaklarına değmeden hemen önce durdu, ağzında bir gülümseme belirdi. "İki kişi mi dedim?"

"Duke Webber. Sen benim patronumsun. Ve eklemeliyim ki, çok yeni bekarsın." "Teknik olarak, artık benim patronum olduğunu söyledin."

Yapabilirsin

Benimle ne istersen yap."

O gülerken ben kolunu ittim ve ayaklarımızın dibindeki poşetten bir kutu daha aldım. Yemeğimi işaret etti. "Ne aldın?"

Ona yan gözle bakarak kapakları açtım ve içindekileri inceledim.

"Biftek ve brokoliye benziyor."

"O senin."

"Beğenmedin mi?"

"Bifteği yerim ama bana brokoli yedirebilecek tek kişi annemdir. O da burada değil."

Kutusunu açmadan önce bana bir çatal uzattı. "Kızarmış pilav." Eğilerek plastik torbanın geri kalanını karıştırdı. "Bingo. Tatlı ve ekşi tavuk."

Ne yaptığını anlamadan eğildi ve sandalyemin bacağından tutarak beni yanına, omuz omuza oturana kadar sürükledi. "Böylece paylaşabiliriz," dedi neredeyse utangaç bir ifadeyle, ben soru sorar gibi ona baktığımda.

Sonraki birkaç dakika boyunca ışık krallığına baktık, birbirimizin kaplarından ısırıklar kaptık ve en güzel şeylerle ziyafet çektik. haftalardır yediğim en lezzetli ve doyurucu yemektir. Tüm maddi sıkıntılarıma rağmen

Son zamanlarda fıstık ezmesi ve jöleyle hayatta kalmaya çalışıyordum. Kendimi çok süslü hissedersen, bazen biraz erişte haşlar ve bir kavanoz spagetti sosu eklerdim. Yine de çoğu gece yatmadan önce bir kase mısır gevreği yiyordum.

Bu bir romantik komedi anının tüm özelliklerini taşıyordu ama kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatıp duruyordum. Randevu değildi. Omzunu omzuma bastırması düşüncelerimi tüketmeye başlamış olsa bile. Bir insan gün batımını izlerken ve yemek yerken kollarını şaşırtıcı miktarda hareket ettirir. Çok fazla, gerçekten. Sandalyesine her yerleştiğinde, kolunun benimkine sürtünmesinden kaynaklanan sıcaklık tüm vücudumda bir farkındalık sarsıntısı yaratıyordu. Kayıtsızca uzaklaştım ve düşüncelerimi yeniden yönlendirmeye çalıştım.

"Neden burada saklanıyorsun?"

Omuz silkti. "Burası kafamı boşaltmak için iyi bir yer. Her gün en iyi arkadaşlarımla çalışıyorum. Arada bir dışarı çıkmak benim için iyi oluyor."

Tavuğundan bir parça koparıp ağzıma atmak için yaklaştım, çıtır çıtır, yapışkan tatlılık damak tadına lezzetli bir numara yapıyordu.

"Görünüşe göre hepiniz iyi anlaşıyorsunuz." Başını salladı.

"Çoğunlukla öyle."

Önümdeki büyük brokoli parçalarıyla oynadım. "Çoğunlukla," diye taklit ettim. "Bu ilginç bir ifade."

Çarpık bir gülümseme dudaklarını ayırdı. "Bu doğru."

Aşağıda bir yerden gelen araba kornası sesi beni kendime getirdi ve o konuştuğunda tam çıkmak üzereydim.

"Günlük işlerde iyi anlaşıyoruz. İşleri gerçekten iyi bölüştük.

Büyüdükçe, eminim yeniden ayarlama yapmamız gerekecek. Ama hepimizin iş için farklı fikirleri var. Nereye götüreceğimiz. Ne kadar büyümesini istediğimiz. Sonunda satıp satmamamız gerektiği. Bunun gibi şeyler."

"Satmak mı?" Ben sordum. "Bunu kim yapmak ister?"

Durakladı. "Ryan'ın üzerinde zaman harcamak istediği birkaç iş fikri daha var. Bir snowboard şirketiyle yeni bir board tarzı üretmek için çalışıyor. Bu iş için kendi payını satmayı düşünüyor."

"Mike ne düşünüyor?"

"Uzun vadede bu işin içinde ama beni de yanında istiyor." "Sen ne düşünüyorsun?"

Güldü. "Bu yüzden son zamanlarda buraya çok sık geliyorum." "Çalışmaktan zevk alıyor musun?"

"Evet. Düşündüğümde çok daha fazla. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyle gurur duyuyorum. Garajımda başladık. Her zaman seveceğimi düşünmüştüm.

Her birkaç yılda bir yeni bir şirket kurup sonra babam gibi satmak, ama bilmiyorum. İşi yürütmeyi gerçekten sevdim. Günlük işler. Yeni müşteriler edinmek. Tüm çalışanları tanımak. Sanırım her zaman satıp yoluma devam edeceğimi düşünürken buradan nereye gideceğimden emin değilim. İşi bu kadar sevmeyi beklemiyordum."

"Ailenizin herhangi bir tavsiyesi oldu mu?"

"Eğer izin verseydim bu şirketin her yerinde olurlardı," dedi neredeyse acıyla. "Ama"-omzumu dürttü- "bir randevum sayesinde Beni tanıştıktan bir saat sonra öpen küstah bir kadınla birlikteyken onları bu işe bulaştırmamaya karar verdim."

Alnımı avuçlarımın içine alırken bile sözleri vücuduma sıcaklık yaydı. "Son üç yıldır o an için pişmanlık duyuyorum. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yokken sana bunu söylediğim için."

Kaşlarını hafif bir şaşkınlıkla kaldırdı. "Evet, öyle yaptın."

Alay ettim. "Sana o tavsiyeyi verdiğimde iş hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Özür dilerim."

"Yaptığım işten gerçekten zevk almamın nedeni muhtemelen senin tavsiyen." Ona sadece şaşkınlıkla bakabildiğimde devam etti. "Beni desteklemeleri için aileme ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Onların yardım etmesine izin verdiğim en az üç şirket ya da para kazanma fikrim daha vardı.

ve hepsi suya düştü. Bu tür borçlanmalar karmaşıklaşıyor, iş ve aileyi bu şekilde karıştırmak. Ama ailem destek vermekten mutluluk duyarken banka aracılığıyla borçlanmanın aptalca olacağını düşünmüşümdür hep. Babam her zaman bana destek olmak için can atardı. Ama sen haklıydın. İşler hep onlarınmış gibi gelirdi, benim değil. Sanki onların onayına ihtiyacım varmış ya da her şeyi onlara danışmak zorundaymışım gibi. Seninle konuştuktan sonra

Gece Ryan ve Mike'a bunu kendi başımıza denemek istediğimi söyledim. Daha uzun sürdü, ama sonuç eskisinden çok daha iyi oldu." Beni dürttü. "O yüzden teşekkür ederim."

Sözleri içimde sıcak bir parıltı yaratırken bir ısırık aldım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

"Bir parça brokoli yiyeceğim," diye yem attı.

İşe geri dönüyor olmalıydım. Saat ona yaklaşmıştı. Bu fazladan zamanın bedelini sabah ödeyecektim ama nedense geceyi bitirecek gücü kendimde bulamıyordum. Ruhumun küçük bir parçası aylar sonra ilk kez nefes alabiliyor gibiydi. Belki de yıllardır. Bu yüzden bir soru pahasına daha fazla zaman kazanmak için pazarlık yaptım.

"Sadece bir parça mı?" diye sordum.

Burnu kırıştı. "Bence bu fazlasıyla adil." "İki parça. Son teklifim."

Göz açıp kapayıncaya kadar bana doğru uzandı ve çatalına bir parça brokoli saplayıp çiğnemeye başladı. Biraz telaşla, ikinci parçaya erişimini engellemek için kabı ondan uzak tuttum, ancak hile yaptı, kolumu tuttu ve ikinci parçayı almadan önce beni kendisine doğru çekti. Ani yaklaşma karşısında brokoliyi bıraktım. Birkaç saniye içinde ağzı boşalmıştı.

"Brokoliyi gerçekten sevdiğini ve benim oyuna geldiğimi düşünmeye başlıyorum." "Brokoliden nefret ederim. Bu soruya bir cevap almayı o kadar çok istiyordum ki.

soru."

Koltuğumda daha da çöktüm. "Neymiş o?"

"Birkaç hafta önce erkekler tuvaletinde neden ağlıyordun?"

Fırsatım varken gitmeliydim. Gözlerim ufuk çizgisine kaydı. Güneş batmış, şehir parlayan ışıklar, sokak gürültüleri ve aşağıda karıncalar gibi görünen hareket halindeki arabalarla canlanmıştı. Binanın tepesindeki sarı ışıklar çatıya kamp ateşine benzer sıcacık bir parıltı bırakmıştı.

Kendime söz verdiğim beş dakikalık yemek molası saatlere dönüşme yolunda ilerliyordu.

"Nora," diye fısıldadı Duke. Yüzümü ona döndüm ve gözlerinin yüzümde hafifçe gezinmesiyle irkildim. "Sadece benim."

Sadece benim. Bu basit sözler vücudumda ne yapacağımı bilemediğim tatlı bir farkındalık yarattı. Sözleri dostluktan bahsediyordu. Nezaketten. Güvenden. Bu da beni diğer tüm hislerden daha çok korkutuyordu.

Ama hiç konuşmamak gecemizi tuhaf bir şekilde sonlandıracaktı. Sadece bu da değil, gecemiz sona erecekti. Nokta.

"Bir dizi kötü şansım vardı," dedim. "Bununla başa çıkmaya çalışan bendim." "Ne demek istiyorsun?" diye dürttü, sandalyesine uzanmış, uzun bacaklarını

onun önünde.

"Muhtemelen arka plan olmadan bir anlam ifade etmeyecektir ve bunun için zamanımız olduğundan emin değilim."

"Zamanımız var."

Ona ne söyleyeceğimi merak ettim. Ne kadarını anlatacağımı. Kökten çözülecek çok şey vardı ve yıllar boyunca dolanmaktansa baştan kesmeyi tercih etsem de, koltuğunda rahatça arkasına yaslanması, ellerini karnına dayaması ve tüm dikkatini bana vermesiyle ilgili bir şey temkinli kalbime huzur verdi. O benim patronum değildi.

Bu anı. O benim arkadaşım, Duke. Boğazımı temizledim.

"Büyükanneyle geçirdiğim zaman düşündüğüm gibi geçmedi. Okula gitmem için para ödemeyi ve bana bedava kalacak bir yer vermeyi teklif etmişti.

karşılığında ona evinde yardım edecektik. Gittikçe kötüleşeceğini biliyordum ama tüm ayarlamaları aklının başında olduğu bir günde yapmış olmalıyız.

Aylar sonra oraya gittiğimde, birikimlerinin çoğunu alan bir e-posta dolandırıcılığına düşmüştü ve dolapları neredeyse tamamen boştu. Ekmek ve suyla hayatta kalmaya çalışıyordu. Sosyal güvenlik çeki her hafta geliyordu ama onun da çoğu, benim de varlığından haberdar olmadığım kumar borçlarını ödemeye gidiyordu. Öldüğünde mirası bile hepsini ödeyemedi."

Duke'a baktım ve bakışlarının yüzüme odaklandığını görünce şaşırdım. Devam etmek için kendimi zorladım.

"Her neyse, okula gitmeye çok kararlıyım, bu yüzden Fargo'daki bir devlet üniversitesine kaydoldum ve öğrenci kredisi aldım, bu her zaman kaçınmaya çalıştığım bir şeydi, ama bu sefer bir şeylerin işe yaraması için çok çaresizdim. Üç yılın okula gitmeden geçip gitmesini istemiyordum. Her neyse, üniversitenin ilk yılı için kredi ödendi, ancak yarısında büyükanne çok daha kötüleşti, bu yüzden derslerin sadece yarısına gelebildim. Sonunda sınıfta kaldım. B aldığım için bir sınavı nasıl tekrar aldığımı hatırlarsanız, bunun beni nasıl etkilediğini tahmin edebilirsiniz. Ama tam zamanlı yardıma ihtiyacı vardı ve başka kimse yoktu, ben de mecbur kaldım." Titrek bir nefes aldım. Ona bunu söylerken bir parçam içimde öldü ama devam ettim.

"Kredinin bir kısmını birikimlerle geri ödedim, ama aynı zamanda

Birazını da market alışverişi için kullanır. Ve arabasını çalışır durumda tutmak için. Büyükannem öldüğünde ve ben Utah'a döndüğümde, elimde hiçbir şey olmadan deli gibi borç içindeydim."

Duke donup kaldı, yüzünde öylesine yoğun bir inançsızlık ifadesiyle bana bakıyordu ki, sözlerime hemen pişman oldum.

"Büyükannenin yardım edecek başka çocukları var mı? Neden bu iş annene değil de sana düştü? Ya da başka bir kardeşe?"

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Bu babamın annesi." Ona bütün resmi çizebilirdim. "Kız kardeşlerim ve benim farklı babalarımız var. Ben hiç Benimkini tanıyordu ve ben çok küçükken çekip gitmişti. Vefat ettiğinde kimse izini bulamadı. Büyükannem ben gençken bana ulaştı ve ergenlik yıllarım boyunca biraz yakınlaştık. Ama vefat ettiğinde, yaşayan tek akrabası bendim."

Ben konuştukça, tüm bunların bitmesini daha çok istedim.

"Her neyse. Sorun değil. Pek çok insanın öğrenci kredisi var. Ama o gün, kiramın birkaç ay içinde yükseleceğini de öğrenmiştim. Buna bir saat sonra lastiğimin patlaması ve biriktirdiğim az miktardaki paranın neredeyse tamamının gitmiş olması da eklendi. Büyük bir sabahtı."

Ben konuşurken elini kaldırıp ağzını kapatması dışında Duke hâlâ kıpırdamamıştı.

Bu garip sessizliği bozmak zorundaydım. Bu yüzden her şeyi içeride kilitli tutuyordum. "Özür dilerim. Bütün bunları söylememeliydim. Sorun yok, söz veriyorum. Söz veriyorum. anlamaya çalışıyordu. Tüm bunlara rağmen sonunda onun yanında olduğum için mutluyum... çok yalnızdı ve-"

"Nora-" diye sözünü kesti, ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi. Bu korkunç konuyu değiştirmek için umutsuzca daha fazla kelime istiyordum.

"Duke. Her şey yoluna girecek. Hiçbir şey söylememeliydim. Para konuşmak her zaman işleri tuhaflştırır ama sen sordun." Gitmek için ayağa kalktım, gülerek sinirli bir şekilde. "İşte *bu* yüzden sadece beş dakika kalmalıydım."

Ben kıpırdamadan eli uzandı ve ön koluma kilitlendi. Sonunda beni tekrar yanına çekerken gözleriyle buluşmak gibi bir hata yaptım.

"Seni en çok ne rahatsız ediyor?" Devam etmeden önce kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Tüm bunlar hakkında. Öğrenci kredin mi? Kiran mı?"

Bu cevap kolayca geldi. "Asıl mesele bir türlü ilerleyemiyor gibi görünmem. Öğrenci kredisi içimi kemiriyor ama bundan çok daha fazlası var. Ben

Tüm hayatımı çalışmaya ve birikim yapmaya adadım ama hep bir şeyler oluyor ve eskisinden daha kötü bir duruma düşüyorum. Hiç sosyal hayatım yok. Nadiren biriyle çıkıyorum. İki işte çalışıyorum. Ne zaman biraz para biriktirsem, mutlaka hepsini alıp götüren bir şey oluyor. Bu sefer lastiklerdi. Geçen sefer annemin depo faturasıydı. O Florida'da, yeni bir kocayla birlikte ve ben yetişkin olarak sıkışıp kaldım, yapmamam gereken şeyler için para ödüyorum ama ayağımı yere basmaya çalıştığımda kendimi suçlu hissediyorum. Düşmesine izin vermeye çalışıyorum, Konuştuğumuz gibi, ama bunu bir türlü yapamıyorum." Duke'a bir bakış attım, gevşek dilim için şimdiden pişmanlık duyuyordum. "İşte bu yüzden ağlıyordum.

Çünkü hafta sonuna sekiz yüz dolarım olduğu için gurur duyarak başladım. Dolarları biriktirdim ve Pazartesi sabahının sonunda hiç param yoktu ama dört yeni lastiğim vardı ve annemin deposu hâlâ yerindeydi."

Neredeyse başladığım gibi aniden durdum. Anlık pişmanlık bedenimi doldurdu, sözlerimin ağırlığı aramızda garip bir enerji bıraktı.

Duke öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birbirine kenetledi. "Bu berbat, Nora. Ben-"

"Hayır. Yardıma ihtiyacım yok." Daha sorusunu soramadan onu durdurdum. "Bütün bunların ağzımdan çıkmasının nedeni bu değil." Sandalyeme geri çöktüm. "Bu arada sen çok kötüsün. Bana böyle bir soru soruyorsun."

Aslında soracak daha çok sorusu varmış gibi görünüyordu ama konuyu değiştirmek için çaresizce sözünü kestim. Gitmeyi planlamıştım, geri dönecektim.

ama onun yerine aklıma başka bir düşünce geldi. Çok daha hoşuma giden bir düşünce. "Şimdi bana bir soru borçlusun."

Cevap vermesi biraz zaman aldı, muhtemelen bu değişiklik karşısında sarsılmıştı. "Ne?" Brokoli kabına uzandım. "İki parça brokolimi yiyeceğim,

ve sonra bana bir soru borçlusun."

Gözlerini kısarak kabı benden uzak tuttu. "Bu hiç adil değil. Sen brokoli seviyorsun."

"Benim sorunum değil."

Kabı yan tarafına bıraktı ve onun yerine açık kola kutusuna uzanıp bana uzattı. "İki büyük yudum ya da anlaşıma yok."

Homurdanarak, artık yarısı dolu olan kutuyu aldım ve önümde tuttum. "Beni Everest Dağı'na tırmanmaya zorluyorsun."

"İstediğin kadar oyala. Bütün gece burada kalabilirim."

Burnumu tıkadım ve bir yudum aldım. Ve sonra bir tane daha. Karbonat boğazımdan aşağı kayarken yüzüm tuhaf ifadelere büründü.

ağzımda geçmesi sonsuza kadar süren iğrenç bir tat bıraktı. "Oh, bu çok kötü."

"Damak tadınız için üzgünüm. Sorunuz nedir?"

Artık o an gelmişti ve ben korktum. İlk aklıma gelen Rachel oldu ama ona doğrudan Rachel'ı soracak cesareti kendimde bulamadım.

Kıskandığımı belirten yanıp sönen bir neon tabela da taşıyabilirdim. Bu yüzden aynı yere varacağımızı umarak dolambaçlı bir yol izledim.

"Bana söyleyemeyeceğin işle ilgili bir şey değilse, ailen buradayken ne oldu? Seni bu kadar üzen neydi?"

İçini çekti, ayak bileğini dizinin üzerine koydu. Dalgın bir şekilde ayakkabısının tabanını ovuşturdu ve ben tam olarak ne söyleyeceğini düşünürken aramızdaki hava dengeli bir şekilde değişti.

"Bu şirketi ailemin yardımı ya da parası olmadan kurduğumuzdan beri, biraz... huzursuz oldular. Yaptığım her şeyde hep onların parmağı vardı ve onları kestiğimde bu onları rahatsız etti. Bir gün uğradılar.

Beni görüyormuş gibi yapıyorlardı ama aslında babam şirketin ne kadar büyüdüğünü kontrol etmek için gelmişti. Sinirlenmişim çünkü görünüşe göre birkaç hafta önce benden habersiz Ryan ve Mike'la buluşmuşlar ve işi daha hızlı büyütmek için onlardan para almam konusunda beni ikna etmeye çalışmışlardı."

Bu Duke'un ofisinden hışımla çıkıp Mike ve Ryan'la özel olarak görüşmesini açıklıyor.

"Ailemi geri çevirmişler ama bana tekliften hiç bahsetmediler. Bu da beni kızdırdı."

Tekrar koltuğuna yaslandı, omzu benim omzuma yaslandı, ben de omzunu tuttum, ancak söylediklerine odaklanmaya çalışırken zorlanıyordum.

"Sence parayı almak istediler mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Onlar benim ailem, yani benim onayım olmadan kabul edecek durumda değiller. Ve kabul etmezler de. Ben sadece... bu, onlar elimi tutmadan parçası olduğum ilk şey. Kafamın içinde onların sesleri kalmayana kadar kendime ait bir şeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Hayatım boyunca beni kontrol etmeye çalıştılar.

Bütün hayatım boyunca, anlıyor musun? Bu konuda hep iyi davranıyorlar ama yine de

manipülatif bir hareket. Sanki başarılı olmam konusunda o kadar endişeliler ki bunu kendi başıma yapabileceğime güvenmiyorlar."

"Çim biçme makinesi ebeveyn mi? Buna böyle denmiyor mu?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Çim biçme makinesi ebeveyn. Başarılı olmaları için çocuklarının hayatındaki her türlü engeli potansiyel olarak biçerler. Çocuklarının karşılaşılabileceği her sorunu engellemeye çalışırlar."

Bu bilgi karşısında biraz afallamış gibiydi ama kafasında bir şeylerin döndüğünü hissedebiliyordum. "Haklı olabilirsin. Bunu nereden biliyorsun?"

"Böyle ebeveynler duymuştum. Hep bir tane istemişimdir," diye takıldım.

Yumuşak, zengin kıkırdaması aramıza yerleşti. Rachel'dan bahsetmek dilimin ucundaydı ama düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde oturup geceye baktıkça, o anın geçip gittiğini hissediyordum.

"Beş dakikam doldu patron." Ayağa kalktım, boş kutuyu topladım. atmam için ayaklarımın dibinde duran kaplar. Gece serinlemişti. Güneşin yokluğu. Ellerimi kollarıma sürttüm. Çöpümüzün geri kalanını toplayıp benimle birlikte kapının yanındaki çöp kutusuna doğru yürümeden önce sadece bir dakika tereddüt etti.

Asansörün içine girdiğimde, ona söylediğim her şey yüksek sesle zihnimden süzölmeye başladı. Tekrar ediyorum. Ona veremeyeceğim bir şey vermiştim.

geri almak. Bu sözler her zaman aramızda kalacaktı ve bu bana nefesimi kesecek kadar savunmasız hissettirdi.

Duke yüzünü bana dönmeden önce düğmeye bastı, elleri cebinde asansörün duvarına yaslandı. Yutkundum, dirensem bile onun çekimini hissediyordum.

"Bir arkadaş gibi hissettin. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana tüm bunları bu yüzden anlattım."

Gözleri merakla benimkilere dikildi. "Ben senin arkadaşınım."

Çok yakınımda durdu. Kolonyasının tatlı kokusu burnumu gıdıkladı. Bakışları yüzümde dolaştı, dudaklarıma indi ve tekrar gözlerime yöneldi. Nefesim kesildi. Bir adım daha yaklaşmak ne kadar kolay olurdu. Ama yapmadım. Her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Duvarlar ördüm.

"Sen benim arkadaşımsın," sözlerim nefes nefese bir fısıltıyla çıktı.

"Ama aynı zamanda benim patronumsun. Her an kiminle konuştuğum kafamı karıştırıyor. Bu gece bir arkadaş gibi hissettim ama şimdi çok fazla şey söylediğimden endişeleniyorum."

"Nora. Benim yanımda güvendesin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Cevap olarak sadece ona bakabildiğimde ekledi, "Her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin. İnsanların sana yardım etmesine izin verebilirsin, biliyorsun."

"Hayır. Benim de demek istediğim bu. Yardımını istemiyorum ve eğer istediğimi düşünüyorsan yine ağlayacağım."

Duke bundan sonra sessizleşti, ancak gece için temizliğini bitirmeme yardım etmekte ısrar etti. Saat on buçuktu ve tartışacak enerjim yoktu. İşimizi bitirirken çok az konuştuk ve sonra benimle arabama kadar yürüdü. Kamyonetine doğru yürümeden önce arabama binip uzaklaşmamı bekledi.

Belki de içimde yanlış giden bir şeyler vardı. Anita'nın yüzü aklıma geldi. Pek çok kız Duke gibi bir adamla birlikte olma şansını reddetmezdi - eğer teklif ettiği şey buysa bile.

Hayatımızda bizi şekillendirebilecek anlar vardır. Bizi tanımlar. Bizi biz yapan. Tüm çocukluğum safça güven vermekle geçmişti ama güvenim kırılmıştı. Tekrar ve tekrar. Annem ben on beş yaşına gelene kadar üç kez evlenmiş ve boşanmıştı.

Arada erkek arkadaşlar. O yılların ne kadar tehlikeli olduğunu düşündüm - bir sürü yabancı, her kökenden erkek hayatımıza girip çıkıyordu. Neyse ki kız kardeşlerim ve ben fiziksel olarak yara almadan atlatmıştık ama her seferinde duygusal olarak biraz daha yara almıştık.

Yeni bir koca ya da yeni bir erkek arkadaş *fikrine* geçici olarak bağlandık, ancak tekrar tekrar hayal kırıklığına uğradık. Ta ki bir gün bağlanmayı bırakana kadar. Önemsemeyi bıraktık. Artık annemin bizim çıkarlarımızı yeni bir ilişkinin parlak cazibesinden üstün tutacağına güvenmiyorduk.

İki kız kardeşimin en büyüğü olarak, kendime atfedilen sorumluluk yükü omuzlarıma düştü ve onlara benim kaybettiğim çocukluğu vermeye yemin ettim. Annem kızlarını desteklemek için elinden geldiğince çok basketbol maçına ve dansa gitse de üniformalarını ben ödedim. Kulüp takımlarındaki ve dans yarışmalarındaki yerlerini ben ödedim. Onları okula öğle yemeği parasıyla gönderdim. On üç yaşındayken kira için ayda birkaç yüz dolar ödemeye başlamıştım, ancak büyüdükçe ve çalışma saatlerim uzadıkça, mezun olduğumda bu miktar iki katından fazla arttı. Sessiz bir anlaşmayla, annem ve ben anne ve kızdan çok evli bir çifte uygun bir düzene girdik. Yine de şimdi, yaygara çıkarsaydım, biraz gürültü yapsaydım neler olabileceğini merak ediyorum.

Her iki durumda da, bu deneyimler sayesinde hayatım için titiz bir plan oluşturmaya başladım. Aşktan korkmayacaktım, ama sadece kendimi ve gelecekteki çocuklarımı asla terk etmeyeceğimden emin olduğumda katılacaktım.

Bu şekilde savunmasızdılar. Çocuk olabilecekleri bir hayatı hak ediyorlardı.

Ailemin geçimini sağlamak konusunda asla endişelenmem. Uzun zamandır hayatım için yaptığım titiz plan sadece tek bir kişiye güvenmeyi içeriyordu.

Bana.

Kendimi Duke'a teslim etmek, sanki kendimi tamamen parçalamışım gibi bir pişmanlıkla gerilmeme neden oldu. Tecrübelerime göre, bilgi güç demekti ve güce sahip olmak insanlara zarar verebilirdi. Birini yakından tanımak, boşanma davasında kullanılacak daha keskin bir kılıç anlamına geliyordu. Bu, daha sert bir

Bir tartışmada yaralamak ve akut acı vermek için dil.

Ama bu gece bende başka bir duygu da bırakmıştı. Umut. Çocukken sık sık hissettiğim bir şeydi, ama dünyamda daha fazla deneyim kazandıkça bu duygu yavaş yavaş kaybolmuştu. Belki de bana yumuşak bakışı, gözlerindeki anlayış ve sözlerindeki tatlılık beni hafifletmişti. Biraz daha özgür. Evimin sessizliğinde kendimi yatağı hazırlarken, umut kelimesinin bir melodisi olduğunu fark ettim ve çok yumuşak bir şekilde beni en tatlı uykuya sürükledi.

Ertesi pazartesi bütün sabah Duke'u görmedim.

Çatıdaki akşam yemeğimiz sırlar ve melodramatik kızgınlıklarla doluydu. Akıl sağlığım için kayıtsızmışım gibi davranana kadar aşırı düşünüp aşırı analiz ettiğim bir hafta sonundan sonra, yeniden arkadaş canlısı, flörtöz Duke'e hazırdım. Nedense onun bu yönü daha güvenli görünüyordu. Dokunulmaz, hatta. Sırlarımı bilen ve beni tatlı-ekşi tavuk ve MSG ile doldururken benden bilgi sızdıran tarafı açık ara en tehlikeli Duke'tü.

Bugün, stajyerlerin bizim için hazırladıkları pazarlama projesiyle ilgili olarak yöneticilerimiz ve şirket sahipleriyle buluşacakları gündü. Yarışma yakında başlayacaktı. İki aylık eğitimimiz boyunca hepimiz projeyle ilgili ufak tefek şeyler duymuştuk ama bugün nihayet görevlerimizi alacaktık. Eğer Tenisha'nın söyledikleri doğruysa, bu son ay boyunca Duke ile daha yakın çalışacaktım.

"Selam." Anita yerime kaydı ve tombul poposunu masamın kenarındaki sevdiği yere park etti. Cesur kırmızı elbisesi açıkça iş anlamına geliyordu ve o da öyle. Duruşunda sahte bir samimiyet vardı ama alttan alta zehirli bir hava seziniyordum. "Projende Duke ile çalışacağın için heyecanlı mısın?"

Sanırım bugün hemen işe koyuluyoruz.

"Elbette." Bilgisayarına saçma sapan şeyler yazmadan önce ona en az onunki kadar gerçek bir gülümseme verdim. "Bu konu hakkında pek düşünmemiştim."

"Oh, gerçekten mi?" Başını yana eğdi, gözleri iri ve sorgulayıcıydı. "Oldukça samimi görünüyorsunuz."

Şakaklarımı ovuşturdum. Tabii eğer bizi dışarıda gözetlemiyorsa. Ben onun tırnak kırpıntılarını süpürürken, Duke ve ben ofiste soda kutusu notlarımız dışında neredeyse hiç etkileşimde bulunmuyorduk. O zaman bile, Son derece dikkatli davranıyordum, sadece öğle yemeği saatinde ya da en çok ilgilendiğim kişiler -örneğin Anita- toplantıdayken ya da telefon görüşmesi. Bu da beni kedi gibi mırıldanmalarla ve sokup geri çeken pençelerle yemlediği anlamına geliyordu.

"Onu gerçekten çok iyi tanımıyorum," dedim boş boş. Çok iyi, o göreceli terimlerden biriydi. Her şey bağlama bağlıydı.

"O zaman umurunda değilse, onun yerine projede birlikte çalışmayı teklif etsem sorun olur mu?"

Midemde bir kıskançlık şimşegi çaktı ve şiddetiyle beni bile şaşırttı. Duke'la çalışma konusunda kasıtlı olarak ketum davranmak için çok çalışmışım, sırf Anita'nın bu konuda umursamaz olduğuma inanmasını sağlamak için

her şeyi. Aslında umursamaz *olduğum* için değil.

"Değiştirebilir miyiz? Onları zaten atadıklarını sanıyordum," parmaklarıma yapacak bir şey vermek için e-postama tıklamayı başardım.

"Shawn'ın kuru sesi kabinlerimizin arasından gürültüyle süzüldü. Bir gülümsememi gizledim.

Anita gözlerini devirdi ve teselli etmek için bana doğru baktı ama gömleğimden bir saç teli koparıyormuş gibi yaptım.

"Duke geçen yıl RDM için büyük bir cilt bakım şirketi müşterisi getirdi. Yeni bir tamamen doğal makyaj serisi başlatan bir arkadaşım için bir pazarlama paketi yapabilmeyi umuyorum. Bana en iyi onun yardım edebileceğini düşünüyorum."

Yalancı.

Ben daha bir şey söyleyemedim Shawn, "Makyaj şirketinin bir seçenek olup olmadığını bile bilmeyeceksin. Şirket sahipleri her birimizin seçmesi için üç seçenek sunacaklarını söylediler."

Anita sabırsızca içini çekti, sesi o kadar yavaş ve zorlukla dizginlenmiş bir nefretle doluydu ki neredeyse ürperecektim. "Bunun farkındayım, Shawn. Yardımların için çok teşekkür ederim. Ama atanmak yerine kendi müşterimi çekip çekemeyeceğimi soracağım."

Shawn yine neşeyle, "Sanırım belirli bir sebepten dolayı seçtikleri kişiler var," dedi.

Sandalyemde arkama yaslandım, birden canım patlamış mısır çekti.

Anita boğuk bir çığlık attı, anlamak için tekrar bana baktı ve hiçbir şey bulamadı. "Boş ver. Siz ikiniz imkânsızsınız." Masamdan kaydı ve kadınlar tuvaletine doğru uzaklaştı.

Ellerimi kullanarak, Shawn'ın gözlerini bölmenin üzerinden görebilecek kadar kendimi sandalyemden kaldırdım. Bana göz kırptı. Güldüm ve tekrar masama yerleştim, Tenisha'nın yanıtlamamı istediği bazı müşteri e-postaları üzerinde çalışıyordum.

SHAWN, Anita, Tenisha ve diğer iki tasarımcı, April ve Susan, ben öğleden sonraki toplantıya vardığımda çoktan konferans masasına oturmuşlardı. Ben Tenisha'nın yanındaki yerime oturdum.

Sandalyem doğrudan ön kapıya bakıyordu ama Duke içeri girdiğinde odanın enerjisi tamamen değişti. Gri bir elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış, beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Açık mavi bir kravat çekici takımını tamamlıyordu. Salyalarım akmaya başlamadan önce gözlerimi kaçırdım.

Odayı tarayıp hepimize gülümsemeden önce uzun bir süre gözleri üzerimde kaldı.

"Günaydın. Görünüşe göre Ryan ve Mike'ı burada yendim. Herkesin not almasını istiyorum."

Tenisha ve odadaki diğer iki tasarımcı buna güldü, geri kalanımız ise biraz şaşkın bir şekilde baktı.

"Ryan ve Mike her toplantıda beni burada yendiklerini düşünmekten hoşlanıyorlar ama öyle olmadığını biliyoruz." Beyaz tahtaya döndü ve sağ üst köşeye küçük bir işaret koydu. Gözlerimi kısarak baktığımda, tüm mal sahiplerinin adlarının yazılı olduğu bir çizelge ve altında çetele işaretleri görebiliyordum. Duke gururla kendi adının altına bir çentik attı.

Benim yanımdaki koltuğa oturmuştu ki, Mike ve Ryan kıpkırmızı yüzleri ve nefes nefese kalmış halleriyle odaya daldılar.

Mike Duke'u işaret etti. "Sen!"

Duke'un yüzü masumiyet maskesiydi.

"Evet?"

"Bizi erkekler tuvaletine kilitledin."

Tekrar yerine oturdu ve sıkılmış gibi gömleğindeki görünmez bir noktayı ovuşturdu. "Bunu neden yapayım ki?"

Ryan hepimize bakarak, "İşaretledi mi?" diye sordu, sonra da çetele işaretlerine doğru döndü.

"Dün kaç tane içti?"

"O kadar çok olamaz," dedi Mike.

"Toplantıya başlayalım mı?" Duke masanın sonundaki hepimize gülümseyerek masumca sordu. Kimse ona gülümsemekte zorlanmıyor gibiydi.

Ryan, "Hatırlat da bir dahaki sefere arkadaşlarımla iş yapmayayım," diye takıldı. O ve Mike Duke'un omzuna iyi huylu bir şekilde çarptılar.

kilitli banyo kapısından çıkmanın bir yolunu bulmakla övünerek koltuklarına çöktüler.

Toplantı başladığında üçlü tamamen iş başındaydı. Duke önce masanın üzerine bir avuç dolusu hediye bıraktı. Sırt çantaları ve tişörtlerden aynalı kompaktlara, chapstick'lerden kalemlere ve su şişelerine kadar her şey RDM logosuyla yapılmıştı.

"İstedğiniz her şeyi alabilirsiniz," dedi Duke. "Bunların bir kısmını konferanslarda dağıtmak için aldık ama bir sonraki etkinlikten önce logomuzda birkaç değişiklik yapacağız, yani bunlar yakında güncelliğini yitirecek."

Büyük eşyalar hemen kapışıldı, ama ben muhtemelen iki beden büyük bir tişört ve biraz chapstick kaptım.

Duke toplantıya hepimize burada olduğumuz için ne kadar müteşekkir olduklarını anlatan bir konuşmayla başladı. O konuşurken ben de yeni chapstick'imi açıp yavaşça dudaklarıma sürdüm ve kalitesinden etkilendim. Pürüzsüz bir şekilde kayıyordu. Bir kat daha sürmeden önce dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Her neyse... biz gerçekten takdir ettik, uh... Um. Biz gerçekten takdir ettik..."

Konuşması duraklayınca Duke'a baktım ve gözlerinin bana dikildiğini görünce irkildim. Grubun geri kalanı da şaşkınlıkla Duke'tan bana bakıyordu. Gözlerini kırıştırıp başka tarafa baktı ama hâlâ dikkatini toparlayabilmiş gibi görünmüyordu.

"Özür dilerim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aklımı kaçırmışım... Gerçekten minnettarız... uh..."

Mike elinin arkasına alaycı bir gülümseme gizlerken bakışlarını bana doğru çevirerek "Yardım edin," dedi.

"Yardım. İşte başlıyoruz. Siz stajyerler bizim için çok değerliydimiz. Bu yüzden teşekkür ederim."

Duke'a baktım. Sonra gülmemeye çalışan ve göz ucuyla bana bakan Mike ve Ryan'a. Öfkeyle dudaklarına ruj süren Anita'ya. Bu... bu benimle mi ilgiliydi? Duke telaşlandı mı? çünkü-

Duke konuşmasını çabucak bitirdi ve yanımdaki koltuğuna dönmeden önce kalan zamanı Ryan'a devretti. Sandalyesinde arkasına yaslanarak yerleşti. Yanaklarım sıcacık olmasına ve ellerimi birden iki sol ayağım gibi hissetmeme rağmen, bu konuya değinmek zorundaydım. Duke'a karşı üstünlük sağlamak pek sık başıma gelen bir şey değildi ve bu fırsatı boşa harcamayacaktım. Onunla konuşana kadar bekledim.

ona doğru bir bakış atmadan önce grubun odağının sadece Ryan'da olduğundan emin oldum. Refleks olarak bakışlarımı karşıladı ve beklentiyle kaldırdığım elimi tuttu.

başını hafifçe salladı ve utanç dolu bir gülümsemeyle başka tarafa baktı.

Ryan devam ederken, odaklanmayla mücadele etme sırası bendeydi. Duke kendine geliyor gibi görünüyordu. Bu konuda, Duke bir şekilde eskisinden daha mı yakındı? Daha önce aramızda en az bir karış mesafe varken, sandalyelerimiz birdenbire sadece birkaç santim uzakta göründü. Tabii her şeyi hayal etmediysem. Ona baktığımı fark etmiş olmalıydı, çünkü en ufak bir dikkat bile göstermiyordum, ama bunun dışında Ağzının en ufak bir seğirmesiyle bakışlarını dikkatle Ryan'a odaklamaya devam etti.

Omzundan sol koluma yayılan sıcaklık kalp atışlarım hızlanırken bile dudağımı ısırma neden oldu. Tamamen çıldırmamıştım. Sandalyeler kesinlikle birbirine yaklaşıyordu.

Ryan devam ederken ben odaklanmak için mücadele ettim. Duke'un parfümünün baştan çıkarıcı kokusu zihnimin dönmesine neden oldu. Gerçekten dikkatimi vermem gerekiyordu. Bu stajyerler için bir toplantıydı. Benim toplantımdı. Duke'un yanımda oturuyor olması korkmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Sorun değildi. Biz arkadaştık. O benim patronumdu.

Kolum kolçaktan düştü. Hayır.

İtilmişti.

Her ne kadar kontrol etmeye çalışsam da, dudaklarım kendi hayatlarına büründü. Duke bu tek hareketiyle Pandora'nın kutusundaki tüm duyguları ortaya çıkarırken tepkimi gizlemeye çalışarak başımı eğdim - uzak tutmaya çok çalıştığım duygular. Cam'i öptüğüm gecenin sıcak anısının tamamen sönmesi haftalar almıştı. Belki de yıllar. Ve görünüşe göre, hiç geçmemişti. Kimsenin bize bakmadığından emin olduktan sonra kolçak üzerindeki hâkimiyetimi yeniden ele geçirdim.

Duke yumuşadı ve öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı ve ben onun eliyle kendi gülümsemesini gizlemesini izledim. Kalbim heyecanla yerinden fırlayacak gibi oldu. Durmamız gerekiyordu. *Onun* durması gerekiyordu.

Çenemi kaldırdım ve toplantıda konuşulanlara odaklanmaya karar verdim; tüm oda sessizleşip bana bakmaya başladığında Ryan'ın bana sormuş olması gereken bir soru olduğunu fark ettim.

Koltuğumda daha uzun oturdum. "Özür dilerim. O da neydi?"

Anita bir kahkaha attı. "İstersen önce ben gidebilirim. Sanırım küçük Nora'mız bugün yorgun."

Bizim küçük Nora'mız. Eğer bir insanın suratına yumruk atmak istememe neden olan kelimeler varsa, bu üçü olabilirdi.

Ryan omuz silkti ve kiminle çalışacağı konusunda pek de heyecanlı görünmeyen Mike'a işaret etti. Ona bir kâğıt uzattı. "Şunlar var Pazarlama paketi konusunda yardım alabilecek üç şirketi inceledim. Size en ilginç geleni seçin ve oradan devam edelim."

Anita kâğıda göz gezdirdi, burnu hafifçe kırıştı.

"İşte aralarından seçim yapabileceğin işler, Shawn." Ryan öne doğru eğildi ve Shawn'a bakması için kendi kâğıdını uzattı.

Duke masanın üzerindeki dosyayı açtı ve bir kâğıt çıkarıp bana doğru uzattı.

Bir boğaz temizlendi. "Aslında, Duke. Nora ve ben projelerimiz için sahiplerimizi takas edip edemeyeceğimizi merak ediyorduk."

Masadaki tüm gözler Anita'ya odaklandı. Donup kaldım.

"Ne demek istiyorsun?" Duke sordu, alçak sesi mırıldanıyordu.

Anita güldü, tüylerimi diken diken eden tiz, pırıltılı bir sestti bu. "Kendi görevimi seçebileceğimi umuyordum. Makyaj şirketi kuran bir arkadaşım var ve uzman olduğun için bana yardım edip edemeyeceğini merak ettim." Hiçbir tepki alamayınca, gözlerini daha fazla kırıştırarak ve elleriyle seğirme hareketleri yaparak devam etti. "Geçen yıl cilt bakım şirketiyle çok iyi çalıştığın için. Bana yardım edebilecek en iyi kişinin sen olabileceğini düşündüm."

Odaya garip bir sessizlik çöktü, değişen gözler sanki bir tür işbirliği içindeymişiz gibi hem beni hem de Anita'yı inceliyordu.

Bazı insanlar arkadaş olmak için yaratılmamışlardı.

Ryan başını salladı. "Herkesin belgesinde yer alan işletmelerin hepsi bu program için özel olarak incelenmiştir. Sahipleriyle yakın işbirliği içinde çalışarak onlara nasıl davranıldığını göz önünde bulundurmak ve Süreç boyunca istikrarlı ve profesyonel bir iletişim oldu. Arkadaşlarınızın şirketini kabul etmiyoruz. Bunu kendi başınıza da yapabilirsiniz ama bu staj programı için değil."

Anita'nın yüzü düştü ve Duke'a bir bakış fırlattı.

Duke bana doğru döndü, kahverengi gözleri benimkileri sabit tutuyordu. "Mike'la çalışmayı mı tercih edersin?"

Yer değiştirdim. Masada bir iğne düşse patlama sesi duyulurdu. Tüm odanın dikkati benim üzerimdeydi. Bana bir bakış atıyordu.

bir seçim. Ses tonunda herhangi bir kırgınlık ya da öfke algılayamadım, yani ya bunu saklamakta iyiydi ya da benimle çalışıp çalışmaması gerçekten umurunda değildi. Belki de her şeyi kafamda büyütmüştüm. Ama daha uzun süre bakarken, bir tane daha ekledim

Duke'a en doğru gelen seçenek buydu. Kendimi rahat hissetmemi gerçekten istiyordu ve bunun gerçekleşmesi için kendi isteklerini feda edebilirdi.

Ne yazık ki cezalandırılmaya aç biri idim, çünkü Duke Webber'a çok yakın olmanın getirdiği tatlı rahatsızlığı istediğimi çabucak keşfediyordum.

"Hayır. Bu onun fikriydi. Duke'la çalışmaktan memnunum."

"Kaba," diye bağırdı Mike iyi huylu bir şekilde. "Birlikte çalışmak benim için bir zevk."

Tüm oda kıkırdadı ve ben ona "Özür dilerim" dediğimde Mike bana göz kırptı.

Anita'ya bakmadım ama öfkesinin voltalarının beni yakıp kül etmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum. Duke'un bakışları da beni yakıyordu ama farklı bir nedenden dolayı.

"Oh, Duke'la çalışmakta sorun yok mu? Çok rahatladım." Kulağıma gelen yumuşak sesi eğlence doluydu.

Başımı hafifçe salladım ve ağzımı kapattım. Titreyen parmaklarımla kâğıdını önüme kaydırıp bir tür sözcük oluşturduğunu tahmin ettiğim harflere odaklandım.

"Gergin misin?" Yine, fısıltıları benim gerginliğime hiç yardımcı olmuyordu.

Kalbimi sakinleştirmek gibi asil bir amaç için. Onu görmezden geldim ve heyecanlı beynim ne yazdığını anlamadan önce on saniye boyunca kâğıdı inceledim.

"Ayağın neden titriyor?"

Onu görmezden gel, beyin.

"Bana hâlâ asansör borçlusun."

Ona döndüm ve çenesini kapatması için duyduğum yoğun ihtiyacı ifade eden en iyi bakışımı attım. Sırıttı ve sandalyesine geri oturdu, ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, sonunda bana konsantre olmam için alan açtı.

Uzun bir süre sonra zihnim hesap yapmaya başladı. Kâğıtta şunlar yazıyordu

üç işletme adı ve her biri hakkında küçük bir tanıtım yazısı. İlk ikisine göz gezdirdim. Biri bir makyaj şirketi idi ve içimden bir ses sırf Anita'nın tepkisini görmek için onu seçmek istiyordu. İkincisi ise ev yapımı simitleri ülkenin dört bir yanına gönderip satmak isteyen bir simit dükkânıydı. Gözüme çarpan üçüncü iş fikriydi.

*Birdie'nin Kuş Evleri ve Mobilyaları (Şirket adı değişebilir)
Ahşap işleriyle uğraşan bir çift, bir pazarlama projesi tasarlamak için
yardım arıyor.*

*mobilya işleri için paket. Eskiden sadece kuş evleri yerel olarak satılıyordu,
ancak iş o zamandan beri mobilyaya genişledi ve ülke çapında satış yapmak
istiyor. Web siteleri, bir logo ve bir sosyal medya paketi için her bir ögenin
fotoğraflarının çekilmesine ihtiyaçları olacak. Tatlı ve sevimli olmalı
biraz eksantrik yaşlılar. Muhtemelen tanıştığınızda tavuklu börekle beslenecek
ve kart oyunları oynamaya zorlanacaksınız.*

Ryan boğazını temizledi. "Pekâlâ, stajyerler. Şirketinizi seçmek için
yeterince zamanınız oldu mu?"

Shawn elini kaldırdı. "Ben benimkini buldum. Malta Snowboard Şirketi.
Onlara harika bir web sitesi yapmak isterdim. Belki birkaç ürünlerini test
etmeme izin verirler."

"Güzel," dedi Ryan. "Bence bu iş için harika olacaksın."

"Seçeneklerimin hepsi bunlar mı?" Anita Mike'a bakarak sordu.

"Evet," dedi Mike ona gülümseyerek.

"O zaman sanırım dermatoloji ofisini seçiyorum."

"Nora?" Ryan bana baktı.

Kâğıdıma tekrar göz attım, aynı işe girip girmeyeceğimi merak
ediyordum. Kesinlikle bir tasarım paketi hazırlayacağımı hayal ettiğim şey
değildi, ama çekiciliği inkar edemezdim. Sanırım beni oltaya yakalanmış bir
balık gibi çeken şey eksantrik yaşlılardı. Sona ermeden önce kendi
büyükannemin anıları kalbimin tellerine dokundu. Kafede çalışırken aşık
olduğum bir insan tipi varsa, o da tatlı ve eksantrik yaşlılardı.

"Birdie'nin Ahşap İşleri ve Mobilyaları."

Ryan'ın gözleri Duke'unkilere kaydı, sonra tekrar benimkilere geldi.

"Gerçekten mi?" Omuz silktim. "Evet, kulağa eğlenceli geliyor."

Anita güldü. "Birdenbire benimki o kadar da ezik gelmemeye başladı."

Kimse gülmedi. Shawn bana doğru eğildi ve beşlik çaktı. "Beğendim."

"Teşekkür ederim."

"Tamam, şimdi herkes görevlerini aldığına göre, müthiş bir tasarım
paketi oluşturmak için bir aydan az vaktiniz var." Üç stajyere başka bir kâğıt
dağıttı. Burada her bir paketin neleri içermesi gerektiği ve web sitesi
barındırıcısı ve şirket için nasıl ödeme yapılacağı vs. yazıyor. Son gün 30
Ağustos olacak. O gün paketlerimizi sunacağımız bir toplantı yapacağız.

kazananı belirleyecek olan en büyük üç müşterimize ve ofislerine teşekkür ederiz. Ve ne yazık ki, sadece bir kazanan olabilir. Herkes kuralları anladı mı?"

Hepimiz başımızı salladık.

"Harika. Yöneticiler, ofisteki bazı işlerde size yardımcı olabilirler ama onlara projeleri üzerinde çalışmaları için yeterli zaman tanıdığınızdan emin olun. Herhangi bir sorun çıkarsa bana, Mike'a ya da Duke'a haber verin."

Toplantı sona erdi.

Tenisha bana ve Duke'a döndü. "Ahşap işçiliği hakkında pek bir şey bilmiyorum. Şirketi iyi tanıyor musun Duke?"

Duke sandalyesinde arkasına yaslanmış, dirseğini kolçağa dayamıştı. Tenisha'ya baktı. "Evet, sahiplerini tanıyorum. Başlamasına yardım edebilirim."

Gözleri benimkilere kaydı. "Arayıp bu hafta bir toplantı ayarlayacağım. Olur mu?"

Tenisha ve ben başımızı salladık ve tasarımcılar ve mal sahipleri toplantıyı hızlı bir atışmayla bitirecek gibi göründüklerinde masama doğru geri döndüm.

Koridorun yarısına gelmiştim ki Anita önüme fırladı ve yolumu kesti.

"Görünüşe göre istediğini almışsın. Duke'u pek tanınamasına rağmen sana yardım etmeyi çok sevdi."

Aman Tanrım. Durdur şunu.

"Evet. O iyi biri."

Buradaki yerimizi müzakere ediyormuşuz gibi hissediyorduk.

Hiyerarşimiz

stajyerlik rolleri. Shawn'ın onun altında olduğunu düşündüğüne hiç şüphe yoktu, bu da onun zihninde benim ve onun aşağı olduğu anlamına geliyordu, bu da çılgınca hissettiriyordu

Çünkü Shawn'ın bazı tasarımlarını görmüştüm. O bir dahiydi.

Ve sonra öldürmek için içeri girdi. "Oh, neredeyse unuttuyordum. Çok garip bir şeydi. Birkaç hafta önce çantamı masamda unutmuştum, onu almak için geri döndüğümde seni ve Duke'u ofisinde birlikte gördüğümü sandım. İlk başta, uygunsuz bir şey yapıyor olamazlar diye düşündüm..." Komplocu bir tavırla öne eğildi, sanki bir arkadaşına sır verirmiş gibi elini omzuma koydu. "Ama asla bilemezsin. Sen miydin?" Sesinde sahte bir merak vardı.

"Şey, bu çok güzeldi. İyi günler," dedim ve etraftan dolaşmak için hamle yaparken kolu fırladı ve beni önünde tuttu. Koluma baktım ve sonra tekrar ona döndüm.

"Dinle," dedi tatlı bir sesle. "Uzun zamandır böyle bir ofiste çalışmak için can atıyordum. Senin birileriyle yattığını öğrenmek istemem. Patrona ayak uydurmak için. Sadece hepimizin adil oynadığından emin olmak istiyorum.

Hatırlatmam gerekirse, stajyer olduğunuz sürece şirket içinde flört etmek yasak. İK'ya gitmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

"Ortada bir şey yok. Ayrıca, sahiplerden hiçbiri oy kullanmıyor." Daha da yaklaştı. "Ama o saatte burada ne işin vardı?"

Tamam. Başlıyorum. Bunu ona söylemekten nefret ediyordum ama Duke ve benim hakkımda bir şeyler bildiğini düşünmesinden daha da çok nefret ediyordum. "Akşamları yandaki temizlik şirketinde çalışıyorum. Temizlik yapıyordum. Duke o gece bir toplantı için geç saatte burada olmalıydı."

Gözlerini kırptırdı, her şeyi anladı. "Sen... ofisi mi temizliyordun?" "Evet."

"Herkes evine gittikten sonra mı?"

"Evet."

Eliyle yüzünü kapattı ve gülümsemesini engellemeye çalışırken başarısız oldu.

"Eğer gerçekten yaptığın buysa, bir ricada bulunabilir miyim?" diye sorduğunda gitmek için hareketlendim.

Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Halı kaplı zemin iğrenç. Her gece süpürmediğinizi varsayıyorum ama belki de süpürmeniz gerekiyordur?"

"Masanızın yanındaki halının her zaman tırnak kırpıntılarıyla kaplı bölümünü mü kastediyorsunuz? Haklısın. Çok iğrenç. Orayla ilgilenmeyi unutmamaya çalışacağım." Döndüm ve masama doğru yürüdüm, onun seviyesine inmediğim için gururluydum. Belki birazcık boyun eğmiş olabilirdim. Ona söyleyebileceğim kötülüklerden daha azı olsa da, şimdi hayatımı yaşayan bir kabusa dönüştüreceğini biliyordum.

Bir ay daha.

Bir ay daha dayanabilirim.

PERŞEMBE ÖĞLEDEN SONRA, günün sonuna doğru Duke beni ofisine çağırdı. Pazartesi günkü stajyer toplantısından beri toplantılara girip çıkıyordu, büyük bir müşteri bulmaya çalışıyordu. Onu o kadar az görüyordum ki projemizi unutmuş olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Sadece üç buçuk hafta kalmıştı ve zaman ilerliyordu.

baskı olmadan yaratma zamanı. Bugün onu bir kez yakaladığımda, hâlâ birkaç ayrıntı üzerinde çalıştığını ve gün bitmeden önce benimle birlikte üzerinden geçeceğini söylemişti.

Masamdan kalktım, Anita'nın samimi bakışlarını görmezden gelerek sırtımı gerdim. Kafede ve temizlik hizmetinde çalışırken, işimde hareket etmeye alışmıştım. Bütün gün oturmak bir lüks gibi görünüyordu ama buna alışmak biraz zaman alıyordu. Tenisha'nın o gün için üzerinde çalışmamı istediği hesap çizelgesini küçülttüm ve ofisine girip kapıyı kapattım.

Bilin diye söylüyorum, hâlâ yakışıklı görünüyordu. Saçları bugün daha uzun görünüyordu, alına gelişigüzel dökülmüştü ve ona içimi burkan çocuksu bir çekicilik veriyordu.

"Hey, Kiss Cam."

"Selam." Sıradan görünmeye çalışarak kollarımı kavuşturdum, sadece gülümsemesiyle bile içimde kabaran sıcaklığa engel olamıyordum. Beni yalnız bıraktığı anda, tek bir gülümsemesinin ve beni tanıyan gözlerinin bedenimi kelimenin tam anlamıyla eriteceğini bilmek rahatsız ediciydi.

"Projem hakkında konuşmaya hazır mısın? Yoksa beni başka bir şey için mi istiyorsun?"

Yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Hayır."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gıcırta odayı doldurdu. "Oh, güzel. Çünkü... neredeyse öyleymişsin gibi geldi." Bana tamamen saçmalıklarla dolu anlamlı bir bakış attı. İleri geri konuşmalarımız yeniden normalleşince vücudum gevşedi. Bugünkü Arkadaş Duke'tü ve yanında flört de vardı.

"Hayır. Ben sadece projemi merak ediyordum. Ayrıntıları tamamladın mı?" Bu işte bir bit yeniği var gibiydi ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

"Evet." Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

Oturdum ve kendimi bir şeylere hazırladım. Zaten biraz endişeliydim. Aslında ahsaptan bir şeyler yapma konusunda kesinlikle hiçbir şey bilmiyordum ve web sitesini inşa ederken bunun ortaya çıkmasından endişeleniyordum.

"Bart ve Birdie Cumartesi sabahı sizinle buluşabilir. Olur mu?"

"İsimleri Bart ve Birdie mi?"

Gözleri kırıştı. "Evet. Akılda kalıcı, değil mi?"

"Hikâyeleri ne? Onları nereden tanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bütün bunları yüz yüze konuşmak en iyisi. Bizi oraya götüreceğim. Onlarla tanışabilir ve ihtiyacın olan her şeyi alabilirsin."

Gözlerim kısıldı. "Birlikte mi?"

"Evet. Çok profesyonel bir iş gezisindeyiz." Gözlerindeki hafif pırıltı olmasa neredeyse ona inanacaktım. Koltuğunda arkasına yaslanmış, özel dikim takım elbisesinin içinde o kadar rahattı ki, ellerini karnına dayamış ve bacak bacak üstüne atmış, olabilecek en masum şekilde çok tehlikeli hissettiriyordu.

"Tenisha gelebilir mi?"

Gözlerini kırıştırdı. Belli ki bunu beklemiyordu. "Ona sorarım," dedi. dedi.

Bu beni hiç de hayal kırıklığına uğratmadı. Profesyonelliğe ihtiyacım vardı. I

bu işi almak için gerekli.

"Cumartesi uygun mu? Ateşli bir randevun falan yok mu?"

Bana sert bir bakış attı. "Ben öyle demezdim."

Omurgamda bir heyecan belirdi ama onu bastırdım, aramızdaki engelleri yeniden kurmaya kararlıydım. Anita'nın İK'ya gitme tehdidi hâlâ zihnimde ağırlığını hissettiriyordu. Duke'un patron olduğunu biliyordum ama yine de başını belaya sokabileceğinden emindim ve kesinlikle bu pozisyondaki şansımı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum.

"Duke. Kes şunu."

Beni rahatlatmak için yüzünde bir parça üzüntü belirdi. Yani, *o kadar da* Ama yine de bir şeydi. "Özür dilerim."

"O gün senin için uygun mu?" diye tekrar sordu.

Artık kafede vardiyalı çalışmadığım ve temizlik işim sadece pazartesten cumaya olduğu için cumartesi günleri izinli olma fikrine hâlâ alışmaya çalışıyordum.

"Evet."

"Harika. Adresin ne? Gelip seni alırım."

Yutkundum. "Seninle orada buluşabilirim. Nerede yaşıyorlar?"

"Malad."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Malad mı? Malad, Idaho?"

"Arabayla gitsek iyi olur. Çevre ve herkes için daha iyi."

"Duke..." Yavaşça birkaç yapboz parçasını tahtaya koyarak başladım. "Bu senin ailen mi?"

"Nora. Onlar yeni müşteriler. Bu bir iş gezisi. En iyi şekilde davranacağına söz verirsen sorun yaşamayız."

Bu küçük bir gülümsemeye neden oldu. "Sana güvenmediğimden değil. Sadece sana gerçekten güvenmiyorum." En azından sözlü olarak. Gerçi kalbim aksini düşünmeye başlamıştı. Ancak beynim farklı bir hikâyeydi.

Sadece sırtı ve bir kâğıt parçasını bana doğru uzattı. "Adres lütfen."

Cumartesi sabahı kapıyı açtığımda karşımda çok çekici bir kot pantolon, gri bir gömlek ve başında gri bir beyzbol şapkası olan bir Duke vardı. Toprak kokulu parfümü burnuma damladı, tatlı çam kokusu sıcak ve davetkârdı. Duke Webber'ın fiziksel çekiciliği karşısında aklımdan bir küfür seli geçti.

Uzlaşmaz farklılıkları gerekçe göstererek *iş gezimizden* geri adım atmama fırsat vermeden yanımdan geçip daireme girdi. Kurallarımızın büyük bir ihlali. Belki kuralları özellikle belirtmemiştik ama dairenin güvenli bir alan olduğu açıktı. Patronsuz bir alan. Bunu herkes biliyordu.

"Ateşli patronun burada mı?" Mira dairemizin köşesini döndü ve gözleri fincan tabağı gibi büyüyünce aniden durdu. "Vay be."

Duke bundan hoşlanmış gibiydi ama o bir şey söyleyemeden ben arkadaşşıma ters ters bakarken Duke'ü ön kapıya doğru itmeye çalıştım. "Hayır, henüz gelmedi."

Elimden kurtulup elini oda arkadaşşıma doğru uzattı, o da gözlerinde yıldızlar zıplarken elini sıktı -ki bu ilginçti çünkü bir gece önceki gevezeliğimize bakılırsa hâlâ mutlu mesut nişanlıydı.

"Ben Duke."

"Mira."

"Nora hakkında iyi bir şey var mı?" Duke kendinden çok memnunmuş gibi davranarak sordu.

Kollarını kavuşturdu, gözleri parlıyordu. "Oh, hikayelerim var."

"Tamam, güle güle." Kolundan tutarak onu fiziksel olarak

Kapı. "İyi sohbetler."

Kapıyı arkamızdan kapatırken Duke neşeyle, "Daha sonra konuşuruz, Mira," diye seslendi. Kapıyı kilitleyebilmek için kolunu bıraktım. Tamam, Duke'ün benim alanıma girip benim adamlarımla sohbet etmesine tam olarak hazırlanmamıştım. Bizi tekrar güvenli bir zemine çekmek için söyleyebileceğim işle ilgili bir şeyler olmalıydı.

"Tenisha burada mı?" Bir kat aşağıdaki otoparka gitmek için merdivenlere doğru yürürken sordum. Park yerinde beyaz kamyonetini aradım ve buldum ama içinde birinin oturup oturmadığını anlayamadım.

"Gelemedi."

"Ona sordun mu?" Ona şüpheyile bakarak sordum.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben işaret edemedim kayboldu.

Dış

arı. "Duke..."

Merdivenlere vardık ve bana önden inmemi işaret etti.

onu. "Onu Cumartesi günü çalıştırmak istemedim. Onun bir ailesi var."

Kalbim isteksizce yumuşadı. "Bu kadar düşünceli ve nazik olmanın senin hakkında daha iyi düşünmemi sağlayacağını sanma."

Güldü. "Bildiğim iyi oldu."

Otoparkın arka tarafındaki kamyonetine doğru yürürken bakmamaya çalıştım.

Casual Duke'u beklemiyordum. Aslında, onun bu yönünü neredeyse tamamen unutmuştum. Basketbol maçındaki Duke. Kot pantolon giymiş uzun bacakları ve beyzbol şapkasının altındaki derin bakışlı gözleriyle. Etrafımda takım elbiseli seksi Ofis Duke'u vardı ve her kırmızı kanlı kadın gibi ben de beyaz gömlekli ve kravatlı yakışıklı bir adam görmekten hoşlanıyordum. Elbette hoşlandım. Ama bugünkü kıyafetleri ruhuma tüm o kravatların ve elbise ayakkabılarının anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Sıradan Duke aramızdaki fiziksel engelleri sildi. Patronum yerine, iş yerinde tanışabileceğim seksi bir adam oldu.

sokakta ya da kafede.

Ya da bir basketbol maçında.

Sıradan Duke ulaşılabilir ve dokunulabilecek kadar yakın hissettiriyordu, ki o hala çok... değildi.

Kamyonetine varmadan hemen önce alçak sesi kulaklarıma ulaştı.

"Bugün saçını kıvrıcık yapmak çok cesurca bir hareket Kiss Cam."

Bir anda içimde bir karıncalanma, heyecan, coşku -ve endişe- dalgası dolaşmaya başladı. Ona bakmak gibi bir hata yaptım.

Gözleri benimkilere parlıyordu. Yanaklarım alev aldı ve kontrol etmek için savaştım. Yüzümü saklamak ve allığımın açılmasına izin vermek istedim ama bu bir iş gezisiydi ve o benim patronumdu - kot pantolon giyerken bile.

"Bunu senin için yapmadım." Ellerim ipeksi ve omuzlarıma sürtünen saç tellerimi bilinçsizce kavradı.

"Yaptığını hiç söylemedim."

"Arada bir değişiklik yapmayı seviyorum."

"Elbette."

"Müşterilerle buluşacağım. Güzel görünmek istedim." "Çok güzel görünüyorsun."

Eski beyaz Tacoma'sına vardığımızda, bir sürü midemdeki kelebekler tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Duke'un flört gücünün tamamına izin verirsem uzun bir gün olacaktı. Odaklanmamızı ve yolumuza devam etmemizi sağlamalıydım. Bu bir iş gezisiydi.

Arkadakiler için biraz daha yüksek sesle mi söylemeliydim?

Yolcu kapısını benim için açtı ve içeri girdim, bir anda bu kamyonetin bana ilk tanıdık geldiği geceye gittim. Duke'un doğasında olan nane ve çam kokusu beni bir battaniye gibi sardı. Kapıyı çarparak kapattı ve kendi tarafına doğru yürüdü.

Bu arada ben de içeriinin durumunu inceliyordum. Yakın zamanda süpürülmüştü ve Duke'un bunu yapmak için zaman ayırdığını düşününce gülümsedim. Ön konsolun üzerine bir paket naneli sakız atılmıştı. Arka koltuk, arka köşeye sıkıştırılmış bir spor çantası dışında temizdi. Bardaklıkta ise benzin istasyonundan yeni geldiği belli olan, buzlu ve köpüklü, kahverengi bir içecek duruyordu.

Duke direksiyonun arkasına yerleşti, varlığı bu küçük kamyoneti daha da küçük hissettiriyordu.

Bana en yakın bardağı işaret ettim. "Dr. Pepper?"

Gülümsedi. "Düştüğünde daha iyi olduğunu duydum."

"Bunun altında gizli notlar var mı?" Elime aldım ve bardağın dibini kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım.

"Bugün sır yok."

Büyük bir yudum alarak karnımdaki çarpıntıları uzak tutmaya çalıştım. Yuttuktan sonra koltuğundaki kola kutusunu işaret ettim. "Kola düştüğünde tadının daha güzel olup olmadığını kontrol ettin mi?"

"Her iki şekilde de umursayacağımı sanmıyorum. Sadece kutuyu açtığımda çıkardığı sesi seviyorum. Kendimi bir kola reklamındaymışım gibi hissediyorum. sahilde bir yerde."

Arabayı yola çekerken aklıma gelen görüntüye güldüm.

Orta konsoldaki bir çantayı karıştırdı ve bir Twix çıkardı. "Bunu almak bana acı verdi."

Elindeki çubuğu almak için uzanmadan önce saçlarımdan bir tutamı geriye attım. Parmaklarım onunkilere değdi ve yüzümün kızardığını hissettim. "Teşekkür ederim. Atıştırmalık alacağımızı bilmiyordum."

"Elbette. Bunun için hazır mısınız?"

"Sanırım hazırım." Ayaklarımdan dibinde duran dizüstü bilgisayar çantamı ittim. "Ne getireceğimden ya da ne yapacağımdan emin değildim ama tam olarak ne istediklerine dair notlar alıp oradan devam etmeyi düşünüyordum."

Duke başıyla onayladı ve bizi otoyola çıkardı. Başka bir şey söylemeyince ben devam ettim. "Bart ve Birdie'yi nereden tanıyorsun? Lütfen bana onların senin ailen olmadığını söyle."

Gülümsedi. "Onlar benim büyükannem ve büyükbabam."

Elimle yüzümü kapattım. "Biliyordum! Neden bana söylemedin?"

Şapkasını geriye doğru çevirdi. "Toplantıda söylemedim.

Çünkü herkesin önünde kendini tuhaf hissetmeni istemedim ve sonra bir şekilde... unuttum."

Ona bir bakış attım.

"Çoğunlukla unuttum. Büyükbabam tanışabileceğin en havalı adamdır. O ve büyükannem küçük bir çiftlikte yaşıyorlar ama ineklerin çoğunu satmışlar. Her yaz haftalarca buraya gelerek büyüdüm. Kovboy taklidi yapardım. Büyükbabamın eski bir mekanik boğası vardı, panayırdakiler gibi binmemize izin verirdi. Ben ve kardeşim bütün gün o şeye binerdik."

Cam gecesindeki öpücüğün anısı aklıma geldiğinde kendime şaşırdım. "Bu dedelerim, sen okul binasını havaya uçurduktan sonra posta kutuları?"

"Evet. Onları seveceksin."

"Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Aslında iki tane. İkisi de evli ve çocuklu. Biri Logan'da, diğeri de güneyde Cedar City'de yaşıyor."

"Benim iki kız kardeşim varken senin iki erkek kardeşinin olması biraz komik."

Yola bakarken şapkasını düzeltip kulaklarının üzerine indirdi. "Kız kardeşlerin nerede? Hâlâ evde mi yaşıyorlar?"

"İkisi de taşındı. Biri Logan'da üniversitede okuyor, ortanca kız kardeşim de birkaç yıl önce New York'a taşındı."

"New York'a mı?"

"Orada bir ailenin yanında dadı olarak işe girdi. Annemle en zor zamanları geçiren oydu."

Başını salladı. "Peki, annen şimdi nasıl?"

Pencereden dışarı baktım, şehrin bir bulanıklık içinde geçişini izledim. Binaların kalabalığı görüşümü engellemeden önce gri ofisimizi gördüm.

"Yeniden evlendi. Tüm çocukları mezun olduğu için bu sefer yanında kalmasına gerek olmadığını düşündü. Kocasını Kip ile birlikte bir karavanla tüm ülkeyi geziyorlardı. Kadın evinden taşındı, adam da evini sattı."

"Ne iş yapıyor?"

"Sanırım internette bir şeyler yapıyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla pek sohbet etmedim. Sadece bir işi olmasını bir kazanç sayıyorum."

Başını salladı, koltuğunda hafifçe doğruldu. "Bu onun için kaç evlilik demek?"

"Dört numara. Ondan önce ve aralarında sayısız ilişki. Dördü onu aldattı, biri onu dolandırdı ve epeyce para çaldı, biri de pek iyi bir sarhoş değildi."

Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sen ya da kız kardeşlerin hiç incindiniz mi? Ya da annen?"

"Hayır, hiçbirimize zarar vermedi. Sadece oturma odamızı mahvetti." Başını hafifçe salladı. "Sence bu evlilik sürecektir mi?"

Omuz silktim, çantamın askısıyla oynadım. "Kabul ediyorum, onun yanında toplam üç saat geçirdim, ama o her zamanki gibi Diğerleri. Aynı kişiyle çıkmayı seviyor, sadece farklı bir yüzle. Ama sanırım asla bilemezsin. Umarım onun iyiliği için mutludur. Ve benim için."

Duke ellerini birbirine sürtmekten önce bir süre sessizlik içinde yol aldık. "Tamam, bir planım var."

"Korkmalı mıyım?"

"Idaho'ya gidiyoruz. Olasılıklar ülkesi."

"Ve inekler," diye ekledim.

"Ölmeden önce yapılacaklar listemizi tamamlamaya ne dersin?"

Bir yanımlı bunu söyleyeceğini biliyordu. Aynı parçam ihtiyatlı bir şekilde heyecanlanmıştı. Diğer yanımlı ise Anita'nın İK'ya gitmekle ilgili aptalca tehdidini kafamın içinde tekrar tekrar duyuyordu.

"Bu, profesyonel bir iş gezisine çıkan birinin yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

Duke yüzünü ovuşturdu. "Sen neden bahsediyorsun? Yapılacaklar listesi şirketimizin yapısı için hayati önem taşır. İlerlememizi rapor eden toplantılarımız var. Ve daha da önemlisi, bana borçlusun." Beni orada yakalamıştı ve bunu biliyordu.

"Biliyorum."

"Büyükbabamın bir göleti var."

"Mayomu getirmedi."

Sırıttı ve başıyla arka koltukta duran spor çantasını işaret etti. "Senin için iki seçeneğim var."

Acil serviste birlikte geçirdiğimiz sıcacık geceyi hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi.

İlk içgüdüm hayır demekti. Her zaman hayırdı. Eğlence, çalışmam gerekirken tembellik demekti. Ama bugün çalışıyordum. Müşterilerle buluşmak için patronumla Idaho'ya gidiyordum. Müşterilerimle. Patronumun büyükanne ve büyükbabası olmalarının ve muhtemelen bu işi bana kaşıkla yedirmiş olmasının hiçbir önemi yoktu, bu iş benimdi. Bugün, ona sahip çıkacaktım. Bugün evde tıkalı kalmış, azalan banka hesabım için endişelenmiyordum. Bir çiftliğe gidiyordum ve bir gölet vardı ve ben Duke Webber'la birlikteydik. Üç yıl önceki gecemizi o kadar anımsatıyordu ki, istesem bile kendimi bu şanstın mahrum edemedim. Ki istemedim.

"Tamam."

"Tamam mı?" Duke'un sorgulayan bakışları benimkileri buldu. Ona bir köpek yavrusu alacağıma söz verdiğimi sanmış ama bunu kastettiğimden emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdim, heyecanım artıyordu. "Eğer Idaho kaslarının bunu kaldırabileceğini düşünüyorsan."

"Başa çıkabilirler. Sen sadece üstesinden gelebileceğinden emin ol."

Sözleri tam olarak çıkaramadığım bir şekilde çevrelenmişti. Alay ve kahkaha hâlâ özündeydi ama kenarlarında başka bir şey vardı. Heyecandan daha fazlasıydı. Hatta kararlılıktan bile öteydi. Yolculuğumuz sırasında ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı. O bana bir şeyi açıklarken aklıma geldi.

Yolculuğumuzun bir bölümünde. Ona Salt Lake'in bu kadar kuzeyine gitmek için nadiren sebebim olduğunu söylemiştim. Kendi eyaletimi bu kadar az gördüğüm için neredeyse utanıyordum. Bu konuda kendimi garip hissetmeme neden olmak yerine bana geçtiğimiz yerleri anlatmaya başladı.

Sağ tarafımızda, küçük bir dağ zincirinin eteklerinde yer alan bir kasabayı işaret etti. "Brigham City'nin yolunun bir bölümü

Her yaz meyve bahçeleri ve meyve tezgahları. Şeftali seviyorsun, değil mi?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve sevdiğimi söyledim.

"O zaman seni Ağustos'ta buraya geri götüreceğim. Gelecek ay. Bir kutu alırız. Eyaletteki en iyi şeftaliler."

Aklıma gelince gözümü kırptım. *Bir kutu alacağız.*

Söz. Daha önceki sözleri vaatlerle doluydu. Tıpkı bir kutu şeftali getirme sözü gibi. Biri somut, diğeri çok daha açık uçluydu. Belki günün tuhaflığından, belki de Duke'la tekrar böyle birlikte olmaktan, ama kendimi her ikisi için de heyecanlanırken buldum.

Bir saman tarlasının ortasında, kısa bir yola sıkışmış neşeli sarı bir çiftlik evine yanaştık. Bu kadar yakın olmasına rağmen Idaho'ya sadece bir kez daha gitmiştim. Annemin daha istikrarlı kocalarından biri olan Bill'le geçirdiğimiz yaz aylarında bir hafta sonu hepimizi Idaho sınırının bir saat kuzeyindeki Lava Hot Springs'e götürmüştü. Onun köhne karavanında kaldığımı ve iki gün boyunca kıkırdayarak yüzdüğümü ve tubing yaptığımı hatırlıyorum. Kız kardeşler, büyüleyici Portneuf Nehri'nin içinden geçen rüzgarlı eklettik bir kasabaydı. Bill'in ara sıra televizyonumuzu ve annemin kredi kartlarını çalan bir sarhoş olmasına rağmen, o bile çocukluğumun bu değerli anılarını lekeleyemezdi. O kadar az kaygısızlık yaşamıştım ki Hayatımdaki birkaç mutlu an kalbime yakın kaldı.

Kamyondan inip çakıllı araba yoluna girdiğimde saman ve yeni biçilmiş çim kokusunu içime çektim. Çiftliğin arka planında, evler ve tarlalardan oluşan noktalı bir desenle çevrili pitoresk bir dağ zinciri vardı. Evin arkasındaki ağıldan gelen sığır sesleri damarlarımda heyecan yarattı. İlkokulda bir okul gezisi için küçük bir çiftliği ziyaret ettiğimi hatırladım. Kaç yaşında olduğumdan bile emin değildim ama bir ineğin yanına en son o zaman ayak bastığımı sanıyordum.

Eve doğru ilerlerken bir paravan kapının gıcırtısı bizi uyardı.

"Bu benim uzun zamandır kayıp olan torunum mu? Yolunu bulmak için benzin istasyonundan harita almak zorunda mı kaldın?"

Duke sırtarak, şalvarlı ve askılı kot pantolon giymiş, yaşından dolayı kamburlaşmış ama canlı yüzlü, kır saçlı, ufak tefek bir adama doğru yürüdü. "Haritalar artık yaşlılar için, büyükbaba."

Adamın torununu kucaklayışını izledim; kalın, boğumlu parmakları Duke'un kollarını kavırıyor, onu göğsüne yaklaştırıyordu. Duke'un omuzlarına kadar geldi. İnsanları farklı bir ışık altında görmek çok garipti. Gözlük camları farklıydı. Toplantıları yönetirken ve müşterileri karşılarken Duke'ün güçlü gövdesi her zaman dik durmuştu. Sesi kendinden emin ve becerikli çıkıyordu. El sıkışması keskindi. Burada Duke'un etkileyici çerçevesi, eğilip kollarını büyükbabasına doladığında yumuşak ve esnek bir hal aldı. O anın organik tatlılığı beni hem ürküttü hem de davetsiz misafirmiğim gibi hissettirecek kadar eritti.

Duke geri çekildi, bana doğru işaret etti, sesi fazladan yüksekti. "Büyükbaba, bu benim arkadaşım Nora. Web siten konusunda sana yardım etmeyi umuyordu."

Keskin mavi gözleri üzerime dikilmiş, pırıltılı bir ifadeyle beni değerlendiriyordu. "Sadece bir arkadaş mı dedin?" İnanmaz bir ifadeyle Duke'a baktı. "Evlat, kafanı kontrol ettirsen iyi olur. O kızın bir arkadaştan daha fazlası olması gerekiyor." Sabırsız bir el hareketiyle beni öne doğru itti. "Buraya gel Laura. Biz bu evde kucaklaşırız."

Yüzüm kızarmadan ya da isim konusunda onu düzeltmeden önce, kendimi onun kemikli vücuduna doğru eğildiğimde neredeyse omuzlarımı ezen bir sarılmayla sıkılırken buldum. Duke'un gözleriyle karşılaştım ve onu geniş geniş sırtırken buldum.

Geri çekildi. "Ben Bart, bu da benim-" Başını iki yana çevirdi ama aradığını bulamamış gibiydi. "Birdie?! Neredesin sen? Çocuklar burada!"

Paravan kapının arkasından gelen boğuk bir ses yavaş yavaş yükselmeye başlamıştı. "Geliyorum! Duke arabayı çektiği sırada fırın patladı." Kapı açıldı ve mor bir hırka giymiş, elinde bir baston tutan, zayıf, keçeleşmiş, beyaz saçlı bir kadın dışarı çıktı.

Kiraz lekeli dudakları torununu görünce heyecanla kocaman açıldı ve kollarını açtı. Duke onu yanağından öpmeden önce şefkatle kucakladı. Bana doğru işaret etti. "Büyükanne, bu arkadaşım Nora. Nora, bu benim büyükanmem. Gerçek adı Roberta ama en sevdiği torunları ona Büyükanne Birdie der."

"Nora, seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

El sıkışmak için içeri girdim ama başka bir kucaklamayla karşılaştım. Biraz ev yapımı ekmekle karışık hoş bir çiçek kokusu burnuma geldi. Zayıf olmasına rağmen kolları beni sıkıca kavradı.

"Tanıştığınıza memnun oldum," dedim.

"Tanrım, çok güzel bir şeysin," dedi Birdie, bulutlu mavi gözleri ölçümü alırken. "Hep böyle kızıl saçlarım olsun isterdim ama benimkiler sadece kirli su sarıydı. Ve şimdi"-kederle beyaz saçlarını işaret etti-"hiçbirinin önemi yok."

Gözlerim soru sorarcasına Duke'unkilere kaydı. Saçlarım gözle görülür şekilde koyu kahverengiydi. Kızıl değil.

Bart boğazını temizledi ve hepimize eve girmemizi işaret etti.

"Birdie sizin için ev yapımı ekmek ve reçel yaptı çocuklar. Haydi gelin. içeri."

Duke büyükanne ve büyükbabasının girmesi için kapıyı açtı ve ben daha eşiği geçmeden eğilip fısıldadı: "Büyükanne'nin bir gözü neredeyse kör, diğeri de giderek kötüleşiyor. O bir azize, ama ağzına koyacağın her şeye karşı dikkatli olmanı öneririm."

"Bu yüzden mi benim güzel olduğumu düşünüyordu?" Şakayla karışık söyledim. "Yüzümü göremediği için mi?"

Duke'un yüzü sessiz bir kahkahayla kalktı. "Sebebin bu olmadığını garanti ederim." Büyükannesi ve büyükbabasını eve kadar takip ederken sözleri içimi ısıttı,

Eski mobilya ve naftalin kokusu burnumuza geliyordu. Dekor, nesillerin bir karışımıydı. Altın çerçeveli aynalar ve patlamış mısırlı tavanlar. Ön kapının sağındaki küçük odadaki uzun, altın rengi kanepenin üzerindeki plastik örtüye bakıp gülümsedim.

"Burası şirket odası." Duke bana işaret etti. Altın ve kristallerle süslü her bir detayı görebilmek için yavaşlamıştım. "Önemli kişiler için ayrılmıştır. misafirler."

Güldüm. "Şimdi gidip oraya oturabilir miyim, yoksa davet edilmeyi mi beklemem gerekiyor?"

"Sadece davetliler girebilir." Bana doğru yaklaştı. "Ve seni uyarmalıyım, eğer oraya gizlice girip gıcırtilı kanepede bir tabak spagetti yemeye kalkarsan, yirmi dakika boyunca köşede oturmak zorunda kalırsın."

Yüzüne spagetti sosu bulaşmış Duke'un kanepede yemek yemeye çalışan çocuksu halini hayal ederek güldüm. "Şirket odasında yemek yemek yok. Anladım."

Orta büyüklükte bir aile odasına açılan koridorda yürüdük. Bizi karşılayan pembe ve mavi çiçekli kanepeler en azından bir birkaç on yıl daha modern. Her şeyi içime sindiremeden Duke beni bir kapıdan geçirip mutfığa ve yemek odasına götürdü. Elini hafifçe sırtıma bastırdı ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Siz ikiniz oturun," dedi Bart bize, somunları tavalarından çıkarmaya çalışan karısının yanında durmak için ocağa doğru yürürken. "Duke'ün eve bir kız getirdiğini görmek güzel, Laura."

"Ben Nora, büyükbaba," dedi Duke yüksek sesle, pencerelerle çevrili küçük yuvarlak masada benim için bir sandalye çekerken.

Bart elini kulağına götürdü. "Ne?"

"NORA," diye ekledi Birdie. "N ile. NORA. Dışçide sevdiğin resepsiyonist gibi."

"Adı Nora mı?"

Duke ve ben bıyık altından gülerek otururken ikisi ileri geri konuştular. Birdie'nin tezgâhın üzerindeki tereyağı bıçağını tutmaya çalışması iki kez sürdü. Bart somun tavasını sabit tutarken o da bıçağı yavaşça kenarlarından sürükleyerek ekmeği kırdı. Birdie'nin Hareketleri akıcıydı, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibiydi. Tavayı ters çevirdi ve dumanı tüten taze bir somun ekmek kesme tahtasına düştü.

Birkaç dakika sonra masada yanımıza oturdular, önümüzdeki tabaklara tereyağı ve ev yapımı reçel damlıyordu. Duke'un büyükannesinin yemekleriyle ilgili uyarısı, o anda boğazımdan aşağı kayan sıcacık cennet parçası karşısında hiçbir işe yaramadı. Duke ile büyükannesi ve büyükbabası arasında geçen konuşmalar benim zevkimle boğuklaştı. Sonunda hava almak için ayağa kalktığımda kahkahalar kesilmişti.

Duke ikinci bir dilim ekmeğe uzanırken, "Nora'ya şirket odasında spagetti yemekten bahsediyordum, büyükanne," dedi.

Birdie torununa iyi huylu bir şekilde hırladı. "Oh, seni küçük yaramaz kokuşmuş." Bana dostça baktı. "Her zaman damarıma basmaya çalışırdı. O odaya giremeyeceğini söylediğimde, her günün her saniyesini oraya gizlice girmeye çalışarak geçirirdi."

Öne doğru eğildim. "Burada onun hiç fotoğrafı yoktur, değil mi? Eski fotoğraf albümleri?"

Gözleri parladı. "Öyle mi? Sana birkaçını göstermeden gitme. onunla ilgili şeyler. Onun gibi iki kardeşi daha var." Elini masanın üzerinde sıktı. "Ama beni her zaman torunlarımdan daha hızlı gülümsetebilir."

Bart'ın kulakları dikildi. "Siz çocuklar bu gece kalıyor musunuz?"

Duke başını salladı. "Bu gece değil, büyükbaba. Bu sadece günübirlik bir gezi."

Yüzü düştü. "Oh, sadece bu gece kal. Yarın için dönmen gereken bir şey yok, değil mi? Bugün iş günü değil."

Duke gülümsedi. "Birlikte çalışıyoruz büyükbaba. Eğer Nora'nın okeyde ne kadar fena çuvalladığımı görmesine izin verirsem, beni bir daha asla ciddiye almaz."

Bart bana doğru baktı. "Peki bugün ne yapmayı planlıyorsun? Eğer bu gece bizimle kağıt oynamaya korkuyorsan. Bizden ne istiyorsun?"

Kulaklarını bana doğru uzatırken Bart'ın bakışlarını üzerimde tuttum. Biraz daha yüksek sesle konuşmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. "Hikayenizi öğrenmek istedim. İkinize de işinizle ilgili bazı sorular sormak ve belki de işinizin bir kısmını görmek isterim."

Satmak istediğiniz şeylerin fotoğraflarını çekip web sitesine koyabilirim. Sorun olur mu?"

Bart karısına doğru işaret etti. "Sen söyle, Birdie."

Birdie ekmeğinden bir ısırık almıştı, ağzının üst köşesine bir parça ahududu reçeli yapışmıştı. Yutkunduğunda konuşmaya başladı. "Bu benim işimdi. Bart hayatı boyunca çiftçilikle meşgul oldu. Babam eskiden marangozdu. Çocukken bana çok şey öğretti. Vefat ettiğinde bazı aletleri bana miras kaldı. İlk başta, tüm çocuklarım okuldayken bu hobiye edindim, resim çerçeveleri ve gerçekten kötü bir yemek odası sandalyesi yaptım." O ve Bart bu ortak anıya güldüler. "Ama yavaş yavaş daha iyi oldum. Bazı yerel parçaları arkadaşlarıma ve komşularıma satmaya başladım. Sözcükler yayıldı. Bu konuda asla çıldırmadım. Daha çok eğlenmek için bir şeyler inşa etmeyi severdim. Ama şimdi..." Kendisini ve Bart'ı işaret etti. "Bütün gün buradayız, hiçbir şey yapmıyoruz. Bart araziye kir alıyor ve sığırlarımızın çoğunu sattık. Meşgul olmak bizim için iyi."

"Birdie bana birkaç şey öğretiyor," dedi Bart, "ama bu onun şirketi." Aniden ayağa kalktı ve pencereden dışarıyı işaret etti. "Kel Kartal!"

Duke ve ben irkilerek aniden ayağa kalktık ve onun işaret ettiği yere döndük. Gözlerim pencereden ağaçlara bakarak ülkenin kuşuna dair bir işaret aradı. Bunun çiftlikteki bu evde sık sık olan bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Bugün hafif bir esinti vardı, akçaağaçtaki yaprakları karıştırıyordu ama kartaldan eser yoktu.

Duke arkasını döndü ve oturdu. "Bir tane gördüğüne emin misin, büyükbaba?"

Bart sandalyesine tekrar oturdu, bu kez karısının yanına sokuldu ve başını salladı. "Oh, eminim. Buralarda sık sık yüzünü gösterir."

Birkaç soru daha sormak için Birdie'ye döndüğümde yüzündeki reçel parçası kaybolmuştu.

Ev yapımı beyaz ekmek ve reçelden o l u ş a n öğle yemeğinden sonra Bart ve Birdie bizi dükkânlarına kadar geçirdiler. Binanın sürgülü metal kapısını açtı. Tüm aletlerini ve ahşap işleme ekipmanlarını burada tutuyorlardı. İçeri bir adım attım ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Binanın sağ tarafında

Tozlu metal dükkânında düzinelerce, hatta neredeyse yüzlerce farklı ahşap eşya bulunuyordu. Banklar ve masalar, sandalyeler, ahşap çerçeveler, ahır kapıları ve portmantolar odanın her çatlağında ve yarığında sıralanmıştı. Ahşap hakkında pek bir şey bilmiyordum ama her bir eşya benzersizdi ve farklı tonlarda ve kesimlerde yapılmıştı.

"Vay canına, siz ikiniz." Duke, kapının girişinde birlikte gururla duran büyükanne ve büyükbabasına etkileyici bir bakış attı. "Çok meşgulmüşünüz."

"Birlikte çalışırken birkaç fotoğrafınızı çekebilir miyim? Web sitesi için?" diye sordum. Duke bana telefonunu uzattı. Kamera teknolojisinde benimkinden yaklaşık dört yıl ilerideydi. Ona minnetle gülümsedim.

"Sana ne yapabiliriz?" Birdie bana döndü ve elimi avuçlarının içine aldı. "Küçük bir resim çerçevesi mi? Sende kalabilir. Teşekkür olarak."

En son ne zaman bilgisayarımdan ya da fotoğraf makinemden sergilemek için bir resim aldığımı hatırlamıyordum. Birden bu düşünce beni üzdü.

"Bunu çok isterim. Teşekkür ederim."

İkisi işe koyuldu, Bart odunları testereye götürüyordu. Birdie'ye odunları dizmesi için yardım ettiğini fark ettim. Birdie'den süpürgeyi getirmesini istediğinde, kesimi yapmadan önce tahtayı bir kez daha hızlıca yeniden ayarladı. Birdie talaşları büyük bir süpürgeye süpürüyor, süpürge de her şeyi duvardaki bir borunun içine çekerek binanın dışına çıkarıyordu. Yaptıkları iş beni büyülemişti. Sadece işin kendisine değil, çalışma şekillerine de. Kendine güvenen Birdie işleri ayarlıyor, Birdie'nin arkası dönükken yetenekli Bart ayarlıyor ve yeniden ayarlıyordu. Sevgi, kayıp ve nezaketin dansı. Ve ben buna doyamadığımı fark ettim.

Elbette, Birdie'nin kesilmiş parçaları yüzüne yaklaştırdığı ve Bart'ın yanlış odunu getirdiğini fark ettiği zaman olduğu gibi, zaman zaman öfke de vardı. Ama Bart'ın yalvaran bakışları bana güven veriyordu. Birdie, meşe yerine çamdan yapılmış bir resim çerçevesini tercih edeceğimi söyledi. Parçaları birbirine yapıştırdılar ve bana sundular. Onlara istediğim renge boyayacağıma söz verdikten sonra, Birdie'nin yaptığı birkaç karmaşık kuş eviyle birlikte poz vermelerini istedim.

"Ona bir öpücük ver, büyükbaba," dedi Duke. Kollarını kavuşturmuş bir tezgâha yaslanmıştı.

Bart ikimize de dönerek, "İkinci kez sormanıza gerek yok," dedi ve ben hızlıca bir fotoğraf çekerken öne doğru eğilip karısını kiraz lekeli dudaklarından tatlı tatlı öptü.

Bart ve Birdie eve doğru geri dönerken Duke ve ben sonraki birkaç saatin çoğunu her bir mobilya parçasını çıkarıp fotoğraf çekmek için metal atölyesinin önüne yerleştirerek geçirdik. İkimiz de profesyonel değildik ama doğal ışık, basit bir arka plan ve Duke'un iyi kameralı telefonu sayesinde web sitesi.

"Nasılsınız?" Bart, Birdie ile birlikte bizi kontrol etmek için dışarı çıktıktan sonra sordu. Dükkanı kapattıktan sonra kolları birbirine dolanmış bir şekilde durdular.

"Bence mutlu olacaksınız," dedim ikisine de. "Çok güzel mobilyalarınız var. Çok etkilendim."

İkisinin de yanaklarında bir tutam zevk lekesi belirdi.

Duke bana doğru uzandı, kolunu omzuma doladı ve beni iyice sıktı. "Havuzunuzu hemen kullanmamızın bir sakıncası var mı? Nora'ya kısa bir dalış yapabileceğimize söz verdim."

Birdie'nin yüzü buruştu. "Gölet mi?"

Anında gardımı almış, soru dolu gözlerle Duke'a bakıyordum. "Göletin nesi var?"

"Yok bir şey. Çok seveceksin."

Yarım saat sonra, beni evin hemen dışındaki müstakil garaja götürürken kendimi Duke'un bol spor kıyafetlerini giyerken buldum. Sonra da iki yetişkinden çok bir çocuğa uygun görünen bir motosikleti bana doğru sürmeye başladı.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Sırıtarak başını kaldırdı. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Başımınla motosikleti işaret ettim. "İkimiz de oraya sığamayız."

Omuz silkti, yüz hatlarını aydınlatan bir eğlence vardı. "Bence elimizden geleni yapmadığımız için pişman oluruz."

Bir sonraki hamlemi düşünürken dişlerim alt dudağımı çekiştirdi. Bugün Eğlenceli Nora bendim. Ve Eğlenceli Nora, Birdie'nin gergin görüldüğü gölete doğru potansiyel ölüm tuzağında ilerlerken Duke'un kucağında oturmaya muhtemelen evet diyecekti.

"Bugün Eğlenceli Nora olmaya kararlıyım," dedim ona, aniden planımın farkında olmasına ihtiyaç duyarak.

Eğlencesi azaldı. "Sen her zaman eğlencelisin, Nora."

Alay ettim, yere bakıp arazi motosikletine baktım, kendimi Duke'a sarılmış kollarımla hayal etmeye çalıştım.

alanlar. Kafamda canlandırđığım en kötü görüntü değildi.

"Hey." Duke'un eli uzanıp çeneme dokundu ve yüzümü hafifçe yukarı çekerek ona bakmamı sağladı. "Eğer eğlenceli değilsen, o zaman neden beni herkesten daha çok güldürdüğünü açıkla," dedi ve yüzümü bırakıp elimi tutarak beni motosiklete doğru götürdü. Motosiklete tırmanırken beni sabit tuttu, koltuğun üzerinde gidebildiğim kadar yükseğe çıktım. Duke arkama yerleştı, bir şekilde ikimiz zar zor sığıyorduk, ben de yarı yarıya onun kucağında oturuyordum.

Kollarını bana doladığında nefesimi içime çektim. "Arkadaşların benden daha mı kötü?" Onun yanıtı, ben ciyaklayana kadar beni daha sıkı sıkmak oldu.

"Hayır." Sesi kulaklarımda çakıl çakıl çınılıyordu ve Fun Nora'nın bugün doyup doymayacağını merak ediyordum.

"Sürmek ister misin, Bucket List Lady?" Duke marşa bir düzine kez basmadan önce sordu, gazı kökledi ve motor canlanana kadar sabırla bekledi. Bir an için, ellerinin bir motosikleti çalıştırırken ne kadar seksi ve yetenekli göründüğüne bakarak büyülenmiş gibi oturdum.

"Sen mi kullanacaksın?" diye tekrar sordu, bilmiş bir bakışla bana doğru döndü ve kaderim geri dönölmez bir şekilde onunkiyle mühürlendi. Derin bir nefes alıp, izlediğim ve içinde motosiklet olan tüm romantik komedilere bir selam verdim

Elimi gaz kelebeğine koydum ve kendime doğru çevirdim.

Motosiklet hem ileri hem de yukarı doğru hareket ederek canlandı ve ön tekerlek yerden ayrıldı. Ben elciğı bırakıp çığlık atarken Duke küfrederek elciğı kontrol altına aldı ve ayaklarını hızla yere koyarak bir şekilde takla atmamızı engelledi.

Uzun bir süre şok içinde öylece oturduk, utancım dalga dalga üzerime çöküyordu.

"Gördün mü? Sana eğlenceli olduğunu söylemiştim."

Titreyen ellerimle kalçasını sıktım, çarpan kalp atışlarımı yatıştırmaya çalıştım.

"Ben başlasam ve hazır olduğunda sen devralsan nasıl olur?" dedi

"Anlaştık."

Motosiklete binmeyi seveceğimden emin değildim. Ben sadece Ölmeden önce yapılacaklar listemi bir hevesle hazırladım. Ama yaklaşık iki tam sürdü

Rüzgârın yüzüme vurup saçlarımı da beraberinde götüren kaygısız esişini sevdiğimi fark etmem saniyeler aldı. Toprak ve saman kokusu Duke'ün yanından geçerken

bizi patikadan aşağı uğurdu. şimdiye kadarki tım hayatımın bu deneyimi kağırmakla geğtiğine pişman olmam on saniye s urd . Orada çok g zel bir Beklemediğim bir ağırlıksızlık hissettim. Elbette Duke'un kolunun belime sıkıca sarılmış olmasının da bununla bir ilgisi olabilirdi.

"Hazır mısın?" Duke bisikleti yavaşlatıp dolambaçlı bir tempoya sokarken sordu.

"Bence asıl soru, *sen* hazır mısın?" "Bir s uredir hazırım."

S ozlerini incelemeye fırsat bulamadan elimi gaza g ot urd ve kendi eliyle nazıkçe kapatarak hareketi ve hızı hissetmem için bana zaman tanıdı. Hazır olduğumu hissettiğinde elini çekti ve kontrol tamamen bana bıraktı. Tekrar g đs ne g om ld um, yakınlığımız benim için s ř ın en ı noktasıydı. Motor biraz yalpaladı ama bizi k  ık tepelerden ve t ıseklerden geçirirken d ızeldi ve bir motorcu olarak yeni keşfettiğim becerilerimi test etti. D ıř benim için en zor kısım oldu, d ışe doğru eğilmem gerektiğini biliyordum ama motosikletin bizi tutacağına asla tam olarak g ıvenmiyordum.

"Motosiklete g ıvenmelisin," dedi Duke kulağıma, elleri belimdeydi. "İçine doğru eğil. D ışmeyeceksin."

Sıcak bir yaz gecesinde Duke'un kolları bana sarılmış halde bir saman tarlasının kenarına oyulmuş toprak patikadan aşağı inerken, d ışmek... kaçınılmaz g ı ınyordu.

Göletin neye benzemesini beklediğimden emin değildim ama bu değildi. Bir küçük söğüt ağacı mahsulü, parıldayan bir su havuzunu çevreliyordu, onların dallar yüzey boyunca yumuşakça dalgalanıyordu. Yolun karşısında, suyun üzerinde küçük bir iskele uzanıyordu. Yıllar ahşabı yıpratmıştı ve bazı tahtalar düzensiz görünüyordu. İskelenin her iki yanında iki heybetli Dalları birbirine dolanmış söğütler, uzun bir ip salıncağın asılı olduğu iskelenin kenarında bir şemsiye gibi hareket ediyor, esintiyle hafifçe sallanıyordu. Bir an için ikimiz de önümüzde uzanan, güneş ışığının ağaçların arasından süzülerek göleti aydınlattığı manzaraya baktık.

"Bu gerçek hayat değil," dedim. "Kimsenin ailesinde böyle yerler yoktur."

Duke göletin sol tarafındaki gelişigüzel piknik masasını işaret etti. "Kardeşimi yan komşumuz olan çiftçinin kızıyla gizlice öpüşürken gördüğüm yer orası." Sonra ip salıncağı işaret etti. "Yedi yaşındayken kolumu orada kırmıştım."

Ayağa kalktı, ben motosikletten zahmetsizce inerken dengemi sağlamam için bana kolunu uzattı, bacaklarım ilk birkaç adımda sert ve doğal değildi.

Gölete doğru yürüdük, kuş cıvıltılarının sesi Ağaçlar, çamur ve saman kokusu sahnemizi belirliyordu. Yabani otlar ve yabani ayçiçekleri arasında dış kıyıya doğru ilerlerken içimde bir beklenti heyecanı dolaşmaya başladı.

Suya doğru birkaç metre uzanan rıhtımı, esintide sallanan yalnız salıncağı ve etrafını saran salkım söğütleri incelerken adımlarım yavaşladı.

Duke birkaç adım önümde yürümüştü ki artık yanında olmadığımı fark etti ve neye baktığımı görmek için döndü. Gerçekten sallanmak istemiyordum. İstiyor muydum? Duke ile birlikteyken işler karıştı. I bunu şimdi hatırlamaya başlamıştım. Olduğumu sandığım kişi ile olmadığımı sandığım kişi her zaman çatışıyor gibiydi.

"Salıncağa binmek ister misin?"

Ben salıncaktan ona ve tekrar salıncağa bakarken gözleri sabırlıydı. Kalbim çarpıyordu ama yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordum.

"Kaçırılmaması gereken bir romantik komedi anı gibi geliyor."

"*Romantik* komedi, ha? İlginç."

Yorumunu duymamış gibi davrandım ve ondan uzaklaşarak yabani otların arasından yoluma devam ettim. Bana kolayca yetişti.

"Bunu ilginç kılmak ister misin, Kiss Cam?" Yürürken eli elime değdi ve kısık sesi tüylerimi diken diken etti. Yaramaz yüzüne bir bakış attım ve alarm zilleri çalmaya başladı.

"Bir filminden şüpheli bir sahneyi canlandırmak için seninle bir gölete atlamak üzereyim. Bunun oldukça ilginç olduğunu hissediyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Eh, ama beş yıl sonra hatırlayacağımız bir şey mi?"

Başımı salladım, içimde dolaşan heyecanı gizlemeye çalıştım, bana zaten sahip olduğunu bilsem bile güçlü kalmaya çalıştım. *Idaho'da çiflik* dediği anda beni ele geçirmişti.

"Eve yazılacak bir şey mi?" Dedim.

"Kesinlikle."

"Aklında ne var?"

Elini uzattı ve kıyıdaki yürüyüşümüzü durdurdu. Hedefimize ulaşana kadar yaklaşık yirmi metrelik ot ve çamur yığınları vardı.

"İskeledeki salıncağa ilk varan diğerinden bir şey kazanacak."

Yutkundum. "Ne kazanacak?"

Yüzünde çarpık bir sırıtma oluşmaya başladı, gözleri dudaklarıma kaydı. Hayır. Bu bir dart değildi. Biliyordum çünkü yüzümde yanan sıcaklık izleri takip ediyordu. Gözlerimden başlayan lüks yolculuk, burnumun üzerinde her yaz ortaya çıkan çillere doğru ilerledi ve sonunda dudaklarıma ulaştı.

"Sen nasıl istersen," dedi alçak sesle ve ateşli bir şekilde, bakışları tekrar benimkilere kaymadan önce.

Beynime benimle kalması için yalvardım. Kalbim muhtemelen umutsuz bir vakaydı ama aklım olmadan kızarmış ekmek gibiydim. "Yani sana bütün bir hafta boyunca erkekler tuvaletini temizlemeni söylersem, bunu yapmak zorunda mısın?"

Gülümsedi. "Evet. Ve bir şey daha."

"Ne?"

"Anı yaşıyoruz. Şu anda buradayız. Başka bir şey için endişelenmek yok. Sadece eğleneceğiz."

Bakışlarımız uzunca bir süre kilitlenirken kendimi zıt yönlerde çekildiğimi hissettim. Ama o haklıydı. Bu ana evet demiştim ve başka bir yerde olmak istemiyordum.

"Anlaştık mı?"

"Evet." Kelimeler çok yumuşak çıkmıştı ama Duke için yeterli görünüyordular.

Öne, boşluğuma doğru eğildiğinde çarpan kalbim hızlandı, nefesim kesildi. Hafif bir esinti beni devirebilirdi. Ağzını açtı ve gözlerim dudaklarına kayd.

"Git!" Bir roket gibi havalandı ve beni toz içinde bıraktı.

Lanet olsun, beyin. Tek bir işin vardı!

Panik ve kahkaha karışımı bir duyguyla onu takip ettim, çoktan bir adım gerideydim ve çamurlu bir alanda ilerlemeye çalışıyordum. Önümde, Duke çamurda kaydı, bir dizi birkaç saniyeliğine yere çarptı, ama bu benim iyi bir çekiş kazanmam için yeterliydi. Tam onu geçmek üzereyken eli uzandı ve devasa gömleğimi geriye doğru çekti.

"Hileci!" Ellerini savuşturarak bağırdım. Gıcırdayarak ayağım çamurda kaydı ve çırpınmaya başladım. Elleri hızla üzerimdeydi, düşmemem için beni tutuyordu. Sonra bu topyekûn bir savaşa dönüştü, birbirimizin tişörtlerini çekiştirirken gülüyor ve bağıırıyorduk, avantaj kazanmaya çalışıyorduk. Kaydı ve kurtuldum, cesaret edebildiğim kadar hızlı koştum, bugün başka bir acil servis ziyaretine ihtiyaç duymayacağımdan emin olmaya dikkat ettim. Aramıza gerekli mesafeyi koyduktan sonra iyi olduğundan emin olmak için arkama baktığımda onun zarifçe gölete daldığını gördüm. Ciyakladım ve çamurdan kaçınmak için kendimi kıyıda biraz daha uzaklaştırdım. Bu bana pahalıya mal oldu.

ama yine de önemi yoktu. Ben rıhtıma varmadan Duke kas ve seksilik dolu kollarıyla kendini rıhtıma çekmişti.

"Seninle iş yapmak bir zevkti," diye neşeyle seslendi Duke, yaklaşmamı izlerken.

"Senin koca bir dolandırıcı olduğunu fark etmemiştim," dedim, önünde dururken nefes nefese kalmıştım.

Güldü. "Sanırım bir dahaki sefere tüm kurallarını önceden belirlemen gerekecek."

"Ne kazandın?" Nefes alış verişimi yeniden kontrol altına alırken ellerimi kalçalarımın altına attım.

Gözleri vücudumda gezinirken tüylerim diken diken oldu. "Hâlâ karar veriyorum. Ama seni haberdar edeceğim."

Sustum.

Tamam.

Birimizin burada kontrolü ele alması gerekiyordu çünkü şu anda Patron Duke'ten onu daha önce hiç görmediğim kadar uzak görünüyordu. Her ne yapıyorsa yapmaya devam ederse vücudum yanacaktı.

Hissettiğimden daha kontrollü çıkan bir sesle, "Gereksiz yere dokunmak yok. Ve işte yapmayacağımız hiçbir şey yok."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "İş yerinde yapacağım şeyleri çok hafife alıyorsun."

Vay anasını. "DUKE!"

Güldü, yüzü çocuksu bir çekicilikle aydınlandı. "Bir dahaki sefere bahse başlamadan önce bu kuralları gerçekten belirlemelisin."

Burnum kırıştı. "İki katı ya da hiç mi?"

"Hayır."

Onunla omuz omuza durmadan önce gülen Duke'u hafifçe ittim.

"Peki. Önce sen git," dedim, bulanık suya biraz endişeyle bakarak.

Salıncağa oturdu ve itti. "Bilgin olsun, eğer kolumu bir daha kırarsam başın büyük belaya girer."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen kolunu tekrar kırma. O zaman kendimi kötü hissederim." İçini çekti ve yüzünü bana döndü. "Bu senin için, Öpücük Cam."

Beni selamladıktan sonra konsantrasyonunu ivme kazanmaya verdiğinde yüzümde bir gülümseme belirdi, ağırlığı ve hareketi salıncağı tutan ağaç dalının tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu. Ondan uzaklaştım

ve rıhtımdan geçmesi için dua etti. En yüksek noktada suyun üzerinde salındı, ellerini hazırladı, arkasına yaslandı ve takla attı. İskeleyden kurtulup büyük bir sıçramayla suya indiğinde nefesimi tuttum.

Kenara doğru yürüdüm, su yüzüne çıkmasını bekledim ve orada yaşayan şeyin onu yememesini umdum. Sonunda, Pemberley'deki Colin Firth gibi sudan çıktı. Atlamadan önce beyaz gömleğini çıkarmayı unutmuştu ve şimdi bunu yaparken onu izledim, görünüşe göre yavaşça bankın kenarına fırlatmadan önce. Sonra tekrar suya battı ama bana net bir karın ve kas görüntüsü göstermeden önce değil. Yutkundum, tüm bu planı ikinci kez sorguladım.

"Sıra sende!" diye seslendi. Tereddüt ettiğimde, "Yüzündeki o ifade de ne?" diye ekledi.

"Sinirden olmadığı kesin," diye bağırdım. "Çünkü seninle suya girmekten korkmuyorum. Hem de hiç."

"Düşünmeyi bırak. Burada kurallarımız var, unuttun mu?"

Kurallar. Aynen öyle. Suyun içinde, sanki kesinlikle onun çalışanı *değilmişim* gibi bana bakan kavurucu sıcaktaki Duke ile anı yaşamak zorundaydım. Hayatım boyunca erkeklere bağlanmamaya çalışarak yaşamıştım ve işte buradaydım, kendimi gümüş bir tepside birine sunmak üzereydim - ya da daha çok kıymıkları olan çürük bir salıncak gibi. Oturdum ve yavaşça ittim, acele etmeden yukarı çıktım, manzaranın tadını çıkardım. Burası gerçekten çok güzeldi. Duke dalga geçmeyi severdi ama o bir centilmendi. Bunu biliyordum. Herhangi bir güvenlik kaygısıyla onunla suya girmekten çekinmiyordum. Ama burada tek kalbim varmış gibi görünüyordu ve er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacaktım. İçimden bir ses suyun Daha erken. Duke bu mesafeden çok daha küçük ve daha az korkutucu görünüyordu. Ve hey, utangaç hissetmek de anı yaşamaktı. Sallamaya devam ettim.

"Buraya gel, tavuk! Oyalanmayı bırak."

"Sanırım atlamak için benden sonrasını beklemeliydin."

Bana doğru ani bir hamle yaparken yüzünde tehlikeli bir parıltı belirdi, kolları suyun içinde zahmetsizce ilerliyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kendini iskelenin üzerine atmıştı. Ciyakladım, bacaklarımı tekmeledim ve salıncak en yüksek seviyeye ulaşana kadar bekleyip kendimi karanlık derinliklere bıraktım.

Yere indiğimde serin su beni sardı, göletin dibine hafifçe dokunduğumda şaşırdım. Eğrelti otları ve yabani otlar vücudumun etrafında dönüyor, tenime öyle ürpertici bir şekilde sürtünüyordu ki, derinden ürpererek sudan çıktım.

Duke yanımda yüzeye çıktı, su damlaları yüzünü kaplamıştı, güneşten gelen ışık güçlü çenesini ve elmacık kemiklerini vurguluyordu.

Bir şey tekrar bacağıma çarptı ve irkilerek suyu tokatladım ve Duke'a yalvaran bir bakış attım.

"Buraya gel." Duke bana doğru ilerledi ve bir dizi hareketle beni sırtına çekti, kollarım boynuna dolandı ve bizi bankaya doğru götürürken elleri belinden kalçalarımı kavradı.

"Kaldırma işlemini yapabilmek için yere dokunabilmemiz gerekiyor," dedi.

Bacaklarımdaki elleri suyun içindeki tatsız şeyleri unutmamı sağladı.

Şu anda bile vücudu sıcaklık yayıyordu. Sıcaklık. Dudaklarım titrerken bu tamamen haksız bir avantajdı.

Beni tutmayı bırakıp ayağa kalkmadan önce tam olarak dört adım daha ilerledik, su köprücük kemiğimin yüksekliğine ve kaburgalarının altına ulaşıyordu. Gözlerim yüzünden göğsünün üzerine saçılan su damlacıklarına kaydı.

Sınırlar, diye tükürdü beynim. Sınırları hatırlatacak bir şeye ihtiyacımız vardı. Bu küçük yapılacaklar listesi maddesine dokunma miktarı bunu talep etmemizi gerektiriyordu. Duke'un bol spor tişörtü suyun içinde etrafımda yüzüyordu ve şortu sanki bir ton tuğla ağırlığındaydı. Belki de onunla önderlik edebilirdim. Denizden gelen zarif bir su perisi gibi davranmam bir yana, beni sudan çıkarıp başının üzerine kaldırabilmesi için bile bir mucize gerekirdi.

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil, biliyorsun," dedim nazikçe, gömleğimi belimde düğümleyerek. "Bu şortlar tek başına bir ton."

"Artık geri adım atmak yok, Kiss Cam," dedi Duke, elleri kollarımın üzerinde dururken. "Eğer dizlerini bükersen, ellerimi kalçalarına koyarım ve sayarız."

Romantik komediler çırılçıplak denize girme ve yüzmeye doluydu. göletler ve göller. Büyük ekranda hiç bu kadar büyük bir mesele gibi görünmemişti. Duke'un elleri kalçalarımaya düştü ve ben hırıltılı bir nefes aldım. Bizi saydı.

"Başla!"

Hiç düşünmeden eğildim ve o kalçalarımı suyun üzerine kaldırmaya çalışırken ben de yukarı zıplamak için elimden geleni yaptım. İlk denememiz başarısızlıkla sonuçlandı.

Hasta bir yunus izlenimi, enerjisini kaybedip tekrar yere yığılmadan önce suyun yarısına kadar çıkıyor.

İkimiz de dibe batarken Duke'un üstüne düştüm. Yukarı çıktığımızda, gözlerindeki suyu silerek gülüyordu. Bana gelince, su burnumdan yukarı fırlamıştı ve ben de kekeleyerek yukarı çıktım. Tekrar pozisyon aldık. Bu sefer daha odaklanmış olmaya çalıştım ama sonuç yine aynıydı. Bir kez daha yuvarlanmadan önce sadece yarısına kadar çıkabildik.

Yüzeye çıktığımızda Duke'un kahkahası beni sakinleştirmeyi başaramadı. "Bana güvenmelisin," dedi.

"Belki de Idaho kasların yumuşamıştır," diye karşılık verdim.

Ona güvenmiyor muydum? Bu sözler neden hem doğru hem de yanlış geliyordu?

"Asansörümüzün dengesi senden geliyor. Seni destekleyebilirim ama omuzlarımı bırakıp kendini uçurması gereken kişi sensin. Bu olmadan her seferinde düşeriz."

Duke beni serbest bıraktı ve bedenimi bir kez daha pozisyona getirdi. Tekrar denedik. İlk seferinde onun tavsiyesine kulak asmadım ve hemen geri tepti, bu da beni çok kızdırdı. İkinci seferde ellerimi onun omuzlarından çekmeye çalıştım ama içten içe çıldırmaya başladım ve yine düştük.

"Bu yapılacaklar listesi için gerçekten aptalca bir şey," dedim, kelimelerime hayal kırıklığı karışmıştı. Elleri yine kalçalarımıdaydı, daha çok artık orada daha rahat.

Şakayla karışık alay etti. "Başkasının listesinde ne olduğuna karar veremezsin." "Bu senin listende yoktu ve bunu sen de biliyorsun."

Tekrar bağırdım

Başka bir ot baldırımını okşadı. "Şu anda bir şeyler bacaklarıma dokunuyor. Kendini yargılanmış say."

"Muhtemelen sadece yılanlardır," dedi sakince.

Vay be.

Bu söylenecek en yanlış şeydi.

Geri sayımı beklemedim. Dizlerimi bükmedim. Ama kendimi tamamen Duke'a doğru fırlattım. Eğer dışa doğru değil de yukarı doğru zıplıyor olsaydım,

Her şeyi halledebilirdik, tabii herhangi bir uyarısı olsaydı. Kollarım boynuna yapışırken bacaklarım belini sardı.

Duke tekrar suya düştü. Su çığlıklarımı susturana kadar aşağıya doğru çığlık atarken elleri beni sıkıca tuttu. Ben onu kendi kişisel merdivenim olarak kullanmaya devam ederken Duke gülerек ve hırıldayarak yukarı çıktı. Dokunma ve sınırlar konusunda yaşadığım sorunlar bir anda ortadan kalkmıştı.

Kahkahalarımızın dinmesi biraz zaman aldı. Kahkahalarımız dindiğinde Duke beni kollarının arasına aldı, su göğsüne çarpıyor ve beni güvenlik ve Idaho kaslarıyla kucaklıyordu.

"Muhtemelen yılanlardan nefret ettiğimi söylemek için iyi bir zaman," diye fısıldadım. "Onlara karşı tamamen mantıksız bir korku duyuyorum."

"Ben de öyle anladım."

O kadar yakındı ki. Çenesi kasıldı ve su damlacıkları yüzünden aşağı gelişigüzel bir çizgi halinde düştü. Gözleri yüzümü taradı ve yutkunmadan önce dudaklarımda durdu. Nefesim derin, soluk soluğa çıkıyordu.

Yavaşlamayı reddeden nefesim. Aşağı inmeme gerekiyordu ama onun sıkı tutuşuyla beni serbest bırakmak için ortak bir çaba gerekecekti.

"Bu şu anda içimdeki her şeye aykırı," diye mırıldandı, "ama aslında burada hiç yılan görmedim ve muhtemelen sadece bir ottu."

Sinirlerime bir rahatlama geldi ama başka bir şey de vardı. Aşağı inmeme yardım ederken hayal kırıklığı alevlendi, su sıçraması zaten sırlıklam olan gömleğimi bir kez daha ıslattı.

"Eğer yanıyorsan, pişman olacaksın."

Koluma girdi ve beni pozisyona soktu. Şortum yine ağırlaşmıştı ve paçalarını sıkamak için bir saniyemi ayırdım.

"Pekâlâ," diye başladı Duke. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

Böyle düşünmesi çok hoştu. Ama tekrar tekrar düştükçe, kararlılık yüzümüze kazınmaya başladıkça kahkahalarımız giderek azaldı. Sorun bendim. Duke haklıydı; beni omuzlarından geçirdiğinde kontrol bendeydi. O beni başının üzerinde tutarken, ben de kollarımı Süpermen pozisyonunda tutmak, vücudumu olabildiğince sert ve hareketsiz tutmak için kilitlemek zorundaydım. Su beni yakalamak için orada olsa da, onun omuzlarını her geçişimde içimde bir şey panikliyordu. Vücudumu düzeltmek ve kilitlemek yerine kıvrılıyordum.

İkimiz de geriye doğru suya girdik.

"Sadece sayalım mı?" On beşinci denemeden sonra, parazitlerle dolu olduğuna şüphe olmayan bir ağız dolusu su daha tükürerek yalvardım. "Beni oldukça yükseğe çıkardın."

Su dolu bir Duke karşımda duruyordu, elleri kalçalarında, ağır ağır nefes alıyordu. Kendimi toparlamadan önce uzun bir süre karnının ve göğsünün hareketlerini izledim.

"Nora." Göz hizama kadar eğildi. "Bunu yapabiliriz. Söz veriyorum seni orada tutabilirim. Bırakmak gerçekten o kadar korkutucu mu?"

"Um. Evet. Öyle. Çok korkutucu." Ellerim şimdi kalçalarımdaydı, onun aptal yapılacaklar listesinin benden bu kadar çok şey istemesine sinirlenmişim.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ama ben kendimi tuttum ve sert görünmek için elimden geleni yaptım.

Bakışları beni içine çekerken yumuşadı, her ayrıntıyı gözden geçirdi. "Gözlerini kapat," dedi.

Donup kaldım. "Neden?"

"Çünkü bir şey denemek istiyorum."

Bir insan için gözlerini kapatmanın çok savunmasız bir yanı vardı. Buna karşı koymak istedim ama zaten buradaydım, sırılsıklamdım, Duke'un giysileri içindeydim ve bir filmde rol çalmaya çalışıyordum. Eninde sonunda beni pes ettirecekti.

Gözlerimi kapattım.

"İlk kez mi sordum? Şok oldum." "Sakin he-"

Vücudunu önümde hissettiğimde sözlerim yavaşladı, aramızdaki su onun hareketiyle yanlarıma daha da yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" Sözlerim nefes nefese bir fısıltıyla çıktı. "Bana güvenmeni istiyorum," dedi. "Düşmene izin vermeyeceğim-at En azından bensiz olmaz."

Elleri saçlarıma uzanırken dudaklarımdan küçük bir nefes kaçtı, avuç içleri başımın yanlarını hafifçe kavradı. Uzun süre kalmadılar ama boynumun yanından aşağıya doğru usulca ilerlediler ve omuzlarımda durdular, parmakları at kuyruğumdan kaçan saç tellerini döndürdü. Her dokunuş görüş alanımı genişletiyordu. Yavaşça, ellerini kollarımda hissettim, onları belimden geriye doğru hareket ettirdi.

"Omuzlarımı atlayacağız," diye fısıldadı Duke, nefesi kulağımın dibinde bir sıcaklık püskürterek. "Onları burada tut."

Çok yavaş bir şekilde elleri tekrar kollarımdaydı ve boynuma doğru ilerliyordu. Duke'un ağzı bir fısıltı kadar yumuşak bir şekilde yanağıma konup çene çizgimden aşağı inmeden hemen önce içimden bir nefes kaçtı.

"Sana olan borcumu ödüyorum," diye fısıldadı.

Direnmek için fazla ileri gitmiştim-gerçi direnmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Dudaklarını ağızımın kenarında hissettiğimde nefesim kesildi, acele etmiyor, benimle alay ediyordu. Ama artık dalga geçilmesini istemiyordum. Huzursuz ve tedirgindim. Ağzı nihayet alt dudağıma bulduğunda, çekiştirip tadına baktığında, aradaki boşluğu kapattım ve iç çekerek onu öptüm.

Duke'un öpücüğünün dışındaki zihnimin sisli girintilerinde, ellerinin vücudumun yanlarından aşağı kaydığını ve kalçalarımda durduğunu hissettim. Ellerin saçlarımdan kayıp gittiğini fark edecek zamanım olmadı çünkü gözümü kırpamadan ya da dudaklarının yokluğuna itiraz edemeden havaya kaldırıldım. Gözlerim hala kapalıyken ellerim denge için uzandı ve vücudum kasıldı, hareketin içine düştüm. Bir ya da iki saniye süren yoğun bir hareketsizlik konsantrasyonundan sonra şaşkınlıkla gözlerimi açtım.

Uçma hissi Duke'la birlikte olduğumda hissettiklerime benziyordu, yerçekiminin yokluğu sınırsız bir an yaratıyordu. Sonsuz

olasılıklar. Yerde olmam gerekirken bir ağırlıksızlık. Ama ben topraklanmışım. Her zaman yere çakılmışım. Duke beni tuttu. Uçuşumun yerçekimiymi. Rekor kıran yedi saniye boyunca pozisyonumuzu koruduk. düşmeye başlamadan önce.

Sudan gülerek ve su tükürerek çıktık. En yüksek dalgamıza tırmanıyorduk. Sonunda başarmıştık. Bedenim hava kadar hafif hissediyordu. Fiziksel olarak yerçekimi beni yeryüzüne indirerek görevini yapmıştı ama zihinsel, duygusal, ruhsal olarak başka bir yerdeydim. Ruhum bulutlardaydı. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Bir parçam dünyaya geri döndüğümüzden, anımızın geçtiğinden nefret ediyordu. Ya da Öyle miydi?

Duke gözlerindeki suyu silerken alçak sesle kıkırdaması kulaklarıma geldi. Henüz gözlerini açmamıştı ve ben başka tarafa bakamadım.

Anı *yaşa*, demişti.

Kulağa rüya gibi geliyordu. Kendi cennet dilimim. Çünkü bu anda Duke'un patronum olmadığı ve insan kaynaklarının olmadığı bir dünya vardı. Bir iş için rekabet ya da benim bir kariyer ihtiyacım yoktu. Bu anda, beynimde yer kaplayan üç yıllık eski kız arkadaşların düşünceleri yoktu. Sadece biz vardık. Basketbol maçındaki Nora ve Duke. Dürtüsel ve özgür. Ve sonunda insanoğlunun bildiği en iğrenç ölmeden önce yapılacaklar listesi maddesini işaretlemiştik. Elbette bu bir kutlama sebebiydi.

Değil mi?

Düşünmeme izin vermedim. Onun yerine bedenim kontrolü ele aldı. Çok yavaş bir şekilde ona doğru ilerledim. Duke'un gözleri artık açıktı. Saçları sabırsızca alnına dökülmüştü ve yüzü su damlalarıyla kaplıydı. Gözlerinde ve dudaklarında hazır olan kahkaha, ellerim yanaklarına doğru ilerlerken soldu. Ve daha fazla düşünmeden dudaklarıyla buluşmak için ayağa kalktım.

Ağzı benimkine karşı sıcaktı, daldı ve sunduğum her şeyi aldı. Kolları belime dolanıp beni kendine çekerken aramızdaki tek ses suyun şırıltısıydı. Yüzündeki hafif kıllar tenimde iz bırakıyor, nefesimin kesilmesine ve ayaklarımın tökezlemesine neden oluyordu. Bu an, tam olarak anlamlandıramadığım bir şekilde eve dönmek gibiydi. Bana öyle bir tatlılıkla ve özenle sarıldı ki, neredeyse içim acıyacaktı.

Duke'ün yalancı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Düşmene izin vermeyeceğim.

Bu bana düşmek gibi geldi. Havada geçirdiğim yedi saniye, şu anda hissettiğim coşkunun yanında bir mum bile olamazdı.

Bensiz olmazdı.

O da düşünüyor muydu?

Riskli hissettiriyordu... bu anı yaşama işi.

Ve sonra durdu, dudaklarını benimkilerden bir anlığına geri çekti.

inç.

Gözlerimi açtım ve onun vahşi bakışlarını şaşkınlıkla karşıladım. Göğsü suyun içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, derin derin nefes alıyordu.

"İlginç," dedi, sesi çakıllı çıkıyordu. "Bir öpücük kazandığını hatırlamıyorum."

Sözleri beni hayal kırıklığına uğrattı. Ta ki gözlerinde eğlence parlayana kadar. Öfkeyle üzerine su sıçrattım ve kısa bir kahkahayla arkamı döndüm, eğer bunu sadece bir şakaya dönüştürecekse kalbimi saklamaya niyetliydim.

Yarım adım atmıştım ki eli kolumdaydı ve beni tekrar kendisine doğru çekti. Ellerim göğsüne indi ve sonra beni tekrar öpmeye başladı. Ağzı yüzümde gezinirken elleri yüzümü tutuyordu. Sert, hızlı, yavaş, tatlı... her şeyi tüketiyordu.

"Görünüşe göre küçük yazıları okumayı unutmuşum," diye mırıldandı bir ara.

Sonr

a. "Öyle mi?"

"Evet. Beni istediğin zaman öpebileceğin yazıyor."

Yutkundum ve omuzlarını kavrayışımı ayarladım. "Bu oldukça açık-ince baskıyı bitirdi."

"Kuralları ben koymuyorum."

Gözlerim dudaklarına doğru kaydı. Oyalandığımız her an beni kendimi hatırlamaya bir adım daha yaklaştırıyordu. Her şeyin bir zamanı vardı. Anı yaşamamanın ve gerçek dünyada yaşamamanın bir zamanı. Gerçek dünya şimdi beni çağırıyordu.

"Geri dönsek iyi olacak," dedim. "Büyükannen ve büyükbaban endişelenebilir." "Endişelenmiyorlar," dedi.

İçimden bir kahkaha yükseldi. Bakışlarından kaçmak için başımı eğdim.

Sonunda cesaretimi toplayıp gözleriyle buluştuğumda, "Sanırım Idaho anımız sona ermek üzere," dedim.

"Bu cümlede ilginç bir kelime var."

Başımı salladım, yüzümdeki gülümsemeyi umutsuzca uzak tutmaya çalıştım. Başaramadım.

"Hangi kelimeymiş o?"

Öne doğru eğildi, ağzı benimkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı.

"Hakkında."

Gülümsememi dudaklarıyla yakaladı, ta ki yavaş yavaş ağızlarımız yumuşamaya ve dudaklarımız dans etmeye başlayana kadar. Özlem ve tatlılıktan oluşan bir tango, o an için mükemmeldi. Bizim anımız için.

Çok geçmeden Duke tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi geri çekildi. Ayağa kalkıp alnıma bir öpücük kondururken kahverengi gözleri tatlı ve nazikti.

Ben daha ne yaptığını anlamadan eğildi ve beni bir un çuvalı gibi kaldırdı, sevinçli çılgınlığımı duymazdan geldi ve sudan çıkarken beni omzuna attı.

Haklıydım. Bundan sonra ne olursa olsun, bunun kaçırılmaması gereken bir an olduğunu biliyordum.

Eve dönerken soğuk bir motosiklet yolculuğuydu. Duke'a yaslandım, kollarım beline sıkıca sarıldı. Duke, motosiklete binmek için yapılacaklar listemden en iyi şekilde yararlanmamı istedi ve dönüş yolunda mümkün olan her virajı ve tepeyi almaya devam etti. Sürüşün sonunda, motosikletin içine batarak uzaklaşmak yerine dönmek ikinci doğam haline gelmişti.

Duke'a karşı hissettiğim çekimi artık inkâr edemezdim. Duygularım şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden çok daha büyük ve derindi. Üç yıl önce tanıştığımız andan beri aramızda bir şeyler vardı. Uzun süre bir kenara itmeye çalıştığım, önce onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm ama sonra gördüğümde tekrar hissettiğim bir şey. Beni o kadar beklenmedik bir flört ve dostluk yumağına sarmıştı ki ne hissedeceğimi bilememiştim. Kalbimi o kadar uzun süre korumuştum ki, onun sürpriz saldırısı hızlı ve etkili olmuş, tuvalet fırçaları ve silecekleri, çapkın notları ve sayısız gülümsemesiyle beni nazikçe silahsızlandırmıştı.

İkimiz de duş almak için iki banyodan birini kullandık. Duke büyükanne ve büyükbabasının banyosunda duş alırken ben deniz yeşili halısı ve gül pembesi duvarları olan ana misafir banyosunu tercih ettim. İnsanlarla dolu bir yerde olmak

sevgi ve sıcaklık bir aile duygusu içimde uzun zamandır uykuda olan duyguları harekete geçirmeye başladı. Kendimi oyalamaya izin vermedim. Bunun yerine giyindim ve saçlarımı dağınık ıslak bir topuz haline getirdim. kurutmak için zamanımız yoktu. Saat akşam altıya yaklaşıyordu ve yola çıkmamız gerekiyordu. Kapıyı açtım ve neredeyse koridorda Duke ile karşılaşıyordum. Üzerinde Yine seksi kot pantolonunu giymişti ve nefis bir erkek sabunu gibi kokuyordu. Karmakarışık saçları parlıyordu, tarak yerine parmaklarını geçirmiş gibi görünüyordu.

"Çok güzel kokuyorsun," dedim aptal gibi, ama bu cümleyi iyice düşünmeden önce.

"Teşekkürler," dedi beni kollarının arasına çekerek. "Yaklaşsam iyi olacak o zaman."

Güldüm ve merdivenlerden aşağı inerken kıpırdanmaya çalıştım, ama merdivenin bir dönemecini dönerken küfrederek aniden durdum.

Duke kaskatı kesildi, tepkime neyin neden olduğunu görmek için baktı.

Büyük, rahatsız edici mavi gözleri olan açık krem rengi seramik bir kedi, merdivenlerin karşısındaki masanın üzerinde muhtemelen bir metre boyunda duruyordu. Ağzı açıktı.

Dili yumuşak bir pembeye boyanmıştı ve kafası rahatsız edici derecede ürkütücü olmak için doğru açıyla eğilmişti.

"Ne var, Fluffy?" Duke şeytanın vücut bulmuş halini işaret ederek sordu. "O şey de ne?"

"Bu onların evcil kedisi." "Vay anasını."

"Bir duşa daha ihtiyacın var mı?" Duke sordu. Ona dirsek attım.

"Bu ne cüret. Benim tatlı büyükannem o şeyi tüm ailesinin keyif alması için sevgiyle yaptı."

"O şeyden hoşlanmıyorsun. Gözlerine baksana."

"Büyükannem bir ahşap ustasına dönüşmeden önce porselenden bebekler ve korkunç kediler yapardı."

Ellerim ağzıma gitti. "Oyuncak bebekleri mi var?"

"Dolaplar onlarla dolu," diye fısıldadı, gözleri büyük ve ciddiye.

Omzuna bir şaplak attım ve yanından geçtim, geçerken kediye geniş bir alan bıraktım, Duke'un kıkırdamasının derin sesini duymazdan geldim.

"Çocuklar dışarıda yılan görüyor musunuz?" Dışarı çıktığımızda Bart'ın ön verandadaki sallanan sandalyeden gelen sesi bizi karşıladı, elimde çantam ve dizüstü bilgisayar çantam, bir logo, iş adı ve bir dizi fikirle birlikte Bart ve Birdie için web sitesi.

Onun bu açıklaması üzerine Duke'a sert bir bakış fırlattım. "Ne?"

Sadece gülümsedi ve kamyonu doğru ilerlemeye devam etti. "Nora bir tane hissettiğini düşünüyor ama biz hiç görmedik."

"Bana gölette yılan olmadığını söylemiştin."

Bart sallanan koltuğunda kıkırdadı. Tulumunun içinde dondurma yiyordu, salıncağının gıcirtısı milyon yıl geçse de unutamayacağım bir görüntü yaratıyordu.

Birdie onun yanında sallanıyordu, elinde dondurmali sandviç vardı. "O göletin her yerinde yılanlar var. Eğer yılan görmediysen kendini şanslı say. bir tane."

Ben Duke'u azarlayamadan o eğildi ve büyükannesine kocaman bir veda sarılmasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu sıkıca kavradı,

yanağına bir öpücük kondurup, hafif bir ruj izi bırakarak teninin üzerinde. Bart'a sarıldım, bıyıklı dudaklarını yanağımda tatlı bir öpücükle hissettiğimde şaşırdım.

"Sizinle tanışmak bir zevkti. Bir dahaki sefere buraya Duke'un kız arkadaşı." Kolumu dürttü. "Ya da en azından resmileştirin." Duke'un alçak

Kıkırdaması utancımı unutmam için bana güven verdi. "Duke'un bizi altı ayda bir ziyaret etmekten daha sık gelmesini sağlayacak mısın?" diye ekledi.

"Üç hafta önce ailemi ziyarete gelmiştin. Seni o zaman gördüm, ihtiyar." Duke eğilip büyükbabasına sevgiyle sarıldı.

"Sanki uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Birdie'yi kucaklamak için eğildim ve onun çiçek kokusunu son bir kez daha içime çektim. "Keşke seninle daha fazla sohbet edebilseydim," dedim ona dürüstçe.

O da yanaklarımı şefkatle okşadı. "Aynen canım. Bir dahaki sefere Dukie ile gel."

"Onu da getireceğim," dedi Duke. Bu sözler üzerine tüylerimin diken diken olmasını görmezden geldim.

"Dukie mi?" Beni kamyonetine doğru iterken fısıldadım.

"Bunu bir daha asla tekrarlamayacaksın."

"Dürüst olacağım. Bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum." "O, bunun ne anlama geldiğini bilmeyen tatlı, yaşlı bir kadın." "O benim favorim."

Duke'un büyükanne ve büyükbabası biz kamyonu doğru yürürken bizi izlediler. Duke'ün kapımı açmasını izlediler, Bart Duke'ün terbiyesini onayladığını haykırdı.

"Bu çocuğu iyi eğitmiş olmalıyım."

"Bunu bana büyükannem öğretti," diye alay etti Duke, kapımı çarparak kapattı ve diğer tarafa doğru ilerledi.

Duke'ün sürücü tarafına geçip ıslak giysilerinin bulunduğu plastik torbayı aramızdaki koltuğa koymasını sakince izlediler. Duke'ün kamyoneti çalıştırmaya çalışmasını izlediler.

Kamyonu tekrar çalıştırmaya çalışmasını izlediler.

Kamyonu bir kez daha çalıştırmaya çalışmasını izlediler, yüzünde şaşkınlık vardı.

Duke'ün kapıyı çekip kaputu açmasını, içeri atlayıp tekrar denemeden önce bir şeyleri sallamasını izlediler.

Ve tekrar.

Bart dondurmasından bir ısırık alarak, "Görünüşe göre kamyonun çalışmıyor," dedi.

Duke anahtarları kontakta çıkardı ve kamyonu indirdi, yüzünde bıkkın bir ifade belirmişti. Ben de onu takip ettim.

"Büyükbaba, bu gece gelip bakabilecek bir tamirci tanıyor musun?"

Bart saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Saat altıyı geçti. Malad'da kimse o saatte çalışmıyor. Sabah kontrol edebileceğim bir arkadaşım var ve eminim bir göz atmadan mutluluk duyacaktır."

Kaşlarını çattı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Mümkünse Nora'yı bu gece eve götürmeliyim. Eğer arayabileceğim başka birini tanırıyorsanız-"

"Oh, bir gece nedir ki? Yarın pazar. Çalışmıyorsun, değil mi? Ya?"

"Hayır, ama-"

"Kal o zaman. Sen ve Nora tam da kalmayı dilediğinizi söylüyordunuz. daha uzun." Bir ısırık daha aldı ve sallanmaya devam etti.

"Bu akşam kızarmış tavuk ve patates püresi yapacaktım. En sevdiğin yemek olduğunu biliyorum. Ocağa birkaç parça tavuk daha atarız." Birdie konuşurken sallanıyordu, sesi gerçekçi olamayacak kadar sıradan geliyordu. "Önemli bir şey değil. Yataklarımız hazır. misafirler için hazırlandı."

Duke bana döndü, bakışlarında bir parça mizah vardı. "Bu gece evde olman gerekiyorsa bir şeyler kiralayabiliriz."

"Oh, buna gerek yok," diye konuştu Bart. "Eminim arkadaşım gelip bakmaktan mutluluk duyacaktır. Yarın," diye ekledi kararlılıkla.

"Tamam." Bana bakmadan önce Bart'ı başıyla onayladı ve sesini alçalttı. "Ya da büyükbabamla uğraşabilir ve kamyonetinden çaldığı kabloyu bulmak için tüm ceplerini arayabilirim."

Bu sırada yüzüme bir sırıtma yayılmıştı. "Seni çok seviyorlar."

"Bu gece kalabilir misin? Kamyonetim gizemli bir şekilde çalışmadığı için başka bir seçeneğimiz olduğundan emin değilim," diyerek sesini yükseltti.

sandalyelerinde rahatça sallanan işitme güçlüğü çeken çift için biraz daha yüksek sesle. "Bu her zaman olur," diye verandadan bir yorum geldi. "Bu eski bir kamyon."

Duke'ten küçük bir kıkırdama. "Ne diyorsun?"

Gitmeme düşüncesinin içimde yarattığı heyecanı gizleyemiyordum. Duke'un bir gün daha bana ait olmasını. Sahte kedileri ve plastik kanepeleri olan bu eşsiz ve eklektik çiftle vakit geçirmek Torununu bir gün daha yanında tutmak için kamyonunu bizzat parçalayacak kadar çok seven kapakları. Heyecanımı gizlemeye bile çalışmadım.

"Ancak yemekten sonra kâğıt oynayabilirsek."

Tatlı gül pembesi tonları, pelüş, tüylü halılar ve hafif Bengay kokusuyla dolu mütevazı evin ortasında Duke'un Büyükanne ve büyükbabalar kâğıt oyunlarında kazanmak için her şeyi yapabilen keyifli hilebazlardı. Masanın altından aslar üretir ve sinsice el altından yeterince kötüydü, ama sonra çok eğlenene ve umursamayacak kadar şeker sarhoşu olana kadar sizi dondurma ve ev yapımı böğürtlenli turta ile doldururlardı.

Saatlerce oynadık. Sanırım ben, uzun süreli kalışımızdan dolayı tamamen enerjik görünen büyükanne ve büyükbabasından daha fazla esnedim.

"Ben kazandım!" Birdie kollarını havaya kaldırarak çığlık attı. Saat on biri geçmişti ve az önce okeyde tüm elini ortaya koymuştu; siyahlar ve kırmızılardan oluşan bir deniz, koşular ve setler halinde kategorize edilmişti.

Hepimiz biraz öne eğildik ve çoğunlukla siyah sineklerin arasına gizlenmiş siyah maça onlusuna gözlerimizi kısarak baktık.

"İşte benim kızım!" Bart heyecanla masaya vurdu. Ayağa kalktı, elini doğrudan sahte run'un üzerine koydu ve Duke ile benim gözlerimin içine baktı. "Biraz daha ayakkabıcı?"

Sandalyesinde geriye yaslanırken Duke'un yüzünde bir sırıtış belirdi. "Zaten sahip olduğum iki kase muhtemelen bana yetecek, büyükbaba. İkiniz de oldukça iyi bir galibiyet serisi yakalamışsınız."

Bart gerinerek ayağa kalktı. "Sen kazandıysan, sen kazandın." Birdie'ye dönerek, "Canım, hadi yatağa gidelim." dedi.

"Sabah kaçta yardımına ihtiyacın var büyükbaba?" Duke sordu.

"Altıda." Bana baktı. "Ve eğer Nora kahvaltıda Birdie'ye yardım edebilirse..."

"Çok isterim," dedim hepimiz masadan kalkarken.

"Yapabilirim," dedi Birdie, merdivenlere doğru yürürlerken kocasının kolunu tutarak, "ama bana eşlik etmeniz hoşuma gider."

"Siz muhabbet kuşlarını aşağıda bıraktırdım ama bu evde herhangi bir hanky-panky yapılmasını istemiyorum. Yemek sırasında birbirinize attığınız gözleri gördüm. İkinizi burada yalnız bırakmayacağım," dedi Bart, gözleri parlıyordu ama Duke'la beni yukarı kaldırırken çok ciddi görünüyordu merdivenleri ondan önce çıktı.

Dehşete kapılmış bir kıkırdamayı bastırmak için dudağımı ısırdım.

"Birdie sizin için birkaç oda hazırladı," dedi Bart bir kez daha.

Hepimiz merdivenleri tırmanırken seramik kediye yan gözle baktım,

Birdie'yi koridordan odama kadar takip ettim. Pembe halı

Alt katta yerler süslenmişti. Pencere açılmıştı ve perde akşam esintisinde usulca dalgalanıyordu. Komodinin üzerinde yeni kesilmiş kır çiçeklerinden oluşan bir buket duruyordu. Çift kişilik yatağın üzerinde renk cümbüşü içinde ev yapımı bir yorgan vardı. Duvarda eski aile resimleriyle birlikte dekoratif bir şekilde asılmış örtüler vardı.

"Uyuman için geceliklerimden birini yatağının üzerine koydum canım." Birdie kolumu okşadı.

Gösterdiği yere gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gerçekten de yatağın üzerinde bir gecelik vardı. Gül pembesi kumaş çok sevilmiş, yıpranmış ve defalarca yıkanmıştı. Yüksek yakası ve bilekten büzgülü kolları ise pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Bugünlerde bunları giymenin moda olmadığını biliyorum ama var," dedi tereddütle, sanki giysiyi kabul edeceğimden emin değilmiş gibi. Tüm çekincelerim bir anda yok oldu.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim," dedim ve onu sıktım. "Her zaman gecelikle uyumayı denemek istemişimdir. Rahatlar mı?"

Birdie'nin gözleri parladı. "Oh evet! Başka bir şeye geri dönmeyeceksin." Daha yakına eğildi, gözlerinde bir pırıltıyla fısıldayarak, "Ve şunu söyleyeyim... Bart beni bu gecelikle her zaman sevmiştir - ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yanaklarımı okşadıktan sonra yüzümdeki donuk gülümsemeye sırtını döndü ve terlikleriyle kapıya doğru ilerledi. "Şimdi biraz dinlenmene izin vereceğim. Banyo tezgahında senin için bir diş fırçası var. Birinin arabasında sorun çıkarsa diye her zaman fazladan birkaç tane bulundururum." Göz kırparak kapımı kapattı.

ve gitmişti. Yatağımın üzerine serilmiş geceliğe bir kez daha baktım, yüzümü ellerimin arasına sakladım ve güldüm.

Yirmi dakika sonra, telefonum bir mesajla çaldığında yatağımın yanındaki lambayı yeni kapatmıştım.

Bilinmeyen Numara: Üzgünüm, bu gece hanky-panky yapamadık.

Ben: Bu numarayı nereden buldun?!

Duke: Telefonunu başıboş bırakmamalısın.

Ben: Senin odanda da pembe halı var mı?

Duke: Mavi. Burası amcamın odasıydı. Sen annemin eski odasındasın.

Ben: Duvarda minik bir Duke'ün süper kahraman gibi giyindiği ve aynı anda dört kadın tarafından öpüldüğü bir resim var.

Duke: Kışkandın mı?

Ben: Örümcek adam pijaması giyen erkekleri hep sevmişimdir.

Duke: Benimle flört mü ediyorsun? Çünkü şu anda giydiğim şey tam olarak bu.

Görünüşe göre ofis kurallarımız burada hiçbir şey ifade etmiyor. Bu durumda, iki dakika sonra aşağıda buluşuruz. Büyükbabanı duydun. Hanky-panky yok.

Duke: Bir soru... Büyükanne bu gece giymen için bir geceliği olduğunu söylediğini mi duydum? Bir resmini çekebilir miyim?

Ben: Pembe odada olan pembe odada kalır.

Ben: Bu arada... Büyükanne ve büyükbabanı seviyorum.

Duke: Sanırım seni başka bir ziyaret için geri getirmem gerekecek. Tatlı rüyalar, Nora.

TAM AÇIKLAMA: Duke'ün tatlı büyükannesinin geceliğini giymeye hazırdım.

-Ta ki Bart'ın onu gecelikle sevdiğini söyleyene kadar. Ben de kesinlikle giymemek üzere bir kenara koydum. Daha sonra iki sefil saat boyunca tişörtüm ve iç çamaşırla çok üşüyüp çok açıkta kalmaktan, kot pantolonumu giyip uyuyamayacak kadar rahatsız olmaya kadar gidip geldim ve sonunda kadınca davranıp geceliği giydim.

Gecenin geri kalanında sıcaklık mükemmeldi.

Sosis, çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmekten oluşan bir kahvaltının ardından Bart, Duke'u dışarıda ona yardım etmesi için çaldı. Traktörle toprak taşımak ve bir kapı operatörüne ihtiyaç duymakla ilgili bir şey, Duke'un bana açıkladığı gibi, büyükbabası ağılın içinde ileri geri toprak taşırken herhangi bir ineğin ağıldan çıkmasını önlemek için kapının yanında duracağı anlamına geliyordu.

"Traktörü sürmene izin vermiyor mu?"

Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Çocukken traktörün içine girdim. Bir yaz traktörle kulübesinin yanına gitmiştim. O zamandan beri bana hiç güvenmedi," diye açıkladı ve büyükbabasının peşinden kapıdan çıkmadan önce beni gülümsetti.

Birdie ve ben bulaşıkları elimizle yıkayıp kurulamadan önce mutfak masasını temizledik. Bol bir kot pantolon, bir bluz giymiş ve saçlarına gelişigüzel bigudiler takmıştı. Kendimi ona yakın tutmaya çalışıyordum. Gerektiğinde yardıma hazırdı ama mutfakta elli yılını aynı rutini yaparak geçirmiş bir kadının rahatlığıyla hareket ediyordu. Birdie'nin yanında durmak ve bana uzattığı eski güveç kaplarını kurulamak ruhumu iyilikle dolduran bir şekilde tatlı ve nostaljik hissettirdi.

Mutfak Birdie'yi tatmin edecek şekilde temizlendikten sonra masaya oturduk. Birdie önüme bir yığın fotoğraf albümü koydu.

"Bart sana göstermem için bazı resimler bulmama yardım etti."

Duke'un çocukluk resimlerini görmek için zihinsel olarak kendimi zorladım. Çocuklarımızın potansiyel olarak neye benzeyebileceğini hiçbir şekilde hayal edemezdim. Bu düşüncenin her yerinde annemin havası vardı.

Birdie bir sayfa açtı. Duke ve iki çocuğunun renkli resimleri. kardeşler ortaya çıktı. Çilleri ve sevimli çocuksu yüzü bana bir şey anlattıysa yedi ya da sekiz yaşlarında görünüyordu. Albüm onların saman yığınlarına tırmanırken, silah atarken, ok ve yaylarla oynarken ve hendekte yüzerken çekilmiş görüntüleriyle doluydu. Duke'a kırık ön dişi ve kitaptaki fotoğrafların yüzde doksanında üstsüz olmasıyla ilgili takılmayı unutmamam gerekiyordu.

"Bu, Elaine'in ailesinin Washington'daki okuldan yeni taşınmasından sonraydı. Elaine Duke'un annesi ve benim kızım. Utah'ta bir ev bulana kadar dört ay bizimle yaşadılar."

Sonraki birkaç fotoğrafa göz gezdirirken birkaç resim dikkatimi çekti. Tüm çocukların sıra sıra dizildiği, her birinin elinde bir yay tuttuğu bir fotoğraf

ve ok. Babası ve kardeşleriyle birlikte hendekte yüzüyor ve kaslarını esnetiyorlar. Duke'un annesi Elaine trambolinde zıplıyor. Ve tüm ailenin ön verandada birlikte poz verdiği bir fotoğraf. Her resimde yüzlerinde kocaman gülümsemeler ve çocukluğun parlak heyecanı vardı.

Bir babam olsaydı hayatımın fotoğraflarda nasıl görüneceğini merak ettiğimde içimi bir hüznün dalgası kapladı. Annem nasıl olurdu? Belki bir evimiz olurdu? Hepimizin bir fotoğrafı balık tutmaya ya da kamp gezisine? Belki de Okul Aile Birliği'ne katılacak ya da ilkokul sınıflarıma yardım edecek zamanı olurdu. Belki de kız kardeşlerimin geniş gülümsemeleri ve yaz bronzluğu çizgileriyle fotoğraf albümlerim olurdu. Babamın yokluğuyla ilgili taşıdığım bu boşluk hiçbir zaman büyük bir yıkım olmamıştı çünkü hiçbir zaman farklı bir şey bilmemiştim. Annemin erkek arkadaşlarım hayatımdaki karakterler gibiydi, gerçek insanlar değil. Babamın

Yokluk, ağır kederleri bastıran bir espriye dönüştü. Duke'un aile hayatının yıldızlar ve gökkuşaklarından ibaret olmadığını bilsem de, iyi geçmişti ve bu güzel aile birliğine bakmak, daha önce hiç acı çekmediğim bir şey için acı çekmeme neden oldu.

"Çocukluğuna dair eğlenceli anılarını canlandırıyor, değil mi?"

Daha fazla yanılmış olamayacağı halde kibarca güldüm. "Bunlar Duke'un çocukluğunu çok pastoral gösteriyor."

Çarpık parmağıyla kitaba vurdu. "O yaz harika zaman geçirdik, ama en önemli anların sizi yanıltmasına izin vermeyin. Ayrıca bir sürü ağlama, sızlanma ve tavır da hatırlıyorum." Güldü. "Ve ben

Çünkü ev bulmaya çalışırken çocukları sık sık bana bırakıyorlardı. Onları meşgul etmenin yollarını bulmalıydım, yoksa hepimiz çıldırırdık."

Gülümsedim, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, konuşmamıza gerçekçilik kattığı için minnettar oldum ve bir sayfa daha çevirdim. Öne doğru eğildim, gözüme çarpan bir şeye gözlerimi kısarak baktım.

"Bu Duke'un kullandığı kamyonet mi?"

Birdie resmi incelemek için daha yakına eğildi. "Evet. Uzun yıllar Bart'ın şehir kamyonuydu. Duke yazları bizimle yaşarken onu kullanırdı. Bart onu satılığa çıkarmaktan söz edince hemen üzerine atladı."

"Şehir kamyonu mu?"

Gülümsedi. "Bu sadece çiftçi konuşması, tatlım. İş için bir kamyonumuz var, çiftlikten gelen her türlü rastgele alet ve toprakla dolu, ve şehre ve kiliseye götürdüğümüz başka bir kamyon."

"Duke'un ailesi ona bir araba almamış mıydı?"

Birdie gözlerini devirdi. "Bir çocuğun kullanamayacağı kadar pahalı bir araba. Evet." Yüzüne yumuşak bir ifade geldi. "Ama bizim Dukie bu tür şeylere hiç önem vermezdi. Bart'la o kamyonda çok güzel anıları oldu. Yıllar boyunca orada pek çok güzel konuşma geçti. Duke lisedeyken Bart ona satmıştı."

Onun sözleri karşısında Duke'un yapbozunun birkaç parçasını yerine oturttuk sadece başımı sallayabildim.

"Bana aileden bahset."

Sanki bu soruyu ondan bekliyordum, konuşmamızın doğal bir ilerleyişiydi. Birdie burada farklı görünüyordu, ona bakmakta çok ısrarcı olan Bart olmadan. Gözlerinden biri özellikle buğulu olsa da yüzünde tatlı bir bilgelik okunuyordu. Cevaplarımı sakladığımı hissedebilirdi, o yüzden saklamadım. "Sadece annem ve iki kız kardeşim vardı. Ben en büyükleriyim."

Başını salladı. "Salt Lake'te mi yaşıyorsun?"

"Evet, şehir merkezinde bir apartman dairesinde."

"Peki ya baban?"

"Anneme göre, hayatımın ilk yılında, on sekiz yaşına gelene kadar biraz buralardaymış, sonra da gitmiş." Annem onun lisede çekilmiş bulanık bir fotoğrafını benim için saklamıştı ama babam benim için bundan ibaretti. Bulanık bir resim.

Hafifçe soludu, geçmişime kızmıştı. Gülümsedim, sadece bunun önemli bir şey olmadığına dair onu rahatlatmak için. Adamı hiç tanımamıştım, o halde hiç tanımadığım birini nasıl özleyebilirdim ki? Fotoğraf albümüne baktım ve yutkundum.

"Onunla ilgili herhangi bir anınız var mı?"

Neden birden ağlayacak gibi oldum? Onu hiç düşünmemiştim. "Hayır, onu hiç hatırlamıyorum ama büyükannemi tanırdım ve bana birkaç hikâye anlatırdı."

"İnsanların çocuklarını nasıl böyle terk edebildiklerini anlamıyorum."

Anlayabiliyordum. Bu benim için Duke'un çocukluğuna dair gördüğüm fotoğraflardan daha gerçektir. O resimler çocuk masallarından fırlamış gibiydi.

Bir doktorun muayenehanesinde bulabileceğim güneş ışığı ve mutluluk dolu bir dergi. "Şey, N ile Nora..." Birdie gülümsedi, sesinin tonu çatlıyordu.

en hoş şekilde. "Dükümüzle ilgili niyetiniz nedir?"

"Bize asla söylemeyecek, o yüzden senden birkaç cevap alabileceğimi düşündüm" diye ekledi. Çarpık bakışları parmakları koluma hafifçe bastırdı. "Kadın kadına."

Parmaklarım masanın altında birbirine dolanırken garip bir kahkaha attım. "O benim patronum, yani..."

"Yanlış cevap. O adamın ağzının suyu akıyor."

Kızarıklığı kapatmak için ellerimi yanaklarıma götürdüm. Kıkırdaması derin ve zengindi ve ruhumu ısıttı.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Ofiste mi?"

Duke beni öldürecekti ama büyükannesine yalan söyleyecek değildim. "Aslında birkaç yıl önce bir basketbol maçında tanışmıştık."

Gözleri heyecanla açıldı. "Bir dakika. Sen şu öpücük kamerasındaki kız mısın?!"

Duke'un büyükanne ve büyükbabasına söylemesine şaşırarak başımı eğdiğimde yüzümü mahcup bir gülümseme aydınlattı. "Evet."

Hafif bir şaşkınlıkla bana baktı. "Arkadaşları senin hakkında onunla çok dalga geçtiler, bunu biliyor muydun?"

İtirafı karşısında yanaklarım ısındı ve hemen bu duyguyu bastırmaya çalıştım. "Çok güzel bir geceydi."

"Ben de öyle duydum." Başını salladı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Peki niyetin ne?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu korkunç soruyu geride bıraktığımı ummuştum.

"O benim patronum. Biz sadece arkadaşız."

Birdie başını salladı. "Tatlım, neredeyse kör olabilirim ama siz sadece arkadaş değilsiniz."

Onun bilmiş bakışları karşısında ayağım kontrolsüzce seğirmeye başladı. "Mesele şu ki, ben genelde kimseyle çıkmam."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Orada durmak istedim ama onun muhteşem torunuyla çıkamayacağımı söylemek bir kızın açıklaması gereken bir şeydi. "Bu sadece... Ben küçükken annemin pek çok ilişki yaşadığını görerek büyüdüm. Ve her Boşanma ya da ayrılık bizi eskisinden daha kötü durumda bırakır. Yeniden ayağa kalkmamız uzun zaman alır ve o zamana kadar başka bir adamla çıkar ve tüm döngü yeniden başlar." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ruhumu açmaya karar verdiğim kişinin neden Duke'un büyükannesi olduğundan emin değildim ama işte buradaydık. "Her zaman ilişkilerden kaçındım, bu yüzden

hazır olmadan kimseyle ilişkiye girmezdim. Ailemin farklı bir hayatı olduğundan emin olmalıyım."

Bana gözlerini kırıştırdı, boğazından yumuşak bir tıslama sesi geldi. "Başına böyle bir şey geldiği için çok üzgünüm."

Gergin bir şekilde yer değiştirdim. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Neden burada bunu yapmak zorunda hissettiğimden emin değildim ama içimden bir ses böyle bir anın özlemini çekiyordu. Tıpkı Birdie gibi nazik gözleri ve rahatlatıcı dokunuşları olan bir kadınla.

"Annemden farklı olacağımı düşünerek orada burada birkaç kez çıktım ama başta öyle düşünmesem de hep annemin ilişkilerine benzer erkekleri seçtim." Yüzüne ürkek bir bakış atmaya cesaret ettim ve derinliklerinde merhamet bulduğumda rahatladım. "Ben sadece... Her zaman önce kendime bakabilmeyi istedim. Ve iyi bir işim olduğundan emin olmak."

"Anlaşılabilir." Kaşları bir parça kalktı. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama "Peki bu hayattan ne istiyorsun?" diye sormadan önce yine tereddüt etti.

Umutsuzca ona kolay bir cevap vermek, onu başından savmak istiyordum ama bana bakışındaki ciddiyet, başından savacak cevaplar aramadığını gösteriyordu. "İyi bir iş. Çocuklar. Bir aile."

"Bu sana nasıl görünüyor?"

Gülümsedim, aktarabileceğim bir imajım olduğu için mutluydum. "Her zaman sabahları güzel bir evde uyandığım ve çocuklarımı okula göndermeden önce onlara kahvaltı hazırladığım hayalini kurmuşumdur. Bütün günü çalışarak geçirirdim.

evde, umarım grafik tasarımda, pijamalarım. Böylece hala çocuklarımın yanında olabilirim. Okuldan döndüklerinde yanlarında olmak, istersem okul aile birliğine katılmak. Tamamen kendi işime bağımlı olmak istiyorum. kendim."

Okulda hastalanıp komşusuna gitmek zorunda kaldığı anıları Annem işten gelene kadar göz kulak olmak için bir kapı altımızdaki eve gitmem zihnimde ekşi bir şey gibi yer etmişti. Kaba ve huysuz biriydi ve tüm zamanını pembe dizilerini izlerken bana bağırarak geçirmişti.

"Çok akıllıca görünüyor. Gelecekteki çocukların onları bu şekilde düşündüğün için sana minnettar olacaklar."

Sözleri için minnettar olarak rahat bir nefes aldım. "Umarım öyledir."

Parmakları yıpranmış sarı masa örtüsüyle oynadı. "O zaman sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Aşk mı istiyorsun?"

Bunun hileli bir soru olmasından korksam da dürüstçe cevap verdim.

"Evet." "Bir erkek az önce tarif ettiğiniz sahnenin neresinde yer alıyor?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler kifayetsiz kaldı. Zihnimdeki mutluluk imgesini tekrar düşündüm. Güzel bir ev, sevgi dolu çocuklar, sahip olmadığım her şeyi çocuklarıma sağlayabileceğim bir iş. Her zaman bir erkek olduğunu varsaymışım. Bir koca. Bir yerlerde. Ama o neredeydi?

"Ben..." Başladım ama aklımdan geçen her şey içi boş. Nazik gözlerle cevabımı birkaç kez başlatıp durdurmamı izledi.

"Biliyorsun, benim deneyimim farklı ama bana biraz kendimi hatırlatıyorsun. Bart sonunda evet demeden önce bana üç kez evlenme teklif etmek zorunda kalmıştı."

"Onunla evlenmek istemedin mi?" Bu ifşaat karşısında şaşkına dönerek sordum.

"Tanrım, hayır." Omuzlarını dikleştirdi. "Çiftçi olmak istiyordu. Hayır, teşekkür ederim. Tüm hayatımı bir domuz çiftliğinde geçirmişt看. Kendimi ömür boyu buna zincirleyecek değildim."

"Peki nasıl..." Sözümü kestim.

"Şey..." diye başladı bulutlu gözlerinde bir parıltıyla. "Bana domuz çiftliği olmayacağına söz verdi."

Sözlerine tutunup daha fazlasını bekledim ama hiçbir şey gelmedi. "Bu kadar mı?" Yüzümde alaycı bir gülümsemeyle sordum. "Bu kadar kolay mı pes ettin?"

"Tatlım, Bart Bensen'a aşıkım. Bundan kaçış yoktu. Domuz olmayacağına dair verdiği söz, zaten buzlanmış bir pastanın üzerindeki süslemelerden ibaretti. Ben gidiciydim ve bunu inkar etmek beni mahvederdi."

Elleri masanın üzerinde benimkileri hafifçe okşadı. "Umut ve korku aynı alanı işgal edebileceklerini düşünmeyi severler, ancak yalnızca biri için yer vardır. Karar vermek sana kalmış. Ben Bart'ı seçtim. Kimse geleceği tahmin edemez. Sadece yapabileceğimizin en iyisini yapabiliriz. Mutluluğu kesinlikle tek başınıza bulabilirsiniz, ancak istediğiniz aşksa, bu ortaklık birbirine bağlıdır. Biraz vermeniz ve biraz almanız gerekir, ama genel olarak bu güvenle ilgilidir. Güveni kıran insanlar vardır ve güven kazanan insanlar. Sanırım senin deneyimlerinin çoğu ilkiyle oldu."

Hafif bir esinti beni kırabilirdi, bu yüzden bir tahta gibi kaskatı oturdum ve gözlerimdeki ani ıslaklığın geri çekilmesini diledim.

"Çocuklarına sizin annenizle yaşadığınıza benzer bir hayat sunan bir kız kardeşim vardı. Bir erkek arkadaşta ne istediği konusunda hiçbir zaman belirli bir fikri olmadı, bu yüzden ona bakan herkesi aldı. iki kez."

Sözleriyle kendimi daha az yalnız hissederek gözlerim büyüdü. "Kulağa tanıdık geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ne var biliyor musun? Kız kardeşimle kan bağıımız vardı. Aynı odayı paylaştık. Aynı evde büyüdük, aynı ebeveynlere sahiptik. Ama ben hiç böyle bir sorun yaşamadım. Çünkü ben o değildim. Tıpkı senin annen olmadığın gibi. Öyle olabileceğinden korksan bile."

Nefesimi içime çektim, korktuğum her şeyin yüzümde herkesin okuyabileceği şekilde yazılı olup olmadığını merak ediyordum.

Zayıf eliyle kolumu sıkmadan önce bakışları uzun bir süre benimkini trans halinde tuttu. "Mesele şu ki, ödül risk alır. Hayat dağınıktır. İnsanlar dağınıktır. Hiçbir şey mükemmel olmayacaktır, ama çoğu zaman mükemmelden bile daha iyi olabilir."

"Vay canına! Bu bir yaz mucizesi!"

Bart'ın coşkulu bağırışı yerimden sıçramama neden oldu ve beni transımdan çıkardı. İkimiz de Bart ve Duke'un arka kapıdan içeri girdiklerini görmek için baktık. Daha önce kaçırdığım şeyi görünce kalbim bir an durdu. Kırılganlıkların, beyaz saçların ve çelimsiz vücudun ötesine bakarsanız, Duke büyükbabasının tıpatıp aynısıydı. Her ikisinin de yüzünde alaycı bir ifade ve tatlı, neredeyse ciddi bir bakış vardı. Şimdi, birdenbire meraklandım. Bakalım tulum ve ekose düğmeli gömlek de giyebilecek mi? Beyzbol şapkasının altından kalkabileceğini zaten biliyordum.

"Duke'un kamyonunu çalıştırdık!" Bart sırttan torununu sırtından alkışladı.

"Evet. Görünüşe göre kamyonu çalıştırmaya çalıştığınızda *tüm* parçaların kamyonun içinde olması büyük bir fark yaratıyor," dedi Duke bana eğlenerek bakarak.

"*Hızlı* bir okey oyunundan" sonra dört oyun daha oynandı. *hızlı* okey oyunları, Birdie'nin buzluktan çıkardığı ev yapımı muzlu ekmeğinden hızlı bir atıştırmalık, onları arayıp web sitesinde güncelleyeceğime dair bir söz ve iki büyüleyici ve yalnız insandan bir yığın kucaklaşma

Duke ve ben onun kamyonetine atladık ve güneye doğru yol almaya başladık.

Yolculuğa büyükanne ve büyükbabasının söylediği komik şeylere gülerek başladık ama sonunda sessizleştik, ikimiz de düşüncelere dalmıştık.

"Idaho sana yakışmış," dedi Duke sonunda, otoyola çıkarken.

"İyi hissettirdi," diye itiraf ettim, acaba o da burada geçirdiğimiz zamanın sonuna mı üzülüyordu?

"Hangi kısımları?" diye sordu, koyu renk gözleri beyzbol şapkasının altından beni izliyordu.

şap

ka. "Her bir parçasını," dedim ona dürüstçe.

Beni düşündüğünü hissettim ama gözlerimi önümdeki yola kilitledim. aramızda.

"Bitmek zorunda değil, biliyorsun," diye yumuşak sesi neredeyse tereddütle aramıza girdi.

"Burada sadece bir balonun içinde olduğumuzdan mı endişeleniyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi ama ellerini direksiyonun üzerinde esnetirken kolundaki damarların hareketini izledim.

Boğazını temizledi. "Gölette bana asıldığın zamandan mı bahsediyorsun?"

Kendimi tutmaya çalışsam da yüzümden bir gülümseme kaçtı. "Evet. Beni kaldırmaya zorladığında ve sonra ben-" Birden durdum ve muhtemelen oyun oynamaya ihtiyacımız olmadığını fark ettim. En azından benim yoktu. Dün gece uykuya dalmadan önce aramızdaki her öpüşmeyi ve dokunuşu kafamda bir film gibi yeniden yaşamıştım.

"Orada durma. Bana ne yaptın?"

Kolunu hafifçe itmek için uzandım. Misilleme olarak elimi tuttu ve çekti, emniyet kemerimi çözmem için bana zar zor zaman verdi, sonra da beni yanındaki koltuğa oturmaya zorladı. Yani... Gerçekten büyük bir yaygara kopardım.

Yeni koltuğumda vites kolu ortada olduğu için bacak mesafem çok daha azdı, bu da sol bacağımın Duke'un bacağına sıkıca bastırılması anlamına geliyordu, bu da gaza ya da frene her bastığında onun hareketini hissettiğim anlamına geliyordu.

Otoyola henüz girmiştik ki eli hafifçe dizime düştü. Ona sorgulayan bir bakış attım ama o sadece sırıttı. "Vites değiştirmem gerektiğinde bu şekilde daha kolay oluyor."

Bir süre sessizlik içinde, onun eli dizimde, benim kalbim kolumda araba sürdük.

"Endişelendiğin şey neydi?" Duke şapkasını alnına doğru eğerek sordu. "Bir balonun içinde olmakla ilgili bir şey mi?"

Bu kelime beni dünyaya geri getirdi. Baloncuk. Evet. Sınırlar. Her şey Normalde benim için çok doğal olan şeyler sonunda yeniden uyandı ve Duke'un dizimi avuçlayan sıcak elinin yanından geçmeye başladı. Kendimi söyleyecek kelimeler bulmaya zorladım.

Yutkundum. "Sen benim patronumsun," dedim, belki unutmuştur diye. "Ve bununla ne yapacağımızdan emin değilim." Neredeyse içeride olmamı işaret ettim.

kucağında ve eli şimdi bacağımnda birkaç santim yukarı doğru hareket ediyor.

"Önümüzdeki birkaç hafta projeme odaklanmam gerekiyor. Ben sadece..."

Birdie'nin sözleri kulağıma sığ gelmeye başladığında sesim kesildi. "Sen büyük bir ilişkiden yeni çıktın ve benim de hayatımı ve işimi yoluna koymam gerekiyor," dedim mazeretler dudaklarımdan dökülmeye başlarken. "Berbat durumdayım Duke. Gerçekten bir karmaşa istemezsin. Bunu düşünmemelisin bile... ve belki de

değilsin. Ve bu iyi. Harika, hatta. Ben sadece..."

Duke frene basıp otoyolun kenarında durunca sözlerim kesildi. Durmamızın nedenini bulmak için etrafıma bakındım. Belki bir gözcü vardı? Ama tam önümüzde duran *Utah'a Hoş Geldiniz* tabelası dışında hiçbir şey görmedim.

"Ne yapıyorsun?"

Kamyonu park etti ve emniyet kemerini çözdükten sonra benimkini de çözmek için bana doğru uzandı. Ne olduğunu anlayamadan beni kamyondan çekip çıkardı, eli elimdeydi ve beni trafiğin görüş alanının dışına, diğer tarafa doğru götürüyordu. Beni yolcu tarafındaki kapıya doğru hafifçe bastırdı.

Arabalar vızır vızır geçerken ben hâlâ yetismeye çalışıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Tekrar sordum. Yüzünde bir dizi duygu vardı, bazılarını okuyamıyordum ama gözlerinde ateş vardı.

"Biraz boşluğa mı ihtiyacın var? Olur. İş yerinde sessiz olmamızı mı istiyorsun? Tamam. Projen üzerinde çalışmak mı istiyorsun? Harika. Eğer her şeyi kazanırsan çok daha kolay olur. Ama kendini aşağılama. Ve kelimeleri ağzıma tıkma."

Gözlerinden yayılan sıcaklık yüzümün her yerine dağılırken nefesimi içime çektim.

"Ben senin Utah'taki patronunum." Utah tabelasını işaret etti. "Orada Orada kurallar ve yapamayacağımız şeyler var. Söyleyemeyeceğim şeyler. Ama şu anda Utah'ta değiliz ve ben henüz kurallara göre oynamaya hazır değilim."

Düşünmeye, göz kırpmaya ya da duvar örmeye fırsat bulamadan elleri boynumdaydı, beni kendine çekiyordu ve ağzı benimkinin üzerindeydi. Onu içime çektim.

Dudakları, ummaya bile cesaret edemediğim sırları döken kelimelere dönüştü. Bazı şeyleri bana yavaşça söyledi - bir fısıltının şefkati ve bir tüyün hafifliği gibi acı verici bir yumuşaklıkla. Kollarına kıvrılmama bir nefes kalana kadar kelimeleri tekrar tekrar tenime dokundurdu. Bazı kısımlar aceleyle, hızlı ve öfkeli bir şekilde döküldü, eller saçlarımdaydı, çekiştiriyor, tadına bakıyor ve sıcaklık ve pusla kaynıyordu.

Ben de ona bir şeyler anlattım. Gizli şeyler.

Endişeler ve yaralar kalbimin derinliklerinde kamufle olmuş ve gizlenmişti.

Dudakları çene çizgimde bir iz bıraktığında nefesler ve iç çekişler halinde ortaya çıktılar. Annem gibi olma düşünceleri değildi beni uzaklaştıran ve yakınlaşmadan önce mesafe talep ettiren, mesafeye kızdıran. Birdie haklıydı. Ben annem değildim. Asla onun gibi olamayacaktım. Bunun yerine parmak uçlarımda çenesinin çizgisinde ve yanaklarındaki kirli sakalda gezinmesine izin verdim ve bana karşı nazik olması için ona yalvardım. Beni boğmakla tehdit eden tüm isteklerim, ihtiyaçlarım ve korkularım ne yapacağımı düşünürken sabırlı olması için. Sonra yüzümü kucakladı ve alnıma bir öpücük kondurdu ve umut göğsümün derinliklerine doğru ilerlerken korku bir kez daha sessizleşmeye başladı. Aydınlık ve karanlık ikilemi, duygulardan başım dönene kadar dans edip dönüyordu.

Dudaklarından ayrıldım, ağır ağır nefes alıyor ve hala onu öpmek isteyen yanımla savaşıyordum.

"Burada da hâlâ benim patronum olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kapa çenen." Ağzı tekrar benimkini ele geçirirken gülümsüyordu.

Bir süre sonra geri çekildi, parmağıyla yanağımdaki bir tutam saçı okşarken karanlık bakışlarıyla yüzümü inceledi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi, sanki gördüğü şey hoşuna gitmiş gibiydi, ki bu muhtemelen çok şaşkın bir ifadedi.

Gözlerimi kırptırdım, kendime geldim, havadaki esintiyi ve otoyolda arabaların hâlâ yanımdan geçip gittiğini fark ettim. Beynimi yeniden toparlayacak bir şeyler bulmak için etrafıma bakındım. Büyük olasılıkla en iyi günümü geçirmiştım.

Bu otoyolun kenarında tüm hayatımın öpücüğünü aldım ve yüzünü tekrar benimkine çekmeyi ciddi ciddi düşünen düşüncelerimi sarsmam gerekiyordu. Gözüm bir şeye takıldığında titrek bir nefes aldım. Gülümsedim. Ve hayır, bu sefer Duke değildi. Ne de olsa hâlâ Idaho'daydık ve aklıma bir şey daha gelmişti.

"Ölmeden önce yapılacaklar listesinden bir şey daha çıkarmaya var mısın?" "Ha?"

Güldüm, nedense kendimi havadan daha hafif hissediyordum. "Hep aynı anda iki yerde olmak istemişimdir, *A Walk to Remember*'daki gibi."

Utah'a Hoş Geldiniz tabelasını gösteren parmağımı takip etti ve gülümsedi.

"O zaman şanslısın. Ben de seni hep aynı anda iki yerde öpmek istemişimdir."

Ve öyle de yaptık.

Geçen her arabanın gürültüsü ve korna sesleri arasında Duke elimi tuttu ve tabelanın diğer tarafında durmadan önce yabani otların ve fundalıkların arasından geçerek eski yapılacaklar listesinden bir şeyi daha kontrol etmeye başladık.

Utah'ta geçirdiğimiz ^{sonraki üç} hafta inişler ve çıkışlarla dolu bir telaş içinde geçti.

En yükseklerden biri Idaho gezimizden döndükten birkaç gün sonra gerçekleşti. Belki de yüksek doğru kelime değildi. Ama alçak da doğru değildi. Her iki durumda da Duke Japonya'daki şirketiyle bir toplantı için geç saate kadar kalmıştı. Ofiste sadece ikimiz kalmıştık. Duke'un hâlâ buralarda olduğunu bildiğimden, benimle birlikte yapmaya kalkışmasın diye önce tuvaletleri temizlemeye karar verdim. Pencereleri temizlemek ve çöpü dışarı çıkarmak için yardım etmesi, yardım etmek konusunda bu kadar ısrarcı olduğu için bir şekilde daha az dayatma gibi geldi. Duke beni bulduğunda ana ofisteki camları temizliyordum.

"Hâlâ burada mısın, Kiss Cam?"

Sesine karışan dizginlenmiş heyecanla döndüm. Bana baktı.

Bütün gün çalıştıktan sonra biraz kırışmış olan gri takım elbisesi içinde yakışıklıydı. Saçlarının tepesi dağınıktı, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibiydi. Ama gözleri Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Yaklaşırken yüzümü ona dönerek sordum. Birkaç adım ötede durdu ve sorum karşısında gülümsedi.

Sonra tekrar ileri geri hareket etti, heyecanla volta atıyordu.

"Birlikte çalıştığım şirketi biliyor musun? Japonya'daki mi?" "Evet."

"Bizi işe aldılar."

"Çoktan işe aldıklarını sanıyordum?"

"Bizimle çalışmayı nasıl bulduklarını görmek için deneme amaçlı küçük bir proje için bizi tuttular. Tenisha ve ben onlar için birkaç web sitesi yaptık ve birkaç küçük pazarlama paketi tasarladık. Ama şimdi bana kendileri için büyük pazarlama kampanyaları hazırlamamızı istediklerini söylediler. Ve ABD'deki diğer beş işletmeleri için."

Ona bakarken ağızım açık kaldı. "Ciddi misin sen? Bu inanılmaz bir şey. Yani bunca zamandır Japonya'yla görüştüğün konusunda yalan söylemiyor muydun?"

Güldü. "Hayır."

"Onlar için sana ne yaptırıyorlar?"

"TV spotları, röportajlar, web siteleri, radyo, her şey. Bu şirketimiz için büyük bir kazanç."

"Seninle çok gurur duyuyorum. Bu harika."

"Teşekkürler."

İkimiz de aynı anda sarılmak istedik. Bu çok doğaldı, değil mi? Birisi harika bir şey başardığında ona sarılmak. Duke'la gurur duyuyordum. Bir elimde hâlâ temizleyici şişesi vardı.

Sarılma sırasında bir diğerinin elini sıktı, bu yüzden biraz garip oldu ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Yanağı benimkine değdiğinde sıcacıktı. Onu içime çektim ve basketbol maçının olduğu gece sürdüğü kolonyayı hâlâ sürdüğünü fark ettim.

Bir boğaz
temizlendi. "Tak,
tak."

Bir adamın sesine döndüğümüzde birbirimizden ayrıldık. Duke'un ailesi girişte durmuş, kaşlarını kaldırmış bizi izliyordu.

Yakından baktığımda, Birdie'nin resimlerindeki genç babaya olan benzerliği görebiliyordum ama şimdi bize bakan, şık bir polo tişört ve elbise pantolonu giyen adam, oğullarıyla oynarken ve kaslarını esnetirken gördüğümünden çok farklıydı. Yanımdaki Duke kaskatı kesildi.

İlk konuşan annesiydi, sessiz gözleri Duke'un omzunun benimkine yaslanışından ellerimdeki temizlik malzemelerine kadar her ayrıntıyı inceliyordu. Kot pantolon ve tişört giymişti ve kocasından daha rahat görünüyordu. Elinde bir Tupperware kabı tutuyordu.

"Babam bu akşamki aile yemeğimize gelemeyeceğini çünkü yine geç saate kadar çalışman gerektiğini söyledi. Biz de gelip bir merhaba diyelim ve sana yemek getirelim dedik."

Duke gözlerini kırptırdı ve kendini hatırlayarak bir adım öne çıktı. Annesine sarıldı ve elindeki kabı aldı. "Toplantımdan yeni çıktım. Teşekkürler."

Ebeveyninin gözleri bir kez daha bana kaydı ve kendimi ne kadar yersiz hissetsem de odada duran bir fil olabilirdim.

"Bu kim?" Duke'un babası bana doğru başını sallayarak sordu.

Ben de dahil olmak üzere hepimiz Duke'un ne söyleyeceğini merakla bekledik. Hayal kırıklığına uğratmadı. En azından *beni...* hayal kırıklığına uğratmadı.

Bana doğru yürüdü ve kolunu omzuma doladı. "Bu Nora. Bizim için çalışıyor ve benim iyi bir arkadaşım. Nora," diyerek ailesini işaret etti, "bunlar da benim ailem, Roger ve Elaine."

"Nora?" Elaine'in yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Büyükbabam ve büyükbabam hafta sonu evlerine Nora adında bir kız getirdiğini söylediler."

Gülümsedim, sinirlerimi bir kenara iterek insan gibi konuşmaya çalıştım. bu insanlar. "Merhaba." Duke'un kolu hâlâ omzumdaydı ve dokunuşundaki bir şey beni o anda rahatlattı, bu yüzden ilerlemek yerine onlara küçük bir el salladım. "RDM'deki projelerimden biri için Bart ve Birdie'nin şirketi için bir web sitesi ve logo hazırlıyorum. Duke bu hafta sonu beni onlarla tanıştırmak için benimle geldi, böylece başlayabilirim."

"Peki, RDM'de mi çalışıyorsun?" Roger'ın gözleri temizliğime kaydı sepe

ti. "Ben bir stajyerim," diye ekledim, bir tutam saçımı kulağımın arkasına atarak. "Nora tanışabileceğin en çalışkan insandır," diye ekledi Duke.

Gülümseyin. "Gündüzleri stajyerlik yapıyor, geceleri ise ofis binamızı ve üst kattaki başka bir binayı temizliyor."

Elaine bu haberi düşünürken düşünceli görünüyordu ama Roger kıpırdanmaya başladı. Sarsıntılı hareketler ve keskin nefes alıp vermelerle sinirlerimin yükseldiğini hissettim. Duke büyük hareketler yapmasa da bir şey bekliyor gibiydi.

Roger bizi fazla bekletmedi.

"Tanrı aşkına, Duke. Bu senin toplantın mı?" Elini uzattı ve ikimize doğru işaret etti. "Ofisi mi temizliyorsun? Üç yıldır bu şirkettesin. Üç yıl içinde oto yıkamayı franchise haline getirmiştin ve başka bir iş kurmaya çalışıyordun. Daha büyük düşünmelisiniz. Bunu anlamak için daha kaç kez düşünmek gerekecek? Sen

para kazanmak için para kullanmak zorundasınız. Lütfen kredimizi alın ve yola çıkın. Çok fazla zaman harcıyorsunuz." Bu noktada volta atıyor, ses tonunu vurgulamak ve mesajı yerine oturtmak için ellerini çırpıyordu. Ve daha bitirmemişti. "Bir işletme sahibi olarak, bazı şeylerden endişe duymamalısınız.

Bu işlere zaman ayırıyorsun. Büyükanneni ve büyükbabanı sevdiğini biliyorum. Hepimiz seviyoruz. Ama onların küçük ahşap oyma işleri şirketiniz için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bununla ilgilenmesi için stajyerini gönder. Bu hafta sonu oraya birine yardım etmek için gittiğini öğrendiğimde sinirlenmişim ama," bana doğru işaret etti, "şimdi neden bunu yapmak istediğini anlıyorum."

"Anlaşıldı," diye uyardı Elaine, kolunu çekerek.

"Bir saniye tatlım." Duke'a yalvaran bir bakış daha göndermeden önce bir nefes aldı. "Bir şirketin sahibi olarak zamanını beş dolarlık kararlar vererek geçiremezsin. Bu başkasının işi. Senin için milyon dolarlık kararlar vermeliyiz. Yoksa bu iş bir yere gitmez. Sen altınızda çalışan ve bu şirketi daha iyi bir yer haline getirmek için size güvenen insanlar var.

başarı. Geçiminizi sağlayabilirsiniz ama bu şekilde devam ederseniz asla bir hayat kuramazsınız."

Elaine sanki sevdiği bu iki adam arasında aynı tartışmayı defalarca duymuş gibi içini çekti. Duke yanımda kıpırdamadan duruyordu, kollarını kavuşturmuştu ve çenesindeki seğirme olmasa neredeyse pasif bir hava takınacaktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Babasının sözleriyle yıkılmış görünüyordu.

Kelimeler ve onu görmek kanımı ısıtmaya başladı.

Aniden buraya geldiklerinde birçok duygu yaşadım. İlk başta oğullarına sarılırken yakalandığım için utandım. Gözleri beni içine aldığı anda Kirli kıyafetlerim ve temizlik arabamla saklanmak istedim. Duke'u ailesinin önünde kötü göstermek istemedim. Bu düşünce beni utandırdı. Şimdi. Duke benden utanmış gibi görünmüyor ya da davranmıyordu, o halde ben neden utanayım ki? Temizlik işim utanılacak bir şey değildi. Birden çalışmaktan gurur duymaya başladım. Bu işten. Ofisin her gece tertemiz olmasını sağlamaktan. Gözlerimi zorlukla açık tutabildiğim ve uzuvlarımın binlerce kilo ağırlığında olduğunu hissettiğim zamanlarda bile buraya geliyor, işimi yapıyor ve ertesi gün tekrar yapmak için geri dönüyordum. Bunda tatmin edici bir şey vardı. Ellerimi kirletmenin tatmin edici bir yanı vardı. Her seferinde aldığım dersler. Roger'ın milyon dolarlık kararlar konusundaki içgörüsünü takdir etsem de, her ikisi için de bir yer vardı. Çünkü her ikisi de gerekliydi.

Duke'ta gurur duyulacak o kadar çok şey vardı ki. Eğer öz babası bunu göremiyorsa, birinin ona söylemesi gerekirdi.

"Söylemem gereken bir şey var." Sesim kafamdakinden daha güçlü çıkıyordu ve bunun için minnettardım. Temizlik malzemelerimi arabama geri koydum ve onlara doğru döndüm.

Annesi merakla beni izliyordu, babası ise inanamıyordu. İşte bir şey yok.

"Oğlunuzla gurur duymalısınız. O ve arkadaşları bu şirketi yoktan var ettiler. Üç yıl içinde garajlarını aştılar, on beşten fazla çalışanı işe aldılar ve daha bu gece büyük bir müşteri kazandılar. Sen içeri girip her şeyi mahvetmeden önce Duke duvarlarda zıplıyordu." Elimi uzattım. Duke'un kolunu tuttum ama ona bakmadım. Bana durmamı söyleyeceğinden korkuyordum ama daha yeni başlıyordum.

"Duke burada her gün çok çalışıyor. Tüm çalışanlarıyla birlikte gülüyor, bu ofisi insanların burada olmak *isteyeceği* eğlenceli ve rahat bir yer haline getiriyor. Herkes onu seviyor. Ama aynı zamanda ne yapıyor biliyor musunuz? O

küçük şeylere dikkat eder. Beni hala burada temizlik yaparken bulursa, eline bir fırça alıp yardım ediyor. Ona durması için yalvarsam bile yine de yapar. Çünkü bir işletmeyi yöneten her işin her yönünü takdir eder."

Roger homurdandı, "Kusura bakma ama Nora, onun bu yüzden böyle olduğunu sanmıyorum-"

"Öyle," dedim, kollarımı kavuşturmuş, vuruşları engelliyor ve isimleri not alıyordum. "Çünkü tanıdığım en iyi kalbe sahip kişi o."

Duke'un babasının sözünü kestiğime inanamıyordum ama istesem de duramazdım, kelimeler içimden dökülüyordu. Duke'un bana baktığını hissedebiliyordum.

"Senin parlak bir iş adamı olduğundan hiç şüphem yok. Muhtemelen Duke'un senden öğrenmek isteyeceği pek çok şey vardır, ama sana paranı istemediğini söylediyse, buna saygı duymalısın."

Roger yavaşça, "Bu dünyada işlerini büyütmek için bedava parayı reddedecek çok fazla insan yok," dedi, ağzından çıkan her kelimede bıkkınlık vardı.

"İstemiyorum baba," dedi Duke sessizce, elleri ceplerinde kayboldu. "Teklifin için minnettarım, gerçekten, ama bunu kendi yöntemimle yapmak istiyorum."

Roger inanamayarak oğluna baktı. Elaine bir bana bir Duke'a, sonra da Roger'a baktı. Burnundan sıcak bir hava üfledi ve kuru bir kahkaha atarak elini karısına doğru uzattı. "Elaine, sanırım gitsek iyi olacak. Deliliği düzeltemeyiz."

Duke elini saçlarında gezdirdi ve sanki bu cümleyi yüzlerce kez duymuş gibi bir ses çıkardı.

Benim için bir kez yeterliydi.

"Belki ondan birkaç şey öğrenebilirsin? Bunu hiç düşündün mü?"

Roger'ın sinirli gözleri sanki ezmek istediği bir böcekmişim gibi benimkilerin üzerine dikildi. Midem içten içe sıkıştı ama dıştan bakıldığında hesaba katılması gereken bir güçtüm. "Zaman ayırmaya değmez gördüğün her şeyi geçiştirdiğinde hayatta kaçırdığın o kadar çok şey var ki. Sizin için çok küçük şeyler. Ama beş dolarlık kararlar insanların olduğu yerdir. İnsanlığın olduğu yer.

Gerçek dersler orada öğrenilir. Sizin bile bir yerden başlamanız gerekiyordu ve bunu unuttuysanız yazıklar olsun size. Beş dolarlık bir iş için bütün bir Cumartesi gününü boşa harcadığı için kızgındınız. Ama eğer ortaya çıktığında Bart ve Birdie'nin yüzlerindeki ifadeyi görseydi, kimsenin buna ziyan diyeceğini sanmıyorum. Kamyonetini bozdular.

gitmezdi. Bu tür şeyler dünyayı besler. Gerçekten önemseydiği çalışanlardan oluşan bir ofisi var ve ömür boyu çalışmak isteyecekleri bir şirket yaratıyor. Yani evet, bu iş muhtemelen sizin yardımınızla patlayabilir ama bence kendi başına gayet iyi büyüyor."

İçimde biriken sözcük kuyusu sonunda kurumuş, beni nefes nefese kalmış, terli ve hızla azalan bir ateş topu haline getirmişti. Duke'a bir bakış atmaya cesaret ettim. Bu kadar tatlı olmasaydı gülerdim. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, kaşları çatılmıştı, sanki bir şey söylemeye çalışıyordu. az önce olan her şeyi hesaplamak için. Ama yüzünde her şeye değen bir ifade daha vardı. Rahatlama. Bir süre sonra bana gülümsedi.

Ailesine geri döndüm. Elaine en cana yakın görüneniydi. Roger kollarını kavuşturmuştu ve söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama karısının elini koluna koyması onu konuşmaktan alıkoymaya yetmiş gibiydi.

Boğazımı temizleyerek, "Haddimi aştıysam özür dilerim, ama-" dedim.

"Özür dilemene gerek yok." Elaine bana hafifçe gülümseyerek şöyle dedi. "Bence harika noktalara değindin. Şimdi seni rahat bırakacağız ama Nora, umarım seni tekrar görürüz."

Roger'ın söyleyecek daha çok şeyi olduğunu biliyordum ama Elaine başka bir gün ziyarete geleceğine dair söz vererek onu kapıdan çıkardı. Ve sonra gittiler.

Uzun bir süre şaşkın bir sessizlik içinde birlikte durduktan sonra Duke bana baktı.

"Ne. Neydi o? Neydi o?" Duke kelimeleri yavaşça, kuşkuyla söyledi. Ellerimle yüzümü kapattım. Söylediklerim için pişman değildim ama Duke bunları söylediğim için pişman olursa kendimden nefret ederdim. Belki de sormalıyım.

Belki de babasına bağırarak onu daha az erkek gibi hissettirmiştir. Aman Tanrım, babasına bağırdım. Büyük iş adamı, yüksek profilli babasına. Ona sadece bağırmadım, *tavsiyelerde* de bulundum. Onun hakkında o kadar çok şey düşündüm ki.

Yavaşça Duke'un kollarına çekildiğimi hissettim. Onun dokunuşuyla aynı anda hem iç çektim hem de gülümsedim. Başımı onun göğsüne yasladım.

"Bütün bunları onun yüzüne o şekilde söyleyecek cesareti bulabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bana ne oldu bilmiyorum. Seninle konuşma şeklinden nefret ediyordum ve elimde değildi. Yapmamam gerekiyorsa özür dilerim-"

Kollarıyla beni hafifçe sıktı. "Bu harikaydı. Teşekkür ederim. Daha önce hiç kimse bana böyle destek olmamıştı."

Beni uzun bir süre kendine yakın tuttu, başımı çenesinin altına sıkıştırdı, sonra alnımda dudaklarının bir fırçasını hissettim, babasının muhtemelen artık benden nefret ettiği gerçeğini buna değer kılıyordu.

BİRKAÇ GÜN SONRA Cathy binada temizlemek için başka bir ofis odası satın aldı ve ondan bunu da programıma eklemesini istedim. Geceleri binadan ne kadar geç çıkacağım konusunda endişeliydi ama benim görebildiğim tek şey dolar işaretleriydi. Öğrenci kredimin ağırlığı zihnimde çok ağır bir yük oluşturuyordu ve bundan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordum.

Idaho'daki hafta sonum

Salt Lake'teki gerçekliğime geri adım atana kadar bana hayatın nasıl olabileceğine dair bir tat veren bulanık bir rüya gibiydi. Artık borçtan ve daha ne kadar yol kat etmem gerektiğini hatırlatan fiziksel hatırlatıcıdan kurtulmaktan başka bir şey istemiyordum.

hayallerime ulaşmak için. RDM'deki pozisyonu alamazsam, okul harcı için tekrar para biriktirmem gerekecekti, ancak hem para biriktirip hem de ikisini aynı anda ödemek

çok uzun sürdü. Eğer kendimi adayabilir ve bir yıldan kısa bir süre içinde tüm borcumu ödeyebilirsem, bunu arkamda bırakabilir ve bir daha asla düşünmeyebilirdim. Aslında, bütün bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Duke'un vardiyama yeni bir kat eklediğini öğrenmesini istemiyordum, çünkü bana yardım etmek için ısrar edeceğini biliyordum. Bundan da öte, Duke'un tüm dikkati üzerimdeyken hayattaki hedeflerime konsantre olmak zordu. Kafamı karıştırmanın ve beyin kimyama değiştirmenin bir yolunu buldu. Çok fazla

Yakın zaman geçirdiğimizde bakışları ısınırdı ve ben de göleti ve dudaklarının boynumdan geçip kulağımın hemen altını öpüşünü anımsamaya başlardım.

Evet. Küçük bir ayrılık sorumluydu. Ona da söyledim. İkimizin de yapması gereken işler vardı ve Anita'nın gözleri her yerde beni takip ederken, Duke'ün güvenilirliğini ya da bu işteki şansımı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum.

Bana yer verdi ama her sabah masamda buz gibi bir Dr. Pepper belirmeye başladı. Ve bazı günler, bu her şeydi. Ta ki o şüphelenmeye başlayana kadar.

"Nora. Seni ofisimde görebilir miyim lütfen?"

Anita'nın gözlerini üzerimde hissedene kadar tereddüt ettim. Duke bana birkaç kez mesaj atmayı denemişti ama ben her seferinde onun ısrarlı sorusunu görmezden gelmenin bir yolunu bulmuştum. I

Kendimi açıklamak gibi bir niyetim yoktu ama adımı tüm ofisin duyacağı kadar yüksek sesle söyledi. O benim patronumdu ve gitmem gerekiyordu.

Ofisinin kapısını kapattığımda hiç vakit kaybetmedi.

"Neden seni işten sonra temizlik yaparken görmedim? Değiştirdin mi ofisler?" Yoğun bakışları üzerimde yoğunlaştı. Seksi, takım elbiseli, masasının başında için için yanan Duke geri dönmüştü ve ona bakmak neredeyse zordu.

"Hayır."

"Neredesin o zaman? Son birkaç gecedir geç saatlere kadar çalıştım-" bir şeyler söylemeye başladığımda ellerini sakinleştirici bir hareketle kaldırdı ve devam etti, "*toplantılar* için ve sen ortalıkta yoktun. Ama ofis ertesi gün hep temiz oluyor."

Bu onun işi değildi. Patron Duke beni ona bir şey söylemeye zorlayamazdı.

Ama Friend Duke eninde sonunda bunu benden öğrenecekti.

"Rutinime bir ofis daha ekledim. En son RDM yapıyorum ve bu beni bir saat kadar sonra buraya getiriyor."

"Ne?" Duke neredeyse patlayacaktı. "Bunu yapamazsın. Zaten çoğu gece dokuzu geçene kadar çalışıyorsun. Başka birine soramazlar mı?"

"Ben almak istedim."

Bakışları inanmaz bir hal aldı. "Neden?"

Nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışarak uzun bir süre bekledim.

"Şu anda benim patronum musun Duke, yoksa arkadaşım mı?" diye sordum.

İçini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben sadece Duke'um."

Bakışları altında kıpırdandım. "Gerçekten çok çalışmayı ve kazandığım her şeyi kredime yatırarak bir yıl içinde ödemeyi umuyorum. Hâlâ krediyi öderken okul harcı için para biriktirmeye çalışırsam bu çok uzun sürer." Yüzünden geçen duygu çeşitliliğini izleyemediğim için gözlerim kaydı.

"Bu programa devam edemezsin. Kendini yorgunluktan bitap düşürüyorsun."

"İyi olacağım."

"Her gece sana yardıma geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun." Masasına doğru yürüdüm ve parmağımı ona doğru salladım. "Duke, sana bu yüzden söylemedim. Pek çok insanın iki işi vardır. Sadece bir yıllıkına. Bunu yapabilirim ve senin yardımını istemiyorum."

Çenesi sıkıldı ve yumrukları sıkılaştı ama sonunda içini çekti ve yavaşça başını salladı. Tartışmayı kazanıp kazanmadığımı bilmeden ofisinden çıktım.

Web sitesini bitirmeye yaklaştıkça Bart ve Birdie ile birkaç güzel telefon görüşmesi yaptım. Her zaman hoparlörden konuşurduk ve genelde şöyle bir şey olurdu:

Ben (sesimi doğrudan telefona bağırmadan yansıtmak için elimden geleni yapıyorum): "Hakkımızda sayfasında farklı olmasını istediğiniz bir şey var mı?"

Bart: "Ne dedi?"

Birdie (daha yüksek sesle): "Üzerinde resimlerimizin olduğu sayfayı sordu."

Bart: "Hani şu kadınım la sarmaş dolaş resmimin olduğu sayfa mı? O benim en sevdiğim sayfa."

Birdie: "Oh, Bart! Git ev işlerini yap. Ben Nora'yla yalnız konuşacağım."

Ben (bu noktada gülüyor): "Bekle! Henüz gitme! İkiniz de mobilya parçalarının fiyatlarını tekrar kontrol etme fırsatı buldunuz mu? Değıştirilmesi gereken bir şey var mı?"

Bart: "Ne dedi?"

Birdie: "O sordu..."

VE BÖYLE DEVAM ETTİ. Bu değış tokuşlar haftamın en önemli olaylarından biri oldu ama bir şekilde içimde bir sızı da bıraktı. İki büyükannemi tanımıştım ama hiç büyükbabam olmamıştı. Daha önce büyükanne ve büyükbabayı bir arada hiç görmemişim. Daha önce iki insanın etkileşimini hiç bu kadar yıpranmış görmemişim. deneyim ve sevgi.

Sonunda Duke'la aramızdaki şeyler düzeldi. Sözüne sadık kalarak temizlik yapmama yardım etmeye çalışmadı, ancak RDM'deki tüm çöplerin ben gelmeden önce çıkarıldığını birkaç gece oldu.

Soda notlarımız zamanla mesajlaşmaya dönüştü, bunun tek nedeni Anita'ydı. Duke ne zaman bana doğru gelse, kendini beğenmiş bakışlara ve küçümseyici sözlere maruz kalıyordum. Mesajlaşmalarımız da daha bilgilendirici hale geldi.

Duke: *Çılgınca bir şey duymak ister misin? Babam geçen gece evime uğradı ve çok ısrarcı davrandıysa özür dilediğini söyledi.*

Ben: *Ne dedin sen? Not: Kravatın yamuk.*

Duke: Teşekkürler, Kiss Cam. İş konuşmaktansa onunla golf oynamayı tercih edeceğimi söyledim.

Güzel! Çok gururlu. Bana yöntemlerini öğret.

Hepsi senin sayende. Golfte de berbattır. Her seferinde ben kazanıyorum.

İki gün sonra kendi mutlu haberimi aldım.

Bil bakalım ne oldu? Annem bana olan borcunun bir kısmını geri ödedi.

Duke: Gerçekten mi? Sadece bir kısmını mı? Not: Kırmızı senin rengin. Ayrıca diğer tüm renkler.

Dur, sen. Cidden, afalladım. İyi anlamda. Bana hiçbir şey için geri ödeme yapmadı.

Duke: Belki de Kipper'dan bir Lipper ona iyi gelmiştir.

Ben: Ewwwwww.

SONUÇ OLARAK nihai proje nispeten kolay bir şekilde bir araya geldi ve bir proje üzerinde tam bir yaratıcı kontrole sahip olmak beni daha önce bir iş ortamında hiç deneyimlemediğim bir yüksekliğe çıkardı. Ayın sonu

Ancak hızla yaklaşıyordum ve yaptığım her şeyin yeterli olmayacağından endişelenmeye başlamıştım. Yeterli olmayabilirdim. İyi olan kazansın demek başka bir şeydi ama ben gerçekten kazanmak istiyordum. Bundan daha fazlası... Kazanmaya ihtiyacım vardı.

RDM'nin personel toplantısına burnum telefonumda, öğrenci kredisi faturamı internetten ödemeye çalışarak erkenden geldim. Son birkaç gündür deniyordum ama gönder'e her tıkladığımda bir hata mesajı alıyordum. Uygulama daha önce de sorun çıkarmıştı, bu yüzden telefonumda başka bir hata mesajı belirdiğinde fazla şaşırmadım. Ertesi gün tekrar denemek için aklıma bir not aldım. Ödememin birkaç gün içinde yapılması gerekiyordu ve geciktiğim için fazladan ücret ödemek istemiyordum. Tenisha'nın yanına oturdum ve telefonumu cebime soktum.

"Projen nasıl gidiyor?" Tenisha koltuğunda bana doğru eğilerek sordu.

"İyi. Sanırım. Umarım." Kendinden şüphe duymak kesinlikle oradaydı.

"Bu iş sende. Sadece beni utandırma."

Gülmeyi başardım. "Bu benim bir numaralı önceliğim."

"Güzel."

Neyse ki Duke ve diğer şirket sahipleri dinlenme odasına girerek beni cevap vermekten kurtardılar. Etrafı dolaşıp el sıkıştıktan ve herkesi selamladıktan sonra Duke yanımdaki sandalyeye oturdu. Bana alan açması gerekiyordu ama dirseğinin benim dirseğimle fazlasıyla tanıdık bir bölgeye kaydığını düşününce, onun alan anlayışının da benimki kadar geniş olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Ölmeden önce yapılacaklar listesini güncelleyen var mı?"

"Nora az önce bana yapılacaklar listesinden bahsediyordu," diye açıkladı Duke.

Tüm oda bana baktı ve ben irkildim, aniden duygularımın ofis için sahneye çıktığını hissettim.

Duke'un dirseğini gizlice kolçaktan iterek gülümsemeye zorladım.

"Evet. Motosiklete bindim." Gerçi, dürüst olmak gerekirse, *motosiklet* terimi kesinlikle abartılıydı.

"Hayallerini süsleyen her şey bu muydu?" Mike sordu, düğmeli gömleğinin turuncu rengi retinalarımı neredeyse kör ediyordu.

Yüzüne baktım. Kesinlikle biliyordu. Duke bu adamlara her şeyi anlatıyor muydu?

"İyiymiş." Duke

öksürdü.

Mike dikkatini toplantı odasının geri kalanına çevirmeden önce sırtıttı.

"Başka kimse var mı?"

Duke elini kaldırdı. "Sonunda birini işaretledim."

Mike'ın hakkını yemeyelim, doğrudan bana bakmadı ama bunun biraz çaba gerektirdiğini söyleyebilirdim.

"Devam et."

"Film sahnesi canlandırmamı aradan çıkardım." "Hangi filmdi o?" Mike masumca sordu.

"Bu gizli bilgi," dedi Duke. "Ama şunu söyleyeyim, Hollywood'un bizden aşağı kalır yanı yok."

"Biz mi?" Anita sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kokuyu alan bir kurt köpeği gibi sordu.

"Ben," diye düzeltti Duke, dirseği benimkinin yanındaki yerine geri döndü.

Ofisin geri kalanı kıkırdadı. Başka bir çalışan elini kaldırdı ve sonunda Wendover, Nevada'ya gitmek için Eğlence Otobüsü'ne binebileceğinden bahsetti

Kumar oynuyordum.

Dikkatler odanın diğ er tarafına kayınca Duke'un koluna hafifçe yaslandım ve usulca, "Sende bir Şey yok mu?" diye takıldım.

"Hiç Őik yet duymadım."

Sadece benim için gülümsemesi sırlardan, alaylardan ve yutkunmama ve bakışlarını kaçırmama neden olan başka bir Şeyden bahsediyordu. Duke etkileşimi sonrası giderek daha sık ortaya çıkan parıltının tadını çıkararak hoş birkaç saniye geçirdim. Kendime bunun tadını çıkarma izni verdim - ta ki belli bir karanlık üzerime çökene kadar. Kafamı kaldırdım ve Anita'nın gözleriyle karşılaştım; kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, sonra da Duke' n koltuğunun yanında ezilmiş koluma dikkatle bakıyordu.

Kolumu çıkarmak istemedim. Hiçbir Şeyi çıkarmak zorunda kalmamalıydım. Kolum kol ağımın üzerindeydi. Duke'un ki de onun kindeydi. Sandalyesini benimkinden sadece bir milimetre uzağ  kaydırması benim suçum değildi. Yine de Anita bana doğru hançerler fırlattı ve sonunda kolumu çekip karnımın üzerinde katladım. Duke'un sorgulayan bakışlarını hissettim ama Anita'ya bakmaya devam ettim ve Anita'nın önce arkasını dönmesinden memnuniyet duydum. Duke'a gizlice bir göz attım ama onun da Anita'ya baktığını gördüm.

Çok geçmeden, masanın altından bacağın  benimkine bastırđında bileğimden kal ama doğru bir karıncalanma hissettim. Odadan uçup gitmemek için elimden gelen tek Şey buydu.

Projelerin tesliminden İKİ GÜN önce işe erken geldim, adresindeki masama oturdum ve bilgisayarımı açma, kâğıtları toplama ve çantamı yerine koyma işlemlerini yaptım. Hatta meşgul görünmeye bile çalıştım. Shawn'a merhaba dedim ve Anita'ya en iyi gülümsememi gösterdim, ancak o benim hoşluk girişimime sadece boş boş baktı. Teklifimi gerçekten kabul etmeliydi, çünkü şu anda kendimi hiç de hoş hissetmiyordum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Duke Webber'ı bugün çoktan yüz kere öldürmüş olurum.

Duke nihayet gelip ofisine girdiğinde sandalyemden fırladım. Kapıyı bile çalmadım. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Daha yeni oturmuştu ve şaşkınlıkla bana baktı. Ellerim yanımda kenetlenmişti ve midemde iğrenç bir ağrı vardı.

"Hey, Kiss Cam. Ne-"

"Öğrenci kredimi sen mi ödedin?" Sevdığım lacivert takım elbiseyi giymiş olmasına rağmen hoşbeş etmek için vakit kaybetmedim ve açıkçası gözlerimi ayırmakta zorlandım. Sinirle yutkundum ama yerimde durdum.

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu, muhtemelen nasıl devam edeceğini ölçmeye çalışıyordu. Çok fazla düşünmenize gerek yok Dük Webber. Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum.

"Öğrenci kredimi ödedin mi?" Tekrar sordum, daha yavaş.

"Evet." Gözlerini kırptırdı ama yüzünde en ufak bir pişmanlık kıvrıntısı bile yoktu. "İsimsiz olması gerekiyordu."

"Evet mi?" Yumuşak bir sesle tekrarladım, ihanet duygusu sırtımda bir bıçak gibiydi. "Evet," dedi tekrar.

Öne doğru yürüdüm, kot pantolonumun cebinden bir tomar para çıkardım ve masasının üzerine bıraktım. Son birkaç haftadır biriktirdiğim para.

"Gelecek ay sana bir ödeme daha yapacağım."

Tüm dramatik ihtişamımla silahlarımı ateşleyerek dışarı çıkmak üzereydim ki sesi beni durdurdu.

"Nora!"

Elinde paramla ayağa kalkan Duke'un gözlerinin alev alev yandığını görmek için döndüm.

"Bunu almayacağım."

Bir adım daha yaklaştım, vücudumu sert ve katı bir şekilde tutuyordum. "Bana sormadan bunu yapmanın bir saniye bile sorun olmayacağını düşünüyorsan, başka bir

bir şey geliyor. Kimseye bir şey borçlu olmak istemiyorum. Tamam mı? Eğer bütün yaz boyunca benimle ilgili bu gerçeği anlamadıysan, beni hiç tanımıyorsun demektir." Sözcüklerim ısırgan, karmakarışık ve incinmiş bir haldeydi. Odayı geçti, yaklaştıkça yavaşladı ama durmadı. Gözlerindeki ateş karşısında bile irkilmedim.

"Eğer bunu sana karşı bir şey yapmak için yaptığımı düşünüyorsan, o zaman

Beni hiç tanımıyorsun," dedi, kelimeleri aramızda tükürerek. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Şu anda o kapıdan çıkıp gitsen ve seni bir daha hiç görmesem, yine de yaparım. Yarın yine yaparım. Binlerce kez yaparım." Yaklaşmaya devam edince bir adım geri çekildim ve duvara çarparak devam etti:

"Şanslıydım. Bu yeni iş iyi gitti."

"Ama baban-"

"*Benim* için iyi oldu. Belki onun standartlarına göre değil ama artık umurumda değil. Mesele şu ki, bu para benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama senin için her şeydi. Yardım etmek istedim, ben de ettim."

"Bunu birine öylece yapamazsınız. Onunla ilgileniyordum. İş hallediyordum."

"Bunu biliyorum. Yapabilirdin de. Ama ne pahasına? Her gece canını dişine takarak mı? Biriktirdiğin parayı annene yardım etmek için mi kullanacaktın?" Başını iki yana salladı. "Bunu seni kurtarmak ya da bana borçlu olman için yapmadım, ya da aklından ne geçiyorsa artık."

Öne doğru fırladım. "O zaman neden?"

"Çünkü bir molaya ihtiyacın vardı ve hiç molan olmadı." Birkaç adım daha yaklaştı, göğsüm aramızda kabarıyordu. "Yapabildiğim için yaptım. Bu kadar basit." Elini uzattı, parmakları kemer halkalarına takıldı. Pantolonumun belinden tutup beni kendine çekti ve bir tomar parayı cebime geri soktu. "Senden yüzünü terk edecek küçük bir endişe kırıntısından başka bir şey istemiyorum."

"Bunu yapıyormuşsun gibi hissetmek hoşuma gitmiyor." Ona sertçe baktım, anlaması için yalvardım.

Sözleri içimde kükreyen ateşi söndürmüş olsa da, kömürler hâlâ titriyordu. Bunun iyi olmadığını anlamasına ihtiyacım vardı. Onun yardımını kabul edemezdim. Bu cüret ve cesaret kanımı kaynama noktasına kadar ısıttı.

Aramızdaki boşluğu kapattı, elini usulca çeneme götürdü ve bakışlarımı kendine çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum. Seni rahatsız ettiysem özür dilerim ama bunu yaptığım için pişman değilim." Gözleri

Bir an için dudaklarımı inceledi, içimin acımasına neden oldu, sonra onları bir kez daha dudaklarıma kaldırdı. "Bir gün, tüm yıldızlar senin için aynı hizaya geldiğinde, belki biriyle çıkarsın. Belki evlenirsin. Ve eminim ki o adam yüklerinden birkaçını omuzlamana yardımcı olur. Yapabileceğini düşünmediği için değil. Seni kontrol etmek istediği için değil. Ama seni sevdiği için." Daha yakına eğildi, sözlerinin sıcaklığı kulağıma hayat üflüyordu. "Ve umarım ona izin verirsin."

Bu sözlerle birlikte doğruldu, yanımdan geçerek kapısını açtı ve dışarı çıktı.

O gece saat on bir buçukta apartman kompleksime girdiğimde vücudumdaki ^{her} kemik bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Görünüşe göre ekstra katta o gün bir doğum günü partisi düzenlenmişti ve bir de piñata vardı. Yerde bulduğum konfeti ve doğum günü pastasını süpürmek otuz dakikamı almıştı. Duke'un bu konuda haklı çıkmasını gerçekten istemiyordum.

Bu program benim için çok fazlaydı ama bir hafta boyunca ölü gibi uyuyabileceğimden emindim. Ama henüz uyuyamadım. Uykum vardı. Sevgili, kalleş oda arkadaşım ile konuşacak birkaç şeyim var.

Ben kapıdan içeri girdiğimde Mira banyoda dişlerini fırçalıyordu. Bu gece çalışmak zorunda değildi. Spor ayakkabı ve büyük boy bir sweatshirt giymiş, saçlarını topuz yapmıştı. Bu bana birlikte geç saatlere kadar oturup film izlediğimiz eski günleri hatırlattı. Onunla film izlemeyeli ne kadar olmuştu? Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Duygusallaşmak için zaman yoktu. Şu anda öfkeliydim.

Yüzüme bir bakışta ne demek istediğimi anlamıştı, bu da açıkçası bu kadar uzun ve stresli bir günün ardından sinirlerimin gerilmesine neden olmuştu. Tükürdü, duruladı ve dönüp bana baktı.

"Pekâlâ, dinle," diye başladı.

"Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?" Aynı anda ben de sordum.

Sesi anında savunmaya geçti. "Ne yapmasına? Sana yardım etmek mi? Seni önemsemek mi? Onun içinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Bu nasıl oldu ki?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir hafta önce temizlik yaptığınızı bildiği halde uğradı. Bana ne yapmak istediğini söyledi ve ben de

faturanı ona ver."

"Hayatımı herkesten daha iyi biliyorsun. Annemin değersiz erkek arkadaşlarının ona sürekli bir şeyler almasını izlerken hep nasıl hissettiğimi, ta ki beni terk edene kadar. O zaman da iyi değildi, şimdi de değil. Ona faturama erişim izni vermenin beni kırmayacağını nasıl düşündüğünü anlamıyorum." Çantamı ve telefonumu yatağımın üzerine fırlatarak odama geri döndüm.

O da peşimden geldi. "Evet, kolyeler ve süslü kıyafetler aldılar. Onun sevgisini satın aldılar. Kendilerini büyük adam gibi hissetmek için onu kullandılar. Duke senden bir *yük* aldı. Sessizce. Çünkü sana o kadar aşık ki acı çektiğini görmeye dayanamıyor." Başını salladı. "Seni bilmem ama ben bunun çok büyük bir fark olduğunu düşünüyorum ve düşünürsen oldukça da seksi."

"Ben sadece..." Kollarımı iki yana açtım. "Tüm bunlarla ne yapmam gerekiyor? O bu büyük, korkunç, güzel şeyi yaptı ve ben öylece oturuyorum. En az o aptal fatura kadar içimi kemirecek."

Sempatikleşti, kapı aralığına yaslandı. "Anlıyorum. Senin Düşünceleriniz doğru, ama dürüstçe düşünüyorum ki, bununla oturup kalmanızı istemiyor. Her şeyi unutmanı istiyor. Seninle çıkmak istiyor ve her gece gece yarısına kadar çalışıyorsan bunu yapamaz." Ben bir şey söylemeyince ekledi: "Yapmaya çalıştığı şeye tamamen hayran olmasaydım ona faturayı vermezdim. Bazen işinizi yapmanıza izin vermeniz gerekir. insanlar sana yardım eder."

"Ama o ailemden biri değil. O benim... patronum."

Bana bir bakış fırlattı. "Hayır. Kendine yalan söylemeyi bırak. Birincisi, aileden kim sana yardım edecek? İkincisi, o adam senin en iyi arkadaşın." Ona kaşlarını kaldırdığımda gülümsedi. "Benden sonra tabii ki. O senin için deli oluyor, sen de onun için deli oluyorsun. O yüzden kapa çenenini ve bırak seni seviyorum."

"Sen kapa çenenini," diye tükürdüm, öfkeli bir çocuk gibi.

İkimiz de gülümsemelerimizi bastırana kadar uzun bir süre karşı karşıya kaldık.

"Haklıyım ve bunu sen de biliyorsun!" Odadan çıkmadan önce bana doğru kibirli bir parmak salladı. Birkaç dakika sonra televizyonun sesini duydum. İzin günlerinde bile genellikle gece vardiyası programına uymaya çalışırdı. Odamda kaldım, karanlıkta yatağıma uzandım.

Sözlerinin bir anlam ifade etmesini ya da beni daha iyi hissettirmesini istemiyordum. Öfkem haklıydı. Tamamen haddini aşmıştı. Ama onun sözleri

Mantıklı. Duke iyi bir adamdı. En iyisiydi. Daha önce bana onun gibi değer veren biri olmamıştı. İnkâr edilemez derecede gurur verici olduğu kadar rahatsız ediciydi de. Okşarken aynı zamanda tırmalıyordu. Tüm bu duygularıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Kafam savaşa hazırlanırken kalbim hızla atıyordu.

Umut ve korkunun mükemmel bir karışımı.

Son açıklamamızın ve işteki son günümün sabahında asansörden çıktım, içim içimi yiyordu. Bugüne çok şey bağlıydı. Tüm geleceğimi artık tamamen benim elimde olmayan bir şeye bağlamak saçma geliyordu. Projemi dün gece geç saatlerde, son teslim tarihinden hemen önce e-postayla göndermiştim.

Duke ve ben dün birbirimizden uzak durmuştuk, önceki günkü tartışmamız en azından benim zihnimde ağır bir yük oluşturunuyordu ve sanırım Duke'ünkinde de öyle. Masamın yanından bile geçmiyordu. Hiç not da yoktu ve daha da kötüsü, gün boyu canım Dr. Pepper çektii.

Eğer bu işi alamazsam, en başa dönecektim. Dün gece, kaotik zihnimi dinlendirmek için Duke'a borcumu ödeme planları yaptım. İyiliğini tamamen boşa çıkarmak istemedim, bu yüzden ona borcumu üç ay içinde ödemeyi planladım.

bir yıl yerine. Bu şekilde okul harcı için para biriktirebilirdim. Eğer bir mucize olur da bu işe girersem, eğitimim halledilmiş olacağı için ona borcumu çok daha çabuk ödeyebilirdim.

"Hey, Nora." Tenisha düşüncelerimi böldü, ben odama doğru ilerlerken masasından bana gülümsedi. "Güzel görünüyorsun."

Çiçekli üstüme ve siyah pantolonuma baktım. Bugünden önce yeni bir kıyafet almak için alışverişe çıkmayı planlamıştım ama gece geç saatlere kadar çalıştığım için hiç vaktim olmamıştı. RDM'deki ilk günümde giydiğim kıyafeti giydim.

"Teşekkürler."

Evrak çantama doğru başını salladı. "Hazır mısın?"

"Sanırım hazırım. Elimden gelenin en iyisini yaptım, yani bu da var."

Gözleri bana inanmıyormuş gibi yüzümü taradı, sonra el sallayarak beni uzaklaştırdı. "İşe koyulsan iyi olur. Masana birkaç ödev bıraktım, çoğunlukla seni meşgul etmek için, böylece kendini delirtmezsin. Toplantı saat üçte."

"Teşekkürler. İkimizi işten atmadan önce hepimizden son bir gün daha çalışmamızı istemeleri çok hoş."

Güldü ve bana el salladı.

Tenisha'nın masasından benim masama giden ve Anita'nın yanından geçmeyen hiçbir yol yoktu. Her büyük yırtıcı gibi o da benim geldiğimi bir mil öteden görmüştü. Gülümsedi ve selamlamak için elini kaldırdı.

"Bugün iyi şanslar, Nora."

"Teşekkürler."

Tekrar konuşmadan önce masasının önünden geçerken gözleri beni takip ediyordu. "Bil bakalım dün spor salonunda kimi gördüm?"

Mide bulandırıcı derecede tatlı sesi sorusunu bir tuzak gibi hissettiriyordu ama ikimizin de tanıdığı birini düşünemiyordum.

"Kimi?"

"Rachel." Duke'un ofisini işaret etti. "Bir süre sohbet ettik ve Duke hakkında sorular sordu. Hâlâ ona aşık olduğu çok açık. Ayrılık onu gerçekten yıpratmış olmalı."

Gözlerimi kırdım. Ağzım bir şey söylemek için açıldı ama sonra tekrar kapandı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Omuz silkti, omzundaki koyu renkli saç telini fırçaladı. "Ah, bir nedeni yok. Sadece birinin onun için bir tür ribaund olduğunu görmekten nefret ediyorum. Üç yıl duyguların öylece yok olması için uzun bir süre."

"Anita, kapa çeneni," diye tükürdü yan masadan bir erkek sesi. Shawn sandalyesini bana doğru çevirip gözlerini devirirken gözlerim o tarafa kaydı. Ona minnetle başımı salladım, ne olursa olsun bugün Anita'yla benim son günümüz olduğu için şükrettim.

Duke tam ofisinden çıkarken masama ulaştım. O da benim kadar iyi bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Saçları dağınıktı, sanki bütün sabah elini saçlarında gezdirmiş gibiydi. Gözleri tam olarak çıkaramadığım bir duyguyla neredeyse vahşileşmişti. Bana tam olarak baktığında, izlerimi durduran türden bir bakıştı. Beni transa geçiren türden.

Çantamı masamın üzerine bıraktığımda bir gümbürtü koptu. Duke durakladı.

kapısının önünde beni izliyordu. Tek yapabildiğim onu izlemektir. Masama doğru ilerlediğinde kalbim hızlandı.

"Web sitesi nasıl görünüyor?" diye sordu usulca.

"Görmek ister misin?" Ben de neden fısıldadığımdan emin değildim. Muhtemelen Anita'nın not aldığını duyabildiğim içindi.

"Evet."

Ben bilgisayarımı açarken o arkamda duruyordu, aramızdaki tek ses makinenin düşük uğultusuydu. Elleri ceplerine girip çıkıyor, kıpırdanıyordu.

"Aslında, Nora. Seni ofisimde görebilir miyim?"

Bilgisayarımın şifresini girmek için uzanan ellerim havada durdu. Bu sözlerin arkasında bir anlam vardı. Bunu ima ediyorlardı,

Öyle ya da böyle, ofisinden çıkarken içeri girdiğimiz gibi aynı insanlar olmayacaktık.

Tereddüt etmem üzerine, "Lütfen?" diye yalvardı.

Tek kelime etmeden ayağa kalktım, Anita'nın bana attığı kendini beğenmiş bakışları görmezden geldim ve onu ofisine kadar takip ettim. Kapıyı arkasından kapattı, ben de öne doğru ilerledim ve yüzümü ona döndüm, bacaklarım neredeyse masasına değiyordu. Duke kapının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuştu.

"İyi misin?" diye sordu. Süslemedi ya da detaylandırmadı ama ne demek istediğini anladım. Titrek bir nefes aldım.

"Olmaya çalışıyorum ama bilmiyorum."

"Pekâlâ. Hadi şu işi halledelim. Bana bağır ya da ne yapman gerekiyorsa yap. Bu konuda konuşmamayı kaldıramam."

"Bunu yaptığın için pişman mısın?" Birdenbire, verdiğim tepkinin ona olayları farklı şekilde ele almış olmayı diletip diletmediğini merak ederek sordum.

"Hiç de bile," dedi özür dileyerek. İşte böyle.

Hafifçe güldüm. "Özür dilemediğin halde neden özür diler gibi görünüyorsun?" "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Seni etkilediğim için üzgünüm."

Sürpriz. Ama bunu yaptığım için pişman değilim."

"Duke, bu çok hoş bir jestti. O kadar güzeldi ki hayal bile edemiyorum..." Tekrar başlamadan önce, bu kez hızlı bir nefes vererek sözümü kestim. "Bana böyle değer veren senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok minnettarım. Hayatımda böyle çok fazla insan olmadı ve ben... sana teşekkür ederim." Gecenin geç saatlerine kadar bir ödeme planı hazırlamaya çalışsam da duygulanmadan edemedim. Duke bana baktı ve bunun sadece benim kurgum olduğunu açıkça anladı. "Ama bütün bunları düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bunu bilmenizi isterim. Jestin için minnettarım ama sana borcumu ödeyeceğim."

"Para falan almayacağım."

Aniden yerinden kıpırdamayı reddetmesi sinirlerimi tepeme çıkardı. Çok iyi başlamıştım. "Beni çimlendirdin!"

Tam bir şey söyleyecekti ki durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne?"

"Tıpkı annenle baban gibi." Kollarım şimdi uçuyordu. "Bu zor şeyi elimden almaya çalıştın ama buna hakkın yoktu. Bunu yapamazsın. Bu çok fazla. İyi niyetli olduğunu biliyorum ama ne yapmam gerekiyor? Düşürdün"

Bana sormadan binlerce dolar aldın. Göğsümde muazzam bir baskı var ve benden ne istediğinizi bilmiyorum."

Şokun yüzüne kazınmasını izledim. Sonra bu şokun kızgınlığa dönüşmesini izledim. "Nora. Aman Tanrım, bunu hiç böyle düşünmemiştim. Bunu sana baskı yapmak için yapmadım." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Kendini erkenden mezara sokmaya çalışıyordun ve ben bunu düzeltebilecek yeteneğe sahiptim. Öğrenirsen sinirleneceğini düşünmüştüm ama böyle bir tepkiye neden olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Düzeltmek senin sorunun değil," diye ısrar ettim, kollarımı kavuşturup kalbimi koluma takarak dövüşür gibi bir duruş sergiledim.

"Ama ben öyle olmasını istiyorum," dedi usulca.

Bunun üzerine nefesim kesildi ve bana doğru birkaç adım attı. "Ama bu hiç gerçekleşmese bile, yanında birinin olmasını istedim.

Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur. Bu sende bir sorun olduğu anlamına gelmez. Ve benim ailem olmaya hiç niyetim yok. Ama eğer

Sen benim sadece arkadaşımsın. Kendine bunu yapmana seyirci kalamam.

Hiçbir şey kalmayana kadar herkesin seni kullanmasını izleyemem. Okula geri dönmeye çalıştığında ne olacak? Zaten iki tam zamanlı işte çalışıyorsun."

"Tam zamanlı değil."

"Yeterince yakın. Annen o kadar çok mu çalışıyor? Kız kardeşlerin de öyle mi?"

Ne kadar haklı olduğunu kabul etmeden cevap veremeyeceğimi anlayınca devam etti. "Daha fazla dayanamadım. Yardım edebilecek durumdaydım, ben de ettim. Hikayenin sonu. Hiçbir şey için baskı yok. Bu konuda konuşmak bile istemiyorum. artık."

Ellerim titriyordu ama göğsümdeki baskı onun sözleriyle dağılmıştı.

Ondan yayılan bir gerçeklik ve nezaket vardı.

Ruhuma huzur geldi.

"Şey," diye bir nefes verdim. "Eğer sevimli, sinir bozucu ve... gerçekten çok tatlı olacaksan... um..." Onun önünde yıkılmadan önce gözlerimdeki acıyı geri çekmeye zorladım. "Sanırım buradan nereye gideceğimizden emin değilim."

"Seninle çıkmak istiyorum," dedi sakince. "Ve bunun faturanı ödemekle hiçbir ilgisi yok. Eğer bana hayır dersen, yine arkadaş kalırız. Bunlar tamamen ayrı varlıklar. Tamam mı?"

Duke'un lafı dolandırmayacağını bilmem gerekirdi. Sözlerini bir battaniye gibi etrafıma sarmak istedim ama kafam

Beklememi istedi.

"Sen hâlâ benim patronumsun," diyerek aramızdaki ayrılığı her zaman korumuş olan bahaneyi öne sürdüm.

Burnunu kırıştırdı. "Tamam, stajyerlerle çıkmama meselesi Ryan ve Mike'ın fikriydi. Daha çok bir kılavuz gibiydi. Ofise stajyerlerle çıkma konusunda kurallarımız olduğunu söylediler çünkü ilgilendiğimi biliyorlardı ve yarışma sırasında seni korumaya yardımcı olmak istediler."

"Ne?"

Güldü. "Özür dilerim. Flört etmemek için elimden geleni yaptım ama *gerçekten* zor."

"Anita son birkaç haftadır İnsan Kaynakları'na gitmekle tehdit ediyor."

Duke homurdandı. "Endişelendiğin tek şey bu mu? Kuralları koymaya yardım ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Dürüst olmak zorundaydım. Bunu ona borçluydum. "Sadece bu değil. Biriyle ilişkiye girmeden önce hep bir kariyer yapmayı planladım. Her şeyi annemin yaptığı gibi yaptığımı dair düşüncelerim var. Çok erken bir ilişkiye girersem, kendimi onun her zaman yaptığı gibi savunmasız bırakmaktan korkuyorum."

Uzun bir süre bana baktı, kollarını kavuşturmuş, kapının eşiğine yaslanmıştı. "Bugün ne olacağını bilmiyorum. Bu benim elimde değil. Belki burada çalışacaksın, belki de çalışmayacaksın. Ama sen annen değilsin. Onun arkasına saklanmayı bırak. Kendini geçindirememekten korkmuyorsun. Bunu zaten yapıyorsun. Eziklerle çıkmaktan korkmuyorsun. Sen çıkmıyorsun bile. İlişkilerden korkuyorsun. Başka birine güvenmekten korkuyorsun. Benden korkuyorsun." Bir adım daha yaklaştı, istesem uzanıp ona dokunabilirdim. "Ama beni olduğum gibi görmene ihtiyacım var. Annenin çıktığı kişi olarak değil."

Konuşamadım. Bunca zamandır tahtanın üzerindeki çivinin etrafında dans ediyordu, sonunda kafasına vuruyordu. Ve daha yeni başlıyordu.

"Ama sanırım asıl sorunun ne olduğunu buldum."

"Ne?" Birisi kendinizle ilgili en çok korktuğunuz şeyleri kelimenin tam anlamıyla dile getirdiğinde olduğu gibi öfkem yükselmeye başlamıştı.

"Bu işi alsan bile bunun yeterli olmayacağına dair bir his var içimde. Başka bir bahanen olurdu. Sonra bir tane daha. Her zaman tüm ördeklerin sıraya girmesini beklersin."

"Duke. Eğer bu işi alırsam, hala giriş seviyesinde bir pozisyon olacak. Henüz diplomamı almadım."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Bir adım daha yaklaştı. "Gelmiş geçmiş tüm romantik komedilerden alıntı yapabilirsin ama seni seven adamın karşında durduğunu göremezsin." Saatine bakıp "Bir toplantım var" demeden önce bir süre sözlerinin içine işlemesine izin verdi.

Gitmek için döndü, ama ben onu yakıcı suçlamalarla uğraşmaktan çok yüzünü kurtarmaya yönelik sözlerle durdurdum. "Peki ya Rachel?"

Bana doğru döndü. "Ne?"

Tüm mantığıma rağmen, Anita'yla konuşmam zihnime yerleşmiş ve ona karşı kullanabileceğim bir şeye dönüşmüştü; ona doğru bir yılan gibi kıvranıyor ve kıvranışını izliyordum. "Onunla üç yıl çıktın. Üç yıl. Sana güvenmemi istiyorsun ama nasıl? Bildiğim kadarıyla ben sadece bir ribaunttum. Birkaç yıl sıkıldığında beni bir kenara atmayacağını nereden bileceğim?"

Odadaki hava yavaşlayarak durdu. Duke bana inanamayarak bakarken gerginlik durdu.

"Sadece bir ribaund," diye tekrarladı, biraz da hayretle. Bir süre bekledi, sonra beni şaşırtarak gülmeye başladı; yenik, soluk soluğa bir kahkaha. Bir elini yüzünde gezdirdi.

"Bu komik mi?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum.

"Nora-" Sözüünü kesti, başını hafifçe salladı ve bakışlarıyla beni kıstırdı. "Sen hiçbir zaman ribaund olmadın. O öyleydi."

Kapı arkasından kapandı ve bir hafta içinde ikinci kez Duke'un ofisinde suskun ve yalnız kaldım.

O BİR RIBAUNTTU.

Üç yıl boyunca çıktığı güzel esmer kız onun ribaundaydu. Benden sonra. Bir geceden sonra.

Parmaklarım her gün yaptıklarını yapmaya devam etti. Yazdılar. Bilgisayardaki belgeleri açtılar. Müşteri e-postalarına geri döndüler. Orada olmayan bir Dr. Pepper'a uzandılar. Tüm hesaplara göre, parmaklarım çok meşguldü.

Duke da sürekli meşguldü. Ofisinin kapısı günün büyük bölümünde ya kapalıydı ya da toplantıdaydı. Gerçekten bilmiyordum. Ama onun alaycı bakışlarını ve masamın önünden sayısız kez geçişini özlemiştim. Onu birkaç kez gördüğümde, masamın etrafında uzun bir yol izliyordu. Birkaç kez istemeden göz göze geldik. Bu doğal olarak oldu. Gözlerimiz birbirini bulmaya alışkındı ama bu sefer gözlerini kaçırdı. Açıkça kaba davrandığını ya da ofisteki tüm gruba hitap ederken beni görmezden geldiğini söylemiyorum. Diğerleri gibi o da gözlerimle buluştu ama bir saniye bile durmak yerine gezinmeye devam ettiler.

Öğle yemeğini geç yemeye karar verdim, dinlenme odasına adım atmadan önce neredeyse herkes işinin başına dönene kadar bekledim. İnsanlarla karşılaşma, konuşma ve sohbet etme düşüncesi benim için dayanılamayacak kadar fazlaydı. Etrafın temiz olduğunu düşündüğümde, dinlenme odasındaki buzdolabına doğru uçtum, Tenisha'yı odanın köşesindeki küçük yuvarlak bir masada büyük bir Tupperware kabında renkli bir salata yerken bulduğumda, tamamen arabamda öğle yemeği yemeye niyetliydim.

"Oturun. Bitmiş ürününüzü henüz göremedim. Gel bana her şeyi anlat."

Yanına oturduğumda kaçış arabamın düşüncesi aklımdan uçup gitti. Biraz çaba sarf ederek, sıradan bir sohbet için düşüncelerimi yeterince toparladım. Birkaç sorudan sonra Bart ve Birdie'yle ilgili her şeyi Tenisha'ya anlattım.

En sevdiğim kısım biyografileriydi. Duke, büyükanne ve büyükbabasının öpüşürken çekilmiş en tatlı fotoğraflarını yakalamıştı. İkisinin de gülümsediği bir fotoğraf.

Kamera. Ve benim kişisel favorim: ikisi de testereyle çalışırken Bart'ın elini Birdie'nin sırtına koyduğu fotoğraf. Dükkanın koyu arka planı ve ahşabın zengin kahverengi tonları, benim kullandığım renklerle çok doğal bir uyum içindeydi.

web siteleri ve genel havası için seçildi. Rahat ve tatlıydı ve baktığımda onlara ve işlerine bir kez daha aşık oldum. Bu benim için bir aşk emeği haline gelmişti, gece geç saatlere kadar uyumuyor, her ayrıntıyı çalışıyordum.

"İş için yeni bir isim buldunuz mu? Hatırladığım kadarıyla ağız dolusu bir isimdi - bu bir anlaşma bozucu olabilir."

Gülümsedim. Birdie'yle bir telefon görüşmesi daha yapmış, ona aklıma gelen bir fikirden bahsetmiş ve bu fikre bayıldığı için ona minnettar olduğumu söylemiştim.

"Two Bees Woodworking," dedim. "İsimleri Bart ve Birdie." "İki arı."

Gülümsedi. "Bunu sevdim. Aferin."

Jambonlu sandviçimden bir ısırık aldım.

Daha yakına eğildi, sesi yumuşaktı. "Bu sabah diğer tasarımcılarla konuşuyorduk. İkimiz de seçimin sen ve Shawn arasında geçeceğini düşünüyoruz. En azından hepimiz bunun için dua ediyoruz."

Yarım yamalak bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. Bana şöyle bir baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyi olacağım. Sadece yorgunum."

"Her halükarda senin adına sevindim. Bu ofise mükemmel bir katkı sağlayabilirsin. Keşke oy hakkım olsaydı."

"Ben de" dedim, ışınlanmamaya çalışarak ama başarısız olarak. Çok para ve hayal bağladığım bir konuda onaylanmak benim için Tenisha'nın öğle yemeği kaplarını soğutucusuna geri koyarken bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bu fırsat için çok minnettarım."

"Duke'e teşekkür edebilirsin. İş yükünü hafifletmek için başka bir tasarımcıyı işe almak istemiştik ama o bir staj programı başlatmamız konusunda ısrar etti. Kazanan kişinin eğitim masraflarını karşılayanın geri vermek için eğlenceli bir yol olacağını düşündü."

Güldü. "'Kime geri vermek?' diye sordum ona." Başını iki yana salladı. "Ama üç stajyerin iş yükünü paylaşmasının harika bir hamle olduğu ortaya çıktı. Bu yaz hepiniz bizi kurtardınız."

Sıradan sözleri doğrudan içime bir kılıç gibi saplandı.

Gitmek için ayağa kalktı. "Pekala, öğle yemeğinizi iyi geçirin-" "Bir dakika. Stajyerleri işe almak Duke'un fikri miydi?"

"Evet. Birkaç ay önce. Her şeyi bir günde planlamıştı, yemin ederim. Bir hafta sonra da hepiniz buradaydınız."

Beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan çıktı. Her şey çok fazlaydı. Zihnim çeşitli düşüncelerle dolup taşı ve

Duygular. Yardım ya da sadaka kabul etmemeyi kendine iş edinmiş bir kız için Duke'tan gelen çifte vuruş içimi sızlatmaya yetti.

Duke Webber'ın cüreti.

Hayatım bir romantik komedi olsaydı, başlığı bu olurdu.

Şu anda vücudumda savunma ve öfke dalgaları yükseliyor olmalıydı. Bunu bekliyordum. Ama o duygular hiç gelmedi. Duke beni tamamen silahsız bırakmıştı. Yine. Ama her nasılsa damarlarımda dolaşan şey öfke değildi. Karıncalanmaydı. Farkındalık. İçimdeki en iyiyi gören ve benim için en iyisini isteyen bir insana minnettar olma hissiydi. Hayallerimin başlaması için bir fırsat sağlayan bir adam. Bu alçakgönüllülüktü. Birinin önce almadan bir şey vermesi.

Ailemin bana ihtiyacı vardı. Beni seviyorlardı ama bana ihtiyaçları vardı. Duke'ün bana ihtiyacı yoktu. O beni istedi ve bu her şeyi değiştirdi.

Umut ve korku genellikle aynı alanı işgal eder. Ancak gerçekte sadece biri olabilir. Seçim yapmak zorundasınız.

Seçim yapma zamanı gelmişti. Tüm hayatım boyunca umut ve korkuyla yaşamıştım ama şimdi seçim yapmam gerekiyordu.

Öğle yemeğimi sersemlemiş bir halde bitirdim ve masama geri döndüğümde dört kutu Dr. Pepper'ın etrafa saçılmış olduğunu gördüm. Otururken kaşlarım çatıldı ve Duke'un bu kadar küstah olma cüretine bir kez daha hayret ettim. Buraya başladığımdan beri ilk kez, bunlar bir çeşmeden değil, teneke kutulardı.

Gazozlardan birini kaldırdım ve notu açtım. Beni karşılayan şey Duke'un karalaması değildi.

Mike: *Onu artık istemiyoruz. Lütfen onu geri götürün.*

O iyi bir adam. Söz veriyorum. Lütfen hepimizin acısını dindir.

Mike & Ryan: *Cidden, aşk acısı çektiğinde tam bir ayı oluyor. En azından üç yıl önce öyleydi. Mike & Ryan*

O odaya girdiğinde çok mutlu oluyorsun. Git getir onu.

Shawn'ın bilmiş sırtışıyla karşılaşmak için başımı bölmenin üzerinden kaldırdım. "Buraya çok geldi."

Yarı gülerek yarı utanarak başımı tekrar aşağı indirdim ve yüzüme yayılan delice gülümsemeyi engellemek için yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Nora." Tekrar Shawn'a baktım, elim otomatik olarak bana doğru uzattığı kola kutusunu aldı. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Teşekkürler, Shawn."

Elimde kola, bilgisayarına doğru döndüm ve şaşkınlıkla irkildim. Anita masamın üzerinde oturmuş, sabırla Shawn'la konuşmamı bitirmemi bekliyordu. Sivri tırnakları, düğmeli bluzu ve siyah pantolonuyla uyumlu koyu bir kırmızıyla süslenmişti ve bana bir tür dengesiz uğur böceğini hatırlatıyordu. Bu renkler şüphesiz bir güç gösterisiydi. Neden savaşmak için giyindiğinden emin değildim. Portföylerimiz tamamlanmıştı ve şu anda bile üç farklı şirket ve çalışanları tarafından oylanıyordu. Bu tamamen kimsenin elinde değildi. Belki de bir savaşçı gibi görünmek istiyordu. korkusuz liderin adını söylediler.

"Sadece sana iyi şanslar dilemek istemiştin," dedi Anita, ama gözlerinden iyi dilek fişkırmıyordu. Açıklamasının devamını bekledim ve hayal kırıklığına uğratmadı. "Umarım yarışma gerçekten adil olur. Herhangi bir kural dışı davranışı İK'ya bildirmek zorunda kalmak çok utanç verici olurdu."

Kanım kaynamaya başladı. Bu kadının son üç aydır bana zorbalık etmesine nasıl izin verebilmişim? Yüzündeki küçücük hırıltı bile bana bir yılanı hatırlatıyordu. Kibar davranmak için çok uğraşmışım ama bu kibarlık sona ermek üzereydi.

"Ne davranışı?" Kollarımı kavuşturup bakışlarımı ona dikerek sordum.

Alay ederek masamın üzerindeki kutuları işaret etti. "Bence sen Biliyorum. Ne kadar süredir devam ettiğini bilmek istiyorum. Belli ki bu yüzden projelerim için onunla çalışmamı istemediniz."

"O bana atandı. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ve bu yarışmanın kazananı konusunda da hiçbir söz hakkı yok."

Yakınına eğilerek sesi hırıltıya dönüştü. "Bunun doğru olduğunu nereden biliyoruz? Oy veren şirketler Duke'un müşterileri. Eminim o ne isterse yapacaklardır."

"Eğer buradaki durumdan memnun değilsen, gidebilirsin." Ona sırtımı döndüm ve bilgisayarına bakarak onu reddettim.

"O halde bana başka seçenek bırakmadınız. İK'ya gidiyorum."

Kelimeleri söyledi ama gitmedi, sanki önce benim tepki vermemi bekliyordu. Her ne kadar onu görmezden gelmek istesem de, aklımdan geçenleri söylemek iyi hissettiriyordu.

"Anita," sesim alçak ve direktti. Gözlerinin parlaması beni duyduğunun tek işaretiydi. "Buraya geldiğin andan itibaren beni korkutmaya ve tehdit etmeye çalıştın. Artık buna bir son ver. Bugünden sonra seni bir daha görmek zorunda değilim. İnsan kaynaklarına gidebilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Ofisler arası ilişkiler kurallara aykırıdır."

"Kafasını çeviremediğin için kızgın mısın?"

Ağzı öfkeyle düştü ve bu kelimeleri yüksek sesle söylerken bile içim burkulsa da, tepkisi sonsuza kadar yanımda taşıyacağım bir şeydi.

"Şimdi ofisimi terk edecek misin, yoksa ben mi edeyim?" Ona kibar bir gülümseme verdim, aniden bu kadının bana dokunamayacağından emin oldum. Göğsümün yakınında bir yerde bir ateş yandı, kalbimin atışları alevi kükreyene kadar körükledi. Gerçekten de daha önce hiç kendimi savunmamış mıydım? Bu şekilde değil. Sanki beş mil koşmuş gibiydim. Zor kısmı bitmişti ve şimdi çimlerin üzerinde uzanmış, kendimi inanılmaz hissediyordum. Tanrım. Neden insanlar birbirlerine her zaman nasıl hissettiklerini Zaman mı? Endorfin gerçek değildi.

Anita sinsi adımlarla masasına döndü ve kendini sandalyesine attı. Sonraki yarım saat boyunca sandalyesinin her sinirli oflayışını ve gıcirtısını duydum. Kulaklarıma yönelik alaycı sözleri tamamen kesildi. Tırnaklarını keserken çıkardığı sesler ve onları iğrenç bir şekilde Yerdeki yığın sadece gülümsememe neden oldu.

Beni gülümseten başka şeyler de vardı. Aniden ortaya çıkan açık sözlülüğümü Anita'yla yüzleşmemin bir sonucu olarak suçlamak istiyordum ama öyle olmadığını biliyordum. Duke'a olan hislerim yeterince uzun süre bastırılmış, inkâr edilmiş, bir kenara itilmiş ve rehin tutulmuştu. Yeterince uzun süre korkmuştum. Kalbim o kadar uzun süredir yaralanmış, korunmuş ve saklanmıştı ki, birinin onu özenle ve tatlılıkla ele alması benim için kırmızı bayrak gibiydi. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Duke kendini defalarca kanıtlamıştı ve beni korkuttuğu için onu defalarca kendimden uzaklaştırmıştım. Saate bir göz attım.

Korku hayatımın büyük bölümüne hükmetmişti. Artık umuda gün doğmasına izin vermenin zamanı gelmişti.

Hamlemi yapmak için Duke'un ofisinden çıkıp tuvalete girmesini bekledim.

On dakika sonra, çatıdaki sandalyelerden birine oturdum, otuz dakika Toplantımızın başlama saatinden önce. Şimdi olmalıydı. Toplantıdan önce duygularımı öğrenmeliydi. İyi ya da kötü kaderim belli olmadan önce. Beklerken bacaklarım kontrolsüzce titriyordu. Ellerim ne yapacağını bilemiyordu, ama bacaklarımın üst kısımlarını hızlıca ovmaya karar verdi. Bacaklar. Zavallı bedenim ve zihnim duygular arasında gidip geliyordu ve bu, tam burada, beni bitiren şey olabilirdi.

Eğer gerçekten gelirse.

Birdenbire mideme bir çukur düştü.

Duke'ün ofisine geri dönmemiş olabileceği ihtimalleri. Ya doğruca Mike ve Ryan'la bir toplantıya gittiyse? Ya masasındaki kolayı hiç görmediyse? Ya şimdi beni arıyor ve bulamıyorsa? Sandalyeden sıçradım ve kapıya doğru yürüdüm. Ona söylemem gerekiyordu. Bugün Anita'ya zaten söylemişim. Kafesinden çıkan dişi bir aslan gibiydim. Gerekirse Duke'ü toplantısından çıkarırdım. Yapardım-

Çatıya açılan kapı pat diye açıldı ve Duke aniden orada belirdi. Çatıya adım attığı anda aniden yavaşlayarak durdum.

Aramızda birkaç metre kala durduğunda temkinli koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Kollarını ön kollarına kadar sıvamıştı. Ellerini çatıdaki mavi takım elbisesinin ceplerini açtı ve bekledi.

"Mesajımı almış olmalısın." Başlamak için kötü bir yoldu. I Bunu biliyordum ama bir grup takım elbiseliyle birlikte bir toplantıya girip onu dışarı çıkarmayı hayal etmişim. Kafamın alışması için zamana ihtiyacı vardı. Söylemeye çalıştığım her şeyi hatırlamak için zamana.

"Şu anda başka bir toplantıda olmam gerekiyordu ama ofisimde bir kâğıt unuttum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Haklıydım. "Çok özür dilerim. Gitmen gerekiyor mu?" "Söylemek istediğin şeyi söyleyene kadar olmaz.

Bundan kurtulamayacaksın.

bu kadar kolay."

"Benim bir listem var, yani..." Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak gergin bir kahkaha attım. Bu senaryoda sinirler daha farklı etkileniyordu. Bunun bitmesinin sadece iki yolu vardı ve biri beni harap etti. Bunu artık kabul edebilirdim. Ama hâlâ söylemem gereken çok şey vardı.

Cesaretle derin bir nefes aldım. "Daha önce yanılmıştınız. Sizi görüyorum, Dük Webber. Seni görmek hiçbir zaman sorun olmadı. Yaptığım tüm planları unutup seninle kaçmak istememe neden oluyorsun. İşte bu yüzden

Mesafemi korumaya çalıştım. Sen en korkunç şeysin çünkü hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim. Ve böyle bir hayat benim başıma gelmez."

Sabırla dinliyordu, yüzü pasifti ama ben devam ediyordum, bu yüzden devam ettim. "İşler senin için yolunda gidiyor. Hayatın güzel şeylerle dolu. İyi bir kalbin var. O kadar iyi kalplisin ki bunu bana gösterdiğinde ne yapacağımı bilemedim. Romantik bir aşk bana hiçbir zaman gerçek gelmedi. Bir filmdi. Bir fanteziydi. İşte sen busun. Sen bir fantezisin. Gerçek hayat değil. Yapabileceğimi düşünmeyi bırakmalıydım. Hey! Bana öyle bakma. Böyle bir fanteziyi kastetmemiştim. Gülümseme. DUKE."

Yüz ifadesini yeniden kontrol altına alana kadar bekledim. Ama etkileyici konuşmam durmuştu ve bana doğru yavaşça ilerleyişi hafızama yardımcı olmuyordu.

"Dur. Lütfen. Bunu söylemem gerek." Bitirmek için gözlerimi kapattım. "Faturamı ödediğin için sana kızgın olduğumu sanıyordum ama düşündükçe öyle olmadığını anladım. Hayatımın beni kurtarmak zorunda olduğunu düşünecek kadar berbat olmasından nefret ediyordum. Diğer insanlara güvenmek benim için kolay olmadı. Ama sonunda, benim için böyle bir şey yaptığın için inanılmaz derecede minnettar hissetmekten nefret ettim. Ama bilgin olsun, bana sormadan bir daha böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm. Ama..." Tereddüt ettim, gözlerimde filizlenen duyguları geri kırdım. "Bu kadar ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Bir adım daha yaklaştı, elleri ceplerinde, takım elbiseli seksi, için için yanan ateşli bir adam, ben onu durdurmadan önce. "Hayır! Hâlâ bitirmedim. Bundan sonraki kısım en çok korktuğum şey. Beni istediğini sanıyorsun ama ben sandığın gibi biri değilim. Birkaç kez eğlenceliydim. Ve bunların hepsi seninle. Benim için bir meşale taşımış olabileceğin için kendimi kötü hissediyorum.

ve şimdi gerçek beni görüyorsun. Ben bir erteleme festivaliyim. Kontrolcüyüm. Daha çok çocuk gibi davranan bir annem var. Eğlenmek için zaman ayırmakta iyi değilim." Kollarımı kavuşturdum ve ona yalvaran bir bakış attım. "Tüm bunları unutup duruyormuşsun gibi hissediyorum."

"Artık konuşabilir miyim? Bitirdin mi?"

Omuz silktim, küçük kalbim diken üstündeydi.

Sonra başını sallarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Nora Griffin. Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin. Kız kardeşlerine bir tane verebilmek için kendi çocukluğundan vazgeçtin. Gördüğüm hiç kimseye benzemeyen bir iş ahlakın var. Özverili bir şekilde

kırılana kadar ver ve ver. İyi ya da kötü." Ona ters ters baktığımda sadece gülümsedi. "Ama aynı zamanda beni güldürüyorsun. Bazen vahşi oluyorsun Kuralları çiğneyen kadın. Yapmamaya çalışsan bile benimle alay ediyor ve flört ediyorsun. Senin tüm bu parçalarına aşık oldum."

Gözlerimi sildim ve ayaklarıma baktım.

Yüzünden tatlılık sızıyordu. Bana bunları anlatırken kendimi çok yetersiz hissediyordum. Tamamen yetersiz ve tamamen kendimden geçmişim. Ve daha sözünü bitirmemişti.

"Ağlayana kadar güldüğünü gördüm. Şirket tuvaletlerini temizlemeni izledim. Motosiklete binişini ve onu sevmeni izledim. Büyükannemin iskambil oyununda hile yapmasına yardım ettiğini gördüm." Bir kahkaha attım, bir ağlama

kahkaha ve gözyaşı karmaşası. Devam etti, "Kalbini gördüm, Kiss Cam. Ve bencil olmalıyım çünkü her parçasını istiyorum. Tanıştığımız geceden beri istiyorum."

Duke tekrar konuştu. Bu kez sözleri boğuk ve biraz da ezikti. "Eğer beni istemiyorsan, tamam. Söyle bana, ben de gideyim. Seni yalnız bırakırım. Ama burada durup bana beni hak etmediğini söyleme. Çünkü buradan bakınca, ben seni hak etmiyorum. Yakınından bile geçmiyorum. Ama seni istiyorum."

"Tanıştığımız gece seni sevmeye başladım." Kelimeler yumuşak çıktı. Bunu söylemeyi planlamamıştım. Gerçeğini hep inkâr etmişim ama işte oradaydı, aramızda sıcıyordu, sanki hep oradaymış gibi. "Çok korktuğum için özür dilerim. Fark etmediysen hâlâ korkuyorum."

Koyu renk gözleri beni taramadan önce neredeyse belli belirsiz bir homurtu duydum, derinliklerinde ihtiyatlı bir umut titreşimi vardı.

"Kalbimin incinebilecek bir parçasını kapatmak her zaman daha güvenli olmuştur. Hayatım boyunca bunu yaptım... Ta ki bir gece sinir bozucu bir yabancıyla rastgele bir basketbol maçına gidip seninle tanışana kadar."

Kollarını kavuşturup sakinleşmeden önce gözleri mizahla parladı. "Bir dakika.

Sinir bozucu yabancı ben miyim?"

"Şşş. Hikayeyi anlatıyorum. Kimseye göstermediğim parçalarımı sana gösterdim. Ve kendime bunun seni bir daha göremeyeceğim için olduğunu söyledim. Ama sonra gördüm. Sen buradaydın ve ben hayatımda hiç olmadığım kadar kötü durumdaydım. Ama sen gelmeye devam ettin ve bu beni korkuttu." Boğazımı temizledim, kararımı vermişim. "Bu kadar iyi birini hak ettiğimi hissetmek zor, bu yüzden sana bazı kusurlarımı söyleyeceğim, böylece ne olduğunu bildiğinden emin olacağım.

Bu iş daha fazla uzamadan içine girdiğin durumdan kurtulmalısın."

Durdu ve burnunu sevimli bir yüz ifadesiyle kırıştırdı. "Dr. Pepper olayı mı?

Pepper olayı mı? Onu zaten biliyorum. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Boğazımı temizledim. "Birincisi, nasıl yemek yapılacağını biliyorum ama Hamburger Helper ve Rice-a-Roni gibi. Kutudan çıkan şeyler. Erişte de kaynatabilirim ama hepsi bu kadar."

"O konuda endişelenme. Yemek yapmayı severim."

Gözlerim kısıldı. "Tabii ki seviyorsun."

Güldü ve bir adım öne çıktı. "Bitirdin mi?"

"Hayır." Bana doğru ilerlemesini engellemek için ayağımı uzattım.

"Yatağımı toplamanın aptalca olduğunu düşünüyorum, bu yüzden hiç yapmıyorum."

"Ben de on yıldır yatağımı toplamıyorum."

Bu beni şaşırttı ama kendimi biraz daha iyi hissettim. "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor."

Kıpırdamadan durdu, sanki yaklaşmak için benden bir işaret bekliyordu. Ama daha bitirmemiştim. Bu büyük bir tanesiydi. "Sevdiğim bir annem var ama

bazen kötü kararlar verir. Umarım bu sefer mutluluğu bulmuştur ama bir iki ay içinde benim kanepemde yatıyor olabilir. Ya da borç para isteyebilir. Bunu asla bilemem. Ve genelde ona yardım ederim. Sağlıklı sınırlar koyma konusunda gerçekten çalışmak istiyorum ama bunu çözmem biraz zaman alabilir."

Duke başını salladı. "Bu iyi bir şey. Bu konuda birbirimize yardımcı olabileceğimizi düşünüyorum çünkü benim de bazı ebeveynlik sınırları koymam gerekiyor."

"Bunu yapabilirim," diye ekledim. "Ve annemin iyi yönlerini de görmeye çalışmanı istiyorum. Çünkü onda da var. Hem de çok fazla."

Gözleri yumuşadı. "Sen onun soyundan geliyorsun. Onun en iyi özelliğini zaten seviyorum."

Ona bıkkın bir bakış fırlatırken bile gözlerim doldu. "Şu sevimli cümleleri kes artık. Seni öpmeden önce listemi bitirmem gerek, yoksa bunların hiçbir anlamı kalmaz."

Güldü ve devam etmemi işaret etti.

Bu sonuncusu için kesik kesik nefes aldım. Ellerim titriyordu, ta ki onları karnımın üzerinde birleştirene kadar.

"Uzun zamandır sadece kendime güvenebildim. Hayatıma çok sayıda insan girip çıktı ve insanlara güvenmek benim için zor oldu.

Daha iyi olmaya çalışıyorum ama bu bazen benim için zor olabilir. Bana karşı sabırlı olmanız gerekebilir."

Başını salladı. "Tamamdır. Şimdi bitirdin mi?"

"Hayır!" Ellerimi uzattım ve bir adım geri çekildim, bir kez daha aklımdan geçtiğine şüphe olmayan ilerlemeyi engelledim. "Şimdi kusurlarınızın bir listesini duymam gerekiyor. Görebildiğim kadarıyla, oldukça mükemmelsin, bu yüzden bana izin versen iyi olur."

Bakışları sabit bir şekilde benimkilerin üzerindeyken üst dudağını ısırды, zihni dönüp duran bir adamın bakışıydı, muhtemelen bana söyleyecek aptalca bir kusur bulmaya çalışıyordu. Yalan söylediğini anladım ve ona da söyledim.

Yüzüne yayılan gülümseme bende zincirleme bir reaksiyon başlattı. Kendi gülümsemem oluşmaya başladı, daha da genişlemekle tehdit edene kadar onunkiyile eşleşti. Kendimi tutmaya çalıştım. Ne de olsa kusurlarını hâlâ duymamıştım. Tekrar yavaşça bana doğru yürümeye başladı, yanağında minik bir gamze oluşmuştu. Yutkundum ve elimi -daha doğrusu parmağımı- uzatarak onu uyardım.

"Hey! Hayır! Yürümeyi kes. Gamzelerinle ve gülümsemelerinle beni etkileyemezsin. Kusurlar, bayım. Ve iyi olsalar iyi olur."

Durdu, elleri cebindeydi. "Çoraplarımı evin her yerinde bırakıyorum."

Çenemi kaldırdım. "Bu kesinlikle sinir bozucu."

"Ayakkabılarımı yerin ortasında bırakıyorum. Her zaman takılıp düşüyorum ama yine de yapıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onları kapının yanına bırakmıyor musun?"

"Hayır. Havlum da ertesi güne kadar buruşuk ve ıslak bir şekilde doğrudan banyonun zeminine gidiyor."

Nefesim kesildi, o yaklaşırken elimle ağzımı kapattım. Neredeyse tüylerim diken diken olacaktı. Ama sonra bir şey hatırladım, gözlerim tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bir saniye bekle. Ryan ve Mike seni hep düzen manyağı olmakla suçlardı. Şimdi bana duymak istediklerimi mi söylüyorsun?"

Durdu, utanç içinde başını salladı. "Bulaşıkların yıkanmış olmasını seviyorum. Ve tezgahın silinmesini. Bulaşık makinesinde de ustayımdır."

Başımı salladım. "Tsk, tsk, tsk. Çok yaklaşmıştın."

"Nereye gidersem gideyim genelde geç kalırım. En az beş dakika. Bazen on dakika." "İşte şimdi konuşmaya başladık."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni yavaşça kollarının arasına aldı. "Çamaşır yıkarken her şeyi tek seferde yıkarım. Soğukta. Beyazlar, renkler..." Kulağıma doğru eğildi ve "Kırmızılar" diye fısıldadı.

Ağzından çıkan ve boynumdan aşağı tüylerimi diken diken eden ılık havayla bedenim ürperdi. İçimi çektim, ona doğru eğildim ve ellerimi göğsüne koydum. "Bu neredeyse ölümcül."

"Bir şey daha var. Ve bu hepsinden daha kötü olabilir." Öne doğru eğildi ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Sudaki asansör hariç, *Dirty Dancing* filminden kesinlikle nefret ediyorum."

O zaman güldüm, içimden saf bir mutluluk sesi yükseldi, kollarının belime dolandığını ve beni vücuduna doğru çektiğini hissettim. Yüzü benimkinden milimetrelerce uzaktaydı, gözleri ağzıma doğru eğilmişti.

Boynuna sokulurken kollarım omuzlarına doğru hareket etti, ruhumda hissetmeyi hayal bile etmediğim bir hafiflik oluştu. "Son epik dans sahnesi hariç, Patrick Swayze'nin atladığı an hariç sahnede ve kameranın yüzünü çok sevimsiz bir açıyla çektiği *Dirty Dancing* filminden de nefret ediyorum."

Güldü, ama dudakları dudaklarımı bulmadan önce sadece bir saniyeliğine. Ve birden cennetin tadının nasıl olduğunu anladım. Tadı umut gibiydi. Hafif ve sersemleticiydi ve başımı döndürerek beni uçurumun kenarına bıraktı. Ellerinden biri kolumdan kayarak yanağımı tuttu ve sonra enseme kayboldu. Bana gelince, kendimi ona daha da sıkı bastırdım. Bir türlü yeterince yakın. Öpücüğü üzerimde bir büyü yaratırken parmaklarım omuzlarında ve boynunda gezindi. Ağızlarımız bir dans yaratmaya başladığında ruhum büyük bir iç çekti. Bizim dansımız.

Ve mükemmeldi.

Ertesi sabah yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Tüm hesaplara göre Gülümseme orada olmamalıydı. İşi Anita'ya kaptırmıştım. Dermatoloji ofisi için hazırladığı pazarlama paketi şıklık ve işlevsellik açısından mükemmeldi. Özellikle bir şirkette açık ara farkla kazanmıştı. İçimde çiçek açan hayal kırıklığı hafiflemişti. Donuk. Öyle değildi.

bir anlam ifade etmiyordu. Aylardır üzerinde çalıştığım şey buydu.

-Son dört yıldır, gerçekten. Anita beni aştı. Ve Shawn. Ben görmüştüm ve sonuçlar beni gözle görülür bir şekilde şaşkına çevirdi. Tüm hesaplara göre, yıkılmış olmalıydım. Ama sonra Duke beni yemeğe ve tatlıya götürdü. Masanın bir tarafında birlikte oturan çifttik çünkü eli sürekli bacağımdaydı olmazsa ya da yanağımı okşamazsa veya saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmazsa kelimenin tam anlamıyla öleceğimi keşfettim.

Kariyerimle ilgili yakıcı bir darbe almıştım. İstedığimi sandığım her şey elimden alınmıştı. Ancak artık yanımda gizli bir silahım vardı: Beni tüm küçük kusurlarım ve başarısızlıklarım için seven bir adam. Bunun ötesinde başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Diğer tüm duyularım körelmişti. Belki de düşündüğümünden daha çok anneme benziyordum. Sadece Tek fark, herhangi biriyle yetinmeyi reddetmiş olmamdı. Duke büyük ikramiyeydi. Teselli ödülü değil.

İşsizdim.

Diplomasızdım.

m.

Ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum.

TELEFONUM BİR MESAJLA ÇALDI.

Duke: Bu şimdiye kadarki en uzun altı saatlik uykuydu. Seni ne zaman görebilirim?

Ben: Bugün çalışmıyor musun?

Duke: Bugün izin aldım. Bir apartman dairesinde beni seven güzel bir kız olduğunu duydum. İş yerinde hiçbir şey yapamam.

Ben: Kendime bir kase Lucky Charms doldurmak üzereyim. Eğer kahvaltı planınız yoksa.

Orada olacağım. Biraz yumurta ve domuz pastırması getireyim mi?

Sanırım burada yumurta var. Alakasız ama yumurtalar ne kadar süre iyi kalır?

Duke: Yeni yumurta getiriyorum. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?

Ben: Sadece sen. Ve pastırma.

Mutfığa girdim, yüzümdeki gülümseme hâlâ duruyordu ve onu silmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Kaç yıl boyunca her şeyden çok umut ettiğim tek şeyden korkarak yaşamıştım? Şimdi, öpücük kamerası randevusundan sonra Duke'la numaralarımızı değiş tokuş etmeme izin verseydim neler olabileceğini merak ediyordum. Kendimi o kadar sıkı korumaya almıştım ki, şimdi dışarıda keşfedebileceğim koca bir dünya varmış gibi görünüyordu. Kalbim o kadar uzun zamandır bir kutuya hapsolmuş gibiydi ki tek yapmak istediği dans etmektir.

Ya da... bilirsiniz işte... dansa *benzeyen* bir şey.

Mira'nın gece vardiyasından eve döndüğünde beni eski şarkı listelerimden bir pop şarkısıyla sallanırken bulduğunda ağzının açık kalmasının nedeni buydu. Cathy için çalışırken podcast dinlemeyi alışkanlık haline getirmiştik ama bugün mutlu bir aşk şarkısı dinlemem gerekiyordu.

"Sen kimsin ve oda arkadaşına ne yaptın?" diye bağırarak kulaklığımı çıkardı. "İşi aldın mı?"

"Hayır!" Dedim, pişmanlıkla müziğin sesini kısarak. "Daha da iyi."

"Ne?"

"Duke beni seviyor."

"Tabii ya," dedi çantasını kanepeye fırlatarak. "Siz ikiniz barıştınız mı?" Bana baktı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Boş ver. Cevabı zaten biliyorum. Bana her şeyi anlat."

Ona son yirmi dört saati hızlıca anlattım.

"Vay canına... Yani... Brock falan değil ama... sen çok şanslısın," dedi Mira kanepede yan yana uzanırken.

"Biliyorum."

"Ve o da çok şanslı." Dirseğimi dürttü. "Yine de meraktan soruyorum, evde bana bir angarya çizelgesi kullandığını biliyor mu? Bunun işleri gerçekten değiştirebileceğini hissediyorum."

Güldüm. "Kişiliğimin bu ekstra sevimli yanlarıyla onu şaşırtmayı umuyorum."

Kapı çalındığında neredeyse koşarak açacaktım. Dışarıda sadece Duke değil, Mike ve Ryan da duruyordu.

Şaşkınlıkla geri adım attım. "Hey."

Takım elbise giymeyen tek kişi Duke'tü. Bugün sıradan bir Duke'tü ve kot pantolonu ve beyzbol şapkasıyla ilgili bir şey ona gerçekten iyi geliyordu. Belki de içeri girip kolunu belime doladığında ve şakağıma bir öpücük kondurduğunda yüzünde beliren gülümsemeydi.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Ryan, arkasını dönerek.

Güldüm ve ikisine içeri girmelerini işaret ettim. Mira'yla tanıştırdıktan sonra, duşa girebilmek için bizi yalnız bıraktı ve Duke'un eli dizimde, hep birlikte kanepeye ve koltuğa sıkıştık. Sonra işe koyuldular.

Mike yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle, "Size RDM'de resmi bir pozisyon teklif etmek için buradayız," dedi.

Bir dakika boyunca ona boş boş baktım. "Ne? Nasıl?"

"Anita hile yaptı. Onu az önce kovduk ve sana ve Shawn'a bir pozisyon vermek istiyoruz."

Ağzım açık kaldı ve onay için Duke'a baktım. O da başıyla onayladı.

"Bir şirketin neredeyse yüzde 95 oranında Anita'nın lehine oy kullanmasının garip olduğunu düşündük. Diğer iki ofis çoğunlukla sen ve Shawn arasında paylaşılmıştı. Mike bir telefon görüşmesi yaptı ve Anita'nın o şirkette bir kuzeni olduğunu ve kuzenini

"Çalışanlara ona oy vermeleri için rüşvet ver."

Elim ağzıma gitti. "Ciddi misin sen?" "Evet."

Şirkette ilerlemek için Duke'u kullandığıma dair onca suçlama yapılmıştı ve aldatan o muydu?

"O kadar şaşırdığımı söyleyemem,"

dedim. "Biz de."

"Ama hem beni hem de Shawn'ı nasıl işe alabiliyorsunuz? Ben sadece birini işe alabileceğinizi sanıyordum."

Mike başıyla Duke'u işaret etti. "Biz ve oradaki adamınız, şirkete daha fazla gelir getirebilmek için geceleri çalışıyor ve fazladan müşteri çekiyoruz. Yakın zamanda bazı büyük müşterilerimiz bizimle anlaştı ve daha fazla gelir getiriyoruz. Bunu karşılayabiliriz. Ve seni istiyoruz." "İşte

bu yüzden Duke yerine sana söylemeye geldik," diye ekledi Ryan. "Bu Ne olursa olsun seni istediği çok açık, ama bizim de seni istediğimizi açıkça belirtmek istedik. Profesyonel olarak konuşuyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Hayalimdeki iş için işe alınıyordum ve Duke'un yanı sıra RDM'de en sevdiğim şeylerden biri haline gelen Shawn'a da veda etmek zorunda değildim. Duke'un gözleriyle buluşmak için döndüm ve onları sıcak, kırışık ve zaten benimkilerde buldum.

"Ne diyorsun? İstiyor musun?" Mike sordu.

Duke beni öptü, seyircilerimizin iniltileri arasında.

"Artık ofiste kesinlikle bir kurallar el kitabı olacak," diye mırıldandı Ryan. "Artık bu kılavuz saçmalığı yok."

Duke'un kucağından çekildim. "Kabul ediyorum!"

Ayağa kalktık, böylece Mike ve Ryan'ı kapıya kadar geçirebildim. "Bugün gelmeyi dert etmeyin," dedi Mike. "Tekrar bir çalışan olmadan önce yapman gereken her şeyi sisteminden çıkar. Ve sen de, Nora."

Güldüm ve Mike ile Ryan'a minnettarlık duygularıyla sarıldım, Bir kez daha, rastgele bir gecenin bir hayat üzerindeki etkisinin ne kadar şaşırtıcı olabileceğini gördüm.

Kapıyı kapattıktan sonra Duke'la yüzleşmek için geri döndüm.

"Yani tüm bu zaman boyunca, iki stajyerin işe alınabilmesi için yeni müşteriler edinmeye mi çalışıyordun?"

Ellerini ceplerine soktu. "Ofisteki şu harika stajyerin iş ahlakına ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum."

Saatime baktım. "Sana işini söylemek istemem ama beni son öpüşünden bu yana tam dört dakika geçti."

Beni dikkatle izleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı, bu kez dudaklarında bir gülümseme oynasıyordu.

"Bütün yolu gelmemi sağlayacak mısınız?" diye sordu.

"Her zaman bir erkeğin sonuna kadar gidip gitmeyeceğini görmek istemişimdir."

Elleri yüzümü buldu ve alnı yüzüme dokundu. "*Hitch*'te, "90/10 olması gerektiğini söylediler."

Nefesimi tuttum, gözlerimde yıldızlar vardı. "*Hit*'i gördün-"

Sonra beni öpüyordu.

EPILOG

Jazz son saniyede bir sayı daha attığında tribünlerdeki kalabalık tezahürat yaptı ve ayaklarını yere vurdu. Arenanın burun kanadı bölümünün en üstündeki koltuklarımızdan gelen ses kulaklarımı sağır ediyordu. Bir Jazz maçına gitmeyeli neredeyse dört yıl olmuştu. Bu sefer, maçın içine doğru eğilebilirdim.

Güzel kokan bir adamla garip olmadan. Yüzümde hiç vücut kılı yoktu. Bu sefer kol dayama yerini tamamen atladık ve onun yerine Duke kolunu omuzlarıma doladı. Jazz dans takımının dansçıları sahayı doldurmaya başlamıştı.

"Sana köpük parmak ısmarlayabilir miyim?" Duke ikinci yarı için bize atıştırmalık bir şeyler almak üzere ayağa kalkarken sordu.

Sırıttım. "Sanırım iyiyim."

Duke eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. merdivenlere doğru kaymadan önce. O uzaklaşırken, gözlerim kot pantolonunun kalçalarından aşağıya doğru sarkmasına, basketbol şapkasına ve yumuşak mavi tişörtüne dikkat etmeden edemedi. Bazen onun benim olduğuna inanmak zor oluyordu.

Duke'la birlikte Delta Center'a geri dönmek mümkün olan en iyi şekilde gerçeküstü hissettiriyordu. Koltuklarımız ikinci katın en alt yarısındaydı ve bunu sevdiğimi fark ettim. Ve en önemlisi, kolay atıştırmalıklar için merdivenlere hızlı erişimimiz vardı. Benim için peynir soslu bir pretzel ve bir Dr. Pepper. Duke ve ben her gün işte birlikte olmamıza ve fırsat buldukça onun evinde takılmamıza rağmen, yine de ona doymakta zorlanıyordum. Beni hep daha fazlasını ister halde bırakırdı.

Birkaç dakika sonra Jazz dansçıları coşkulu bir ritimle dans etmeye başladılar ve ben hemen büyüledim. Duke'a söylemedim ama dans oyunun açık ara en sevdiğim kısmıydı.

Annem ve Kip hala evliler ve Florida'nın güneyinde bir yerde karavanında yaşıyorlar - eğer bana gönderdiği deniz kenarında çekilmiş bikinili fotoğrafların bir anlamı varsa, sahile yakın bir yerde. Mutlu görünüyor, ama belki de sahile bu kadar yakın olunca böyle oluyordur. Umarım aradığı şeyi gerçekten bulmuştur ama bir gün onu kanepemde bulursam hiç şaşırırmam. Bu döngüde geçen yıllar kolay kolay unutulmadı. Duke ve ben, sevgi dolu ilişkilerimizi sürdürürken ebeveynlerimizle sınırlar koymanın yolları hakkında uzun uzun konuştuk. Köşemde birinin olması,

karar vermeme ve kurallar koymama yardımcı olması benim için büyük bir fark yarattı.

Eski püskü bir tişört giymiş ve mavi beresiyle tel tel sarı saçlarını örtmüş bir adam yanımdan geçip solumdaki boş koltuğa oturdu. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Duke'un oturacağı yere yaklaşarak yeniden ayarladım ve adamla aramda biraz boşluk bıraktım. Arenanın bu bölümünde gördüğüm yüzlerce boş koltuk arasında onun koltuğunun benimkinin hemen yanında olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Çok geçmeden dansçılar gösterilerini bitirip pisti terk ettiler. A Sixpence None the Richer'in "Kiss Me" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır yükselirken yüzümde bir gülümseme belirdi. Öpücük kamerası, koltuklarında dans eden bir çiftle güçlü bir şekilde başladı. Kendilerini gördüklerinde işaret edip güleştüler ve kadın adamın kollarına atladı. Jumbotronda yüzümü görmeden önce iki çift daha ekrana geldi.

Bir anda gülümsemem kayboldu ve bunun nasıl olduğundan tam olarak emin olamadan tekrar gözlerimi kırptım. Ekranı süsleyen ağzı açık, dehşete düşmüş yüzüme dehşet içinde baktım. Ve sarışın koltuk komşuma.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Hey!" sarışın adam bana doğru eğildi. "Şuna bak!" Bana baktı, gülüyordu. "Bu biziz!"

Gözlerim tabak gibi açılmıştı. Panik içimi kapladı. Çılgınca kamerayı salladım ama kameranın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ters yönde birine doğru hareket ediyormuşum gibi görünüyordu. ekrana baktı. Bir süre sonra ekranda büyük ve kalın kelimeler belirdi.

Öp onu, öp onu, öp onu!

Bu da ne-?

HAYIR.

"Bu konuda biraz gerginler," dedi koltuk komşum, küçük, rahatsız edici bir kahkahayla bana bakarak. Sen ve ben, dostum. "Hemen öpüşsek mi?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Benim bir erkek arkadaşım var. Az önce gitti." "Arenayı terk etti ya da..." diye mırıldandı. "Atıştırmalık bir şeyler alıyor."

Gözlerimiz hâlâ Jumbotron'daydı. Yuhalanmaya başlamıştık. Kamera bozuk muydu? Eve gider gitmez öpüşme kamerası çalışanlarına sert bir mektup yazmayı planlıyordum.

"Hadi hemen yanaktan öpüselim. Onlara bir şey vermezsek üzerimize yemek fırlatacaklar." Şaşkınlık içinde Jumbotron'a bakıyordu. Arkamızdaki ve önümüzdeki kalabalık bağırmaya başladı, ne beklendiğini çok belirgin hareketlerle işaret ediyorlardı.

Ama bu sefer yanlış kızı seçmişlerdi.

"Hayır. Eninde sonunda bizi rahat bırakacaktır." Gerçi benim deneyimlerime göre bu pek de doğru değildi. Ama şarkı eninde sonunda bitecekti.

VE LANET OLSUN KI YÜZÜM HALA JUMBOTRONDA
DURUYORDU.

Duke neredeydi?

Kalabalık isteksizliğimizin komik olduğunu düşünmeye başlamıştı ama o anki kargaşa neredeyse düşmanca bir niyetle doluydu. Evrene yalvaran bir bakış daha gönderdim, kameranın bu aptal arenadaki diğer on bin çiftten birini seçmesi için yalvardım.

"Hadi yapalım şu işi." Adam bana döndü ve alanıma doğru eğildi.
"Sadece hızlı bir tane."

Birdenbire adam benden uzaklaştı ve sıcak eller beni ayağa kaldırdı. Sırıtan bir Duke beni ayağa kaldırırken kalabalık çılgınca alkışlıyordu. Bana yaklaştı, elleri belimi sardı. Kollarım boynuna dolanmış, parfümünü içime çekerken son otuz saniyenin sıkıntısı bir anda yok olmuştu. Yüzüm birdenbire yirmi bin kişinin izlediği bir televizyonda belirdiğinde düşünecek zamanım olmamıştı ama bu olayla ilgili bir şey
Duke şüpheli ölçüm cihazı pingledi.

"Senin öpücük kameralarıyla derdin ne?" diye mırıldandı, iki eli de yanaklarımdaydı ve beni içine çekiyordu. "Sana yemek getirmek için seni iki dakika yalnız bırakamam."

"Eğer bunu sen yaptıysan, ben de-"

Dudakları benimkilerin üzerindeydi, aynı anda hem soruyor hem de alıyordu. Bedenim onun karşısında erirken kalbim iç çekti. Güçlü kolları etrafımda kilitletti, benim parmakları gömleğiyle oynuyordu. Etrafımızdaki düşmanca ortam kısa sürede kükreleyen bir coşkuya dönüşmüştü. Kalabalık sonunda şovunu yapmıştı ve Heyecanın sesine bakılırsa, beklediğime değmişti.

Kısa bir an için geri çekildi, sıcak gözleri benimkilerle buluştu. "Yanında oturan herhangi bir yakışıklıyı öpmeyeceğinden emin olmalıydım.
Sen."

"Her şeyi sen mi ayarladın?"

"Her şey kimi tanıdığına bağlı." Duke boş koltuğun üzerinden komşuma elini uzattı. "Hey, teşekkürler, Jim."

Jim sıırttı, bana doğru başını sallarken beyaz dişleri parlıyordu. "Bunun için üzgünüm, Nora. Duke'un kamera karşısında suratıma yumruk atmak istediğini düşünmeye başlamıştım."

"Kusura bakma dostum, bu kadar uzun kalmamam gerekiyordu. Simit kuyruğu çılgıncaydı."

Güldü ve ayağa kalkarak yanımdan geçti. "Ben yerime dönüyorum."

O gittikten sonra Duke'a döndüm, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Jim'i nereden tanıyorsun?"

"O benim elektrikçim. Tüm maçlar için sezonluk bileti var."

"Kameramanı tanıyor muydun?"

"Kameramana nasıl ulaşacağımı biliyordum."

"Neden fısıldıyorsun?"

Kulağıma doğru eğilirken sesi alçaktı. "Çünkü sana sormam gereken başka bir şey var."

Koltuğuna oturdu ve beni kucağına çekti. Koltuğu koridorun yanındaydı ve ben onun göğsüne doğru kıvrılırken ayaklarım o yöne doğru sarkıyordu.

Stadyum devam etmişti, başka bir öpücük kamerası anı şovu çalmış, Duke ve beni onun koltuğunda birlikte uzanırken bırakmıştı. Ben Duke'un kucağında beşikteydik, alınlarımız birbirine bastırılmıştı ve tüm arena bir gürültü sesine dönüşmüştü. Bu kozanın içindeyken, kendi özel gösteri. Tüm dünyam beni kucağında öyle bir şefkatle tuttu ki gözlerim nemle doldu. Nefesim kesildi

Bir elini belimden çekti, cebine uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. Gözlerim yaşlarla dolarken hemen elimle yüzümü kapattım.

"Tanıştığımız gece sana aşık oldum. Seni unutmaya çalıştım ama bu imkansızdı. Ve sonra, seni tekrar gördüğümde, hayatımın görevini biliyordum.

senin mutluluğun olurdu. Ama gerçekte, beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin. Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyorum." Sıcak bir el yüzümden aşağı dökülen gözyaşlarımı okşamaya başladı. "Benimle evlenir misin?"

Şefkatin bir rengi varsa, o da Duke'un gözlerinin derin, zengin kahverengisiydi. Eğer tatlılığın bir tadı varsa, bu onun öpücüğüydü, yumuşak ve sıcak bir şekilde ağzıma değiyordu. Bu

Kalbimi bir başkasıyla kaynaştıracak kadar açmak ürkek bir şeydi. Bu kadar sıkı koruduğum şeyi birine vermek. Ama bunun içinde özgürlük de vardı.

İleriye doğru hareket etmezsek, durgunlaşırız. Bilmiyordum.

Aşkımızın bizi nereye götürebileceğini. Ama ben korku yerine umudu seçmiştim ve şimdiye kadar,

Umut yüzümde ılık bir rüzgâr gibi hissediliyordu, durmak bilmeyen gülümsemelere benziyordu ve her şeyi tüketen saf bir mutluluk hissi vardı.

Ve sonra geri çekildi. Artık benimkini öpmeyen ağzına öfkeyle hırladım.

"Bana cevap verecek misin, kadın?" diye sordu, gözlerinde kahkaha vardı.

"Evet." Başımı salladım ve ona gülümseyerek "Ben de seni seviyorum" diye ekledim. Beni tekrar öpmeden önce sırtışının sadece bir anlık görüntüsünü yakalayabildim.

Bu sefer geri çekildim. "Duke."

"Öyle mi?" Öne doğru eğilip bir öpücük daha çalarken sesi yumuşak ve çakıllı bir şekilde geri geldi.

"Ben iyi bir romantik komediden yanayım. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet."

"Bununla birlikte, bana Jumbotron'dan evlenme teklif etmediğin için gerçekten memnunum."

Sırıttı. "Seninle evlenmek istiyordum. Bunu yapsaydım evet diyeceğinden emin değildim."

"Kesinlikle tereddüt ederdim," diye takıldım, elim gömleğinin yakasını parmaklarken.

"Artık seni paylaşmıyorum."

Beni uzunca bir süre öptü. En sevdiğim romantik komedilerdeki tüm büyük jestlere ve Jumbotron anlarına saygılı bir selamla, *bizim* anımız bin kat daha iyiydi.

Son

YAZARIN NOTLARI

Bu kitap, bir buçuk yıl önce Öpücük Kamerası'ndaki iki yabancıyla ilgili bir sahnenin aklıma gelmesiyle başladı. Oturdum ve iki gün içinde ilk iki bölümü yazdım, sanki kalem benim için yazıyordu. Ve sonra... cırcır böcekleri. Önermeyi sevmiştim. Duke ve Nora arasındaki dinamiği sevdim. Hiç yoktan gerilim ve şakalaşma yaratmaya çalışmak benim için eğlenceliydi. Bu kitaptan önce, ana karakterlerim kitapları başlamadan önce birbirlerini hep tanıyorlardı. İlk birkaç bölümü yazdıktan sonra, başka bir kitap olan Faking Christmas'ı yazmak için bir kenara koydum. Ancak sık sık bu hikayeye geri dönüp birkaç şey ekliyor ve fikirlerimi not alıyordum. İlk birkaç bölümü tamamlamıştım ama ondan sonra hiçbir şey yoktu. Yazar olmanın kimsenin bahsetmediği zor yanlarından biri de bu. Bu hikayeyi potansiyel olarak herhangi bir yere götürebilecekken verilmesi gereken kararlar. Sonunda iki şeyi bilmeye karar verdim:

Sevimli buluşma Utah'ta, bir zamanlar kendi Jason'ımın daha güzel bir versiyonuyla randevuya çıktığım Delta Center'da gerçekleşecekti, rahatsız edici sırt masajı falan. Ben de bunları alacaktım. Bir şekilde Idaho'ya giden karakterler, sınırın ötesinde bile olsa. Ben neysem oyum.

Kitaplarımın çoğunda olduğu gibi bu süreç de iniş çıkışlarla doluydu.

Kitaplarımın

hafif bir Sindirella teması fikri beynimde dolaşmaya başladı. Yapılacaklar listesi ve birlikte geçirilecek eğlenceli bir gece fikri beni ele geçirdi ve peşini bırakmadı. Şansı yaver gitmeyen bir kapıcı ve onu bir türlü unutamayan bir adam imajını sevmeye başladım. Gerçekten iyi bir kalbi olan iyi bir adam fikrini sevdim.

Şu anda iki küçük adam yetiştiriyorum ve onların Duke'un gibi bir kalbe sahip olarak büyümelerini her şeyden çok istiyorum. Dünya o kadar çok çirkin ve acımasız şeyle dolu ki... Onların iyiliği geliştirmelerini istiyorum. Başarı ve mutluluğa giden yolu kendileri açmak için çok çalışmalarını istiyorum. Başkalarına yardım etme içgüdüsüne sahip olmalarını ve çevrelerindeki en iyi yanlarını görmelerini istiyorum. Dünya onlara aksini söylese de onların muazzam değerlerini anlamalarını istiyorum.

Unutulmaması gereken birkaç şey daha...

Nora'nın telefonunda Duke'ün onu irkilttiğinde kulak misafiri olduğu öpüşme sahnesi benim romanım A Christmas Spark'tan. Arkadaşım ve eleştirmen ortağım Karen, kendi romanlarımdan birinden bir öpücük sahnesi eklemem için beni ikna etti

Bu yüzden mümkün olduğuunca gülünç hale getirmek için bulabildiğim en hararetli anı seçtim.

Kocam seyahat hemşiresi olarak çalışırken küçük ailem dört ay boyunca Fargo, Kuzey Dakota'da yaşadı. Eyaletin çoğu gözleme gibi dümdüz görünüyordu ama insanlar harikaydı ve Fargo gerçekten de küçük, havalı bir  ehir.

Bart ve Birdie'nin evinde bahsi geçen pembe ve mavi halı benim büyüdüğüm evdeki halıya benziyordu. Annemden de ürkütücü mavi gözleri olan büyük boy bir porselen kedi miras kalmıştı ve her ziyaretimizde kocamı ve çocuklarımı korkutmaya devam ediyor.

Birdie'nin Nora'ya anlattığı " ehir" kamyonu ve "i " kamyonu çiftçiler için çok gerçek bir şey.

Okuduğunuz için teşekkürler!!!

TEŞEKKÜRLER

James - Bu kitap senin yardımın olmadan yazılamazdı. İyi kalbin ve işten eve döndüğünde gönderdiğin tüm o zamanlar için teşekkürler
Sen çocuklara yemek yedirip onları yatırırken ben de ofisime gittim. Sen en iyisisin.

Dawson & Stetson - Yazabilmem için babamla geçirdiğiniz tüm o film geceleri için teşekkürler. Ve bu kadar çok yazdığım için bana sadece küçük bir suçluluk duygusu verdiğiniz için. Sizi seviyorum çocuklar.

Lucy - Dünyamızı en iyi şekilde sarstın. Bana dikkat dağıtıcı olanın sen olmadığını öğrettiğin için teşekkürler. Yazmaktır. Tüm zamanımı sana sarılarak geçirebilmem için ilk birkaç ay geçmeyi reddeden hamilelik sonrası beyin sisi için teşekkürler.

Anne ve Baba - Yazmak ve düzeltmeler yapmak için kalmama izin verdiğin ve beni yemeklerle ve olay örgüsü sohbetleriyle şımarttığın için teşekkürler. Anne, Two Bees Woodworking iş adını bulduğun için teşekkürler. Baba, olay örgüm üzerinde kafa yorduğun ve aklına gelen fikirler için beni aradığın için teşekkürler. En önemlisi, her ikinize de her şeyi önemseydiğiniz için teşekkür ederim.

Lisa - Bu kitap senin yardımın olmadan yazılamazdı. Bu kadar sinir bozucu olduğum için özür dilerim, ama günlük telefon görüşmeleriniz ve sohbetlerimizden aldığınız ilham için teşekkürler.

Karen - Her zamanki gibi, bu olay örgüsü ve bu karakterler hakkındaki tüm görüşlerin için teşekkürler. Ve gerçekten ihtiyacım olduğunda özgüvenimi artırdığın için.

Sue - Tüm sorularımı yanıtladığın ve bir pazarlama ofisinde neler olup bittiğini anlamama yardımcı olduğun için teşekkürler. Ve harika bir kuzen olduğun için.

Kate & Annie - Kesintisiz yazı yazabilmem için bana bakıcılık yaptığınız için çok teşekkürler. Sizler harikasınız.

Karen, Hollijo ve Whitney - Gelmiş geçmiş en iyi eleştirmen grubu. Teşvikiniz, desteğiniz ve beta okumalarınız için teşekkürler!

Jana Miller - Beni son dakikada araya sıkıştırdığınız ve eksik olan şeyi bulmama yardım ettiğiniz için teşekkürler.

Jenn Lockwood - Güzel bir redaksiyon için teşekkürler.

Amy Romney- Kitabıma ayırdığınız zaman ve gösterdiğiniz özen için teşekkürler. Dil konusunda çok yeteneklisiniz ve bu kitabın parlamasına yardımcı oldunuz.

Melody Jeffries - Bu kapağa bayıldım! Vizyonu hayata geçirdiğiniz için çok teŖekkür ederim.

Hannah @thebookmaiden - Heyecanlandığın, benimle arkadaş olduğun, grafik yapmak için zaman ayırdığın ve kitaplarımı sevdiğin için teŖekkürler.

Lauren @thebookscript - Benim ve kitaplarımın en büyük amigosu olduğun için teŖekkürler. Harika ve çok yaratıcısın ve hesabını takip etmeyi seviyorum. Seni tanıdığım için çok mutluyum.

Beni desteklemeye ve neŖelendirmeye yardımcı olan pek çok yazar arkadaşım var. İsimlerini sayamayacağım kadar çoklar ama siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Hepinize arkadaşım dediğim için çok mutluyum.

Okuyan, seven, tanıtan, kitap satın alan, arkadaşlarına anlatan, makara yapan, güzel fotoğraflar çeken, kitaplarımı kütüphanelerine isteyen ve bana güzel mesajlar gönderen tüm bookstagrammer'lara ve okurlara... Sizler benim köyümsünüz ve desteğiniz benim ve artık kariyer olarak adlandırdığım bu çılgın iş için her Ŗey oldu. TeŖekkür ederim.

CINDY HAKKINDA

Cindy Steel, Idaho'da bir süt çiftliğinde büyüdü. Avazı çıktığı kadar country şarkıları söyleyerek ve inekleri sağarken ve traktör sürerken hayatın tüm sorunlarını çözmeyi öğrenerek büyüdü - her seferinde mutlu sonlar yazdı. Sevimli bir Idaho'lu çocukla evlendi ve iki vahşi ve tatlı ikiz erkek ve bir kız bebeğın gururlu annesi. Kahvaltı yapmayı, yemek pişirmeyi, fotoğraf çekmeyi, iyi bir kitap okumayı ve sizi gülümsetecek hikâyeler yazmak için uyku saatini çoktan aşmayı seviyor.

Okuyucularla bağlantı kurmayı çok seviyor! Kendisi en çok Instagram'da [@authorcindysteel](https://www.instagram.com/authorcindysteel) ve [haber bülteninde](https://www.cindysteel.com) aktif olmakla birlikte, zaman zaman Facebook'ta [Yazar Cindy Steel](https://www.facebook.com/Yazar-Cindy-Steel) ve www.cindysteel.com adresindeki [web sitesinde](https://www.cindysteel.com) de yer almaktadır.

İçindekiler

Tam Sayfa Görsel	
Telif Hakkı	
Ayrıca Cindy Steel	
tarafından	
İçindekiler İthaf	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27 Sonsöz	
Yazarın Notları	

Teşekkür Cindy
Hakkında .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

